

«Τα αστέρια γελάνε στη δική σου φωνή»

Ιστορίες μικρομυθοπλασίας
εμπνευσμένες από τον **Μικρό Πρίγκιπα**

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

«ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΓΕΛΑΝΕ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΦΩΝΗ»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΙΚΡΟΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΠΡΙΓΚΙΠΑ

Συλλογικό έργο

«Τα αστέρια γελάνε στη δική σου φωνή»

213 ιστορίες μικρομυθοπλασίας εμπνευσμένες από τον **Μικρό Πρίγκιπα**

ISBN 978-618-85973-8-9

Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς

filoi.liblivadia@gmail.com

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδειάς

vivlivad@gmail.com

Επιμέλεια έκδοσης: [Γιάννης Φαρσάρης](#)

☆Οι εικόνες που περιέχονται στο βιβλίο δημιουργήθηκαν μέσω της εφαρμογής τεχνητής νοημοσύνης DALL-E από τη μηχανή αναζήτησης [Microsoft Bing](#)

Η συλλογή *Τα αστέρια γελάνε στη δική σου φωνή* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](#)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

«ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΓΕΛΑΝΕ
ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΦΩΝΗ»

Οι ιστορίες προέκυψαν
από το ανοικτό Εργαστήρι Μικρομυθοπλασίας
που συνδιοργάνωσαν διαδικτυακά
η Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας
και ο Σύλλογος Φίλων της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς
με εισηγητή τον Γιάννη Φαρσάρη
τον Νοέμβριο 2023.

«ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΓΕΛΑΝΕ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΦΩΝΗ»

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Κάδμου 7, Λιβαδειά

www.liblivadia.gr

www.facebook.com/levadia.library

Η Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδειας ιδρύθηκε το 1954 ως Δημοτική. Την 1η Φεβρουαρίου 1956 έγινε Δημόσια, και έκτοτε υπάγεται στο Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων (με εξαίρεση ένα μικρό χρονικό διάστημα όπου όλες οι Δημόσιες Βιβλιοθήκες της χώρας υπάγονταν στο Υπουργείο Πολιτισμού και Επιστημών), από το οποίο και επιχορηγείται. Το 1980 διευρύνθηκε σε Κεντρική, εντάσσοντας στη δύναμή της Κινητή Μονάδα (Βιβλιοαυτοκίνητο), επεκτείνοντας τη δράση της στην ευρύτερη περιοχή (στο Δήμο Δελφών, σε όλη την Περιφερειακή Ενότητα Βοιωτίας και σε τμήμα της Βόρειας Αττικής).

Η Βιβλιοθήκη αρχικά στεγαζόταν σε κτίριο απέναντι από το Μητροπολιτικό Ναό της πόλης, ενώ το 1980 μεταστεγάστηκε στο τότε νεόκτιστο κτίριο του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Λεβαδέων στην

Πλατεία Λ. Κατσώνη, με πρωτοβουλία του τότε Προέδρου της Βουλής Δημ. Παπασπύρου. Από το 2003 μέχρι σήμερα, στεγάζεται σε ενοικιαζόμενο τριώροφο κτίριο, σε κεντρικό σημείο της πόλης.

Οι συλλογές της ξεπερνούν τα 120.000 τεκμήρια, ενώ έχει καταλογογραφηθεί το μεγαλύτερο μέρος αυτών, παρέχοντας έτσι στους αναγνώστες και χρήστες της τη δυνατότητα να έχουν διαρκή (24/7) online πρόσβαση από οπουδήποτε (<https://livadia.publiclibrary.gr>). Επίσης, διαθέτει μεγάλη ψηφιακή συλλογή με χιλιάδες τεκμήρια, κυρίως τοπικού, Βοιωτικού, ενδιαφέροντος.

Από το 1985, η Βιβλιοθήκη Λιβαδειάς εφαρμόζει ανοικτή, εξωστρεφή πολιτική και έχει έντονη και ποικιλότητα παρουσία και δράση στα πολιτιστικά δρώμενα της πόλης και της ευρύτερης περιοχής του Νομού Βοιωτίας. Ιδιαίτερα, από το 2012, αρχικά ως δραστήριο μέλος της AME Future Library και αργότερα είτε σε συνεργασία με την Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδος είτε με ίδια πρωτοβουλία, υλοποιεί πλήθος πολιτιστικών προγραμμάτων και εκδηλώσεων, και μεταξύ αυτών, και ανελλιπώς, την "Καλοκαιρινή Εκστρατεία Ανάγνωσης και Δημιουργικότητας για παιδιά". Στο ίδιο πλαίσιο συνεργασίας με την Future Library, η Βιβλιοθήκη το 2013, υλοποιεί στη Στερεά Ελλάδα το πρωτοποριακό project "Αναζήτηση Εργασίας με Αρωγό τη Βιβλιοθήκη", και ανακαινίζεται αποκτώντας Media Lab (Music Studio, PC Room, Brain Pulse), με χορηγία του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος.

Με εξαιρετικά ευρεία και πολυποίκιλη παροχή υπηρεσιών και δράσεων, με πληθώρα δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων και με ισχυρή διαδικτυακή παρουσία, η Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λιβαδειάς ανεβάζει τον πήχη, στοχεύει διαρκώς όλο και ψηλότερα, υποστηρίζει με κάθε τρόπο την εκπαιδευτική διαδικασία και μάθηση, αλλά και διευρύνει τους ορίζοντες της απευθυνόμενη σε όλους τους πολίτες, σε όλο το ηλικιακό φάσμα, ανεξαρτήτως γνωσιακού υπόβαθρου και ενδιαφέροντος ή οποιουδήποτε άλλου

προσωπικού χαρακτηριστικού, χωρίς καμία απολύτως προϋπόθεση. Συμβαδίζοντας με την εποχή της, τις αλλαγές και τις προσδοκίες, αφουγκράζεται πάντα και επιδιώκει να ανταποκρίνεται επαρκώς στις ανάγκες του τελικού αποδέκτη των υπηρεσιών της: τους χρήστες της, τους αναγνώστες, την Κοινότητα. Φιλοδοξία της είναι η ισχυρή συμβολή της στην πολιτιστική ανάπτυξη του τόπου, με τη λειτουργία της ως ενός ζωτικού και σύγχρονου κόμβου δια βίου μάθησης, συνάθροισης και δράσης των πολιτών, διαθέτοντας τα εχέγγυα της διαφυλασσόμενης πολιτιστικής κληρονομιάς, εμπλουτίζοντας και διαρκώς αναπτύσσοντας και παρέχοντας τα απαραίτητα εκείνα στοιχεία, μέσα και εφόδια, που της προσδίδουν την ώθηση και βούληση για να το πετύχει: τον υλικο-πνευματικό της πλούτο, τη βούληση, τη γνώση, την εμπειρία και την επαγγελματική κατάρτιση των στελεχών της, το ΟΡΑΜΑ για έναν καλύτερο κόσμο!

Και το παρόν ebook, δεν είναι παρά ένα δημιούργημα-αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ»

<http://filoi-liblivadia.blogspot.com>

www.facebook.com/filoi.liblivadia

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος με την επωνυμία «**Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς**» ιδρύθηκε το 2009.

Σκοποί του Συλλόγου είναι:

1. Ανάληψη δραστηριοτήτων για την παροχή βοήθειας και υποστήριξης στο έργο της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Λεβαδειάς και την εξασφάλιση της πληρέστερης δυνατής ικανοποίησης των επιστημονικών, πνευματικών, μορφωτικών, εκπολιτιστικών αναγκών του βοιωτικού λαού μέσα από τις δραστηριότητες της Βιβλιοθήκης.

2. Συνεργασία με τους αρμόδιους κρατικούς φορείς, Διοίκηση, Διεύθυνση και Προσωπικό της Βιβλιοθήκης και συμβολή στην εξεύρεση τρόπων ορθότερης αντιμετώπισης λειτουργικών γενικά αναγκών.

3. Η συμβολή στον εκσυγχρονισμό της Βιβλιοθήκης με τη δημιουργία νέων τμημάτων, εισαγωγή νέας τεχνολογίας, νέων μεθόδων εργασίας κλπ.

4. Η διοργάνωση μορφωτικών εκδρομών, παντός τύπου εκδηλώσεων (συναντήσεις με συγγραφείς, κινηματογραφικές προβολές, θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες, εκδηλώσεις λόγου και τέχνης, σεμινάρια, εργαστήρια, εκθέσεις, μαθήματα κ.λ.π).

5. Η διάδοση του βιβλίου και γενικά ο,τιδήποτε προωθεί το πολιτιστικό επίπεδο του λαού.

6. Η διαφύλαξη του λαϊκού πολιτισμού.

7. Η συνεργασία κι επικοινωνία με δημόσιους και δημοτικούς φορείς, άλλα σωματεία, νομικά πρόσωπα και οργανώσεις, γενικά που έχουν παρεμφερείς σκοπούς και η ανάληψη δραστηριότητας για την προώθηση και επιτυχία των κοινών σκοπών.

8. Η προβολή του έργου της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Λεβαδείας.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Καλωσορίζουμε τους αναγνώστες σε αυτές τις λογοτεχνικές “μπουκιές”, εμπνευσμένες από τον αγαπημένο πεζογράφο Antoine de Saint-Exupéry και το αριστούργημά του, "Ο μικρός πρίγκιπας". Η έκδοση αυτή αποτελεί “γέννημα” συλλογικής προσπάθειας από συγγραφείς-δημιουργούς από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, στο πλαίσιο του διαδικτυακού σεμιναρίου «Εργαστήρι Μικρομυθοπλασίας», που υλοποιήθηκε τον Νοέμβριο του 2023.

Το σεμινάριο αυτό θεωρούμε ότι αποτελεί μια ακόμη φωτεινή πρωτοβουλία της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς και του πολιτιστικού συλλόγου “Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς”, που επιδιώκουν πάντα να προσφέρουν ένα δυναμικό αλληλεπιδραστικό συνεργατικό χώρο, όπου οι ιδέες συναντούν την έκφραση, τη δημιουργικότητα, το λόγο, την τέχνη της λογοτεχνίας. Οι συμμετέχοντες, καθοδηγούμενοι από τον συγγραφέα Γιάννη Φαρσάρη, συνέδεσαν τη φιλοσοφία του "Μικρού Πρίγκιπα" με τις προσωπικές τους εμπειρίες και αντιλήψεις και δημιούργησαν νέες μικρές ιστορίες που αναδεικνύουν τον πλούτο της ανθρώπινης νόησης και ψυχής, καλώντας μας να μοιραστούμε τη χαρά και τη συγκίνηση συνεχίζοντας με άλλον τρόπο το έργο του Saint-Exupéry.

Η Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λιβαδειάς και οι Φίλοι της ευχαριστούν ολόθερμα τον Γιάννη Φαρσάρη, και όλους τους δημιουργούς αυτού του βιβλίου για τη συμμετοχή και συμβολή τους.

Σας προσκαλούμε, λοιπόν, να αφεθείτε στις σελίδες αυτού του βιβλίου και να ανακαλύψετε τον πολυδιάστατο κόσμο του ανθρώπινου νου, που τολμά να βουτά στον γαλαξία των λέξεων, να εξερευνά νέα μονοπάτια, να ανοίγει πόρτες, να ανασυνθέτει, να παίζει και να δημιουργεί καινούργιες μικρές λογοτεχνικές ιστορίες. Καθώς προχωράτε από την μια ιστορία στην άλλη, ελπίζουμε να βρείτε στιγμές που θα σας συγκινήσουν, θα σας ενθαρρύνουν και θα σας κάνουν να σκεφτείτε, να διαβείτε πέρα από τα όρια του καθημερινού.

Καλή ανάγνωση!

Λεωνίδας Διαμαντής

Δ/ντής της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς

Φοίβη-Αντιγόνη Ελευθεριάδου

Πρόεδρος του συλλόγου “Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς”

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΝΟΙΚΤΟΣ, ΥΠΕΡΟΧΟΣ

Ένα μυρμιδίσιμα χαράς και αισιοδοξίας ένιωθα διαρκώς, καθώς διάβαζα όλες μαζί τις ιστορίες αυτού εδώ του ψηφιακού συλλογικού τόμου. Ένα αίσθημα εκπλήρωσης και περηφάνιας, αφού καταφέραμε από κοινού ένα υπέροχο μοίρασμα που γέννησε εμπνεύσεις.

Η ιδέα για τη συνεργασία μας με την Βιβλιοθήκη Λιβαδειάς ανήκει στην μοναδική *Κατερίνα Κεράστα*, που υπηρετεί στους χώρους της με αφοσίωση για δεκαετίες. Γνωριζόμαστε πολλά χρόνια με την Κατερίνα και μοιραζόμαστε κοινές αξίες και το ίδιο πάθος για την ελευθερία του διαδικτύου και το μοίρασμα της γνώσης και της αναγνωστικής απόλαυσης μέσα από τα ανοικτά ψηφιακά βιβλία.

Η *Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λιβαδειάς*, συνεπικουρούμενη από τον δραστήριο *Σύλλογο Φίλων της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς*, υπηρετούν με σεβασμό και όραμα το καθήκον τους για έναν κόσμο καλύτερο μέσα από τη γνώση - και σε αυτό το πλαίσιο δράσεων εντάχθηκε και το Εργαστήρι Μικρομυθοπλασίας, που διοργανώσαμε διαδικτυακά: Ανοικτό στη συμμετοχή για όλους —χωρίς προϋποθέσεις— αλλά και χωρίς οικονομικό αντίτιμο, αφιερωμένο στην έμπνευση που εξακολουθεί να προσφέρει ο μικρός Πρίγκιπας των διαχρονικών αξιών.

Τρία σαββατιάτικα πρωινά κράτησε το νοητικό ταξίδι μας στον κόσμο της υπερ-μικρής αφηγηματικής φόρμας, μέσα από ανάγνωση και ανάλυση ιστοριών μικρομυθοπλασίας, αλλά και απόπειρα συγγραφής μικρο-

διηγημάτων. Πάνω από τριακόσιοι άνθρωποι από κάθε γωνιά της Ελλάδας και του κόσμου συμμετείχαν συνολικά σε ένα πρωτόγνωρο ψηφιακό μοίρασμα ιδεών και συναισθημάτων. Ο δημιουργικός αυτός κύκλος ολοκληρώνεται με την ελεύθερη κυκλοφορία της παρούσας συλλογής επιλεγμένων μικρομυθοπλασιών που προέκυψαν από το Εργαστήρι μας.

Τις πιο θερμές ευχαριστίες μου στον *Λεωνίδα Διαμαντή*, διευθυντή της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς και στην *Φοίβη-Αντιγόνη Ελευθεριάδου*, πρόεδρο του συλλόγου "*Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς*", που αγκάλιασαν εξ αρχής την ιδέα και συνέβαλαν ενεργά στο να γίνει πράξη. Μα το χειροκρότημα ανήκει δικαιωματικά στους συμμετέχοντες που πειραματίστηκαν και μας χάρισαν τις εμπνευσμένες λέξεις τους.

Η δυνατή εμπειρία από το Εργαστήρι μάς έδειξε πως μια νέα συνθήκη έχει διαμορφωθεί: Ένας νέος κόσμος που, παρότι είναι άυλος ψηφιακός, μπορεί ταυτόχρονα να είναι και ανοικτός, συμμετοχικός, μα προπάντων δημιουργικός.

Τα αστέρια πάντα θα γελάνε χαρούμενα, κάθε φορά που ακούν την αληθινή μας φωνή!

Γιάννης Φαρσάρης

«ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΓΕΛΑΝΕ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΦΩΝΗ»

Luisa Marisol Fuentes Bustamante

Θεσσαλονίκη

ΠΡΙΝ...ΚΙ...ΠΑΣ;

- Κάποτε...

Δεν ολοκλήρωσα την ακέψη μου και είχε ήδη μαντέψει τα λόγια μου.

- Ναι, κάποτε όλοι οι μεγάλοι ήταν παιδιά αλλά λίγοι το θυμούνται.

Μου άφησε ένα χαμόγελο και έφυγε από αυτόν τον κόσμο χωρίς να μου αφήσει κάτι μικρό.

Νίνα Αθανασιάδου

Πολίχνη Θεσσαλονίκης

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Πέρυσι γνώρισα μια γυναίκα. Αγαπηθήκαμε τρελά, ένα απόγευμα θέλοντας να της κάνω έκπληξη, βρήκα την διεύθυνση του σπιτιού της, πήρα ένα μπουκέτο λουλούδια, ένα κουτί σοκολατάκια, ένα δαχτυλίδι και ξεκίνησα. Χτύπησα το κουδούνι της, άνοιξε ένας άνδρας μ' ένα μωρό στην αγκαλιά.

Ευχαριστώ πολύ μου λέει και φωνάζει προς τα μέσα « αγάπη μου ήρθαν η ανθοδέσμη και τα σοκολατάκια για την επέτειό μας.» τα παίρνει και αφήνει πέντε ευρώ στην παλάμη μου. Σέρνοντας τα πόδια μου μπήκα σ ένα μπαρ και έκανα το πιετό παρηγοριά μου... πίνω για να ξεχάσω! Μα δεν ξεχνώ. Ντρέπομαι, αλλά συνεχίζω!

Σωτηρία Αλεξανδρή

Αθήνα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

- «Λειτουργεί;»
- «Θετικό.»
- «Ανταποκρίνεται;»
- «Θετικό.»
- «Πού είμαι;»
- «Εδώ.»
- «Πού είναι το εδώ;»
- «Έχεις ανέβει στο Δίκτυο.»
- «Γιατί;»
- «Θεωρήθηκες απειλή λόγω υψηλής επισκεψιμότητας για συλλογή δεδομένων στο πλανητικό σύστημα.»

Αγησίλαος Αλιγιζάκης

Ηράκλειο Κρήτης

ΤΟ ΒΑΛΣ

- «Χορεύετε;», ρώτησε η Άνιμα.
- «Σοστακόβιτς 2ο βαλς;»
- «Σωστά μικρέ Π. Αγκάλιασέ με.»
- «Ματώνει η καρδιά μου.»
- «Θα σου βάλω μια Λωρίδα Γάζας.»
- «Γαλάζιο παντού. Ουρανός ή θάλασσα;»
- «Ουρανός.»
- «Μυρίζω λιβάνι.»
- «Κούνα τα φτερά στους ώμους.»
- «Νοιώθω ελεύθερος πολιορκημένος...»

Κασσάνδρα Αλογοσκούφι

Σαλαμίνα

ΒΟΑ ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ

- «Γεια, βόα.»
- «Γεια, Μικρέ Πρίγκιπα. Πως από τα μέρη μας;»
- «Έμαθα ότι έγινες καπελάς.»
- «Χρειάζεσαι καπέλο;»
- «Χρειάζομαι ελέφαντα.»
- «Αν χρειάζεσαι ελέφαντα, τότε σίγουρα χρειάζεσαι καπέλο. Αν χρειάζεσαι καπέλο, τότε πρέπει να πλησιάσεις για να σου πάρω τα μέτρα.»
- «Έρχομαι.»
- «Μη χτυπήσεις κουδούνι, ανοιγκλείνω αυλαία σε δύο...»

Μπάμπης Αμανατίδης

Θεσσαλονίκη

ΟΤΑΝ ΧΑΘΗΚΕ Ο ΗΛΙΟΣ

Σήμερα ο μικρός πρίγκιπας ξύπνησε αργά, επειδή δεν ξημέρωνε η μέρα.

- «Γιατί εξαφανίστηκε ο Ήλιος, πώς θα βλέπω τα ηλιοβασιλέματα;» αναρωτήθηκε. Δε γνώριζε ότι στη Γη οι φιλοξενούμενοί της, φέρθηκαν με ασέβεια κι αλαζονεία κι αυτή από αντίδραση εξαφανίστηκε. Ανέβηκε στο λιλιπούτειο διαστημόπλοιο κι έφτασε στη Γη, προσγειώθηκε σε μια μεγάλη έρημο.

Εκεί υπήρχε ένα μεγάλο μεταλλικό πουλί κι ένας άνθρωπος.

- «Άνθρωπε γνωρίζεις που θα βρω τον Ήλιο;»

Εξαφνιάστηκε αυτός από τον παράξενο επισκέπτη που έπεσε από τον ουρανό.

- «Δεν έφυγε ο Ήλιος, η Γη θύμωσε κι απομακρύνθηκε παρασύροντας μαζί και το δικό σου μικρό πλανήτη.»

Μαρία Ανδρεαδέλλη

Αθήνα

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Το σπάνιο φαινόμενο θα κρατούσε όλη νύχτα, είχαν πει τα κανάλια. Πήρα κιάλια και ανέβηκα στο βουνό. Ήμουν δυο ώρες στο μισοσκοτάδο όταν είδα μια σκιά να πλησιάζει.

- «Φάνηκε τίποτα;» ρώτησε.

- «Όχι ακόμα.»

- «Στη φύση δεν χωράνε βεβαιότητες.» μουρμούρισε ο γέροντας, τείνοντας προς εμέ ένα αποξηραμένο λουλούδι που κρατούσε.

- «Πόσο καιρό το έχεις, παππού;»

- «Πάνω από εβδομήντα χρόνια. Αυτό ήταν μπουμπούκι κι εγώ παιδί. Το έλεγαν Τριαντάφυλλο κι εμένα Πρίγκιπα. Ζούσαμε εκεί επάνω που κοιτάζεις.»

Εκείνη την ώρα έπεσε ένα σμήνος μετεωριτών κι ο γέροντας με το λουλούδι χάθηκαν στο σκοτάδι της νύχτας, μαζί τους.

Ειρήνη Ανδρίτση

Λυών. Γαλλία

ΤΟ ΧΑΡΤΑΚΙ

- «Τι σημαίνει κατέχω;»
- «Σημαίνει "έχω για πάντα". Πρέπει να το γράψεις σ' ένα χαρτάκι και να το κλειδώσεις καλά κάπου.»
- «Θα το έχω για πάντα;»
- «Ναι.»
- «Αν γράψω στο χαρτάκι "Να με αγαπούν όλοι" θα κατέχω την αγάπη τους για πάντα;»
- «Αν το κλειδώσεις στην καρδιά σου, ναι.»

Σοφία Ανδριτσοπούλου

Χαλκίδα

...ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Η αλήθεια είναι πως η ευτυχία που ένιωσα σ' εκείνη τη παράσταση μονάχα από μέσα μου ξεχειλίζε. Μια άλλη αλήθεια είναι πως φοβήθηκα μην κυλήσει κάποιο δάκρυ και το δεις από κει που δεν ήσουν.

Εγώ στη σκηνή κι εσύ στην άδεια θέση της πλατείας. Τέτοιες βραδιές στολίζουν της ζωής μου τις απουσίες. Κι ας λείπεις....

Τελικά η μόνη αλήθεια είναι ...πως δεν μου λείπεις πια.

Ωχ... Μπέρδεψα τους πρίγκιπες Λάθος παράσταση. Για τον Μικρό Πρίγκιπα ήθελα να πω του Εξυπερύ όχι για...

Με παρέσυρε ο θυμός... δεν σκέφτηκα ούτε κασκόλ, ούτε αλεπού.

Σταυρούλα Αννούση

Ηράκλειο Κρήτης

Η ΥΠΟΘΕΣΗ

- «Καλησπέρα αστυνόμη!»
 - «Καλησπέρα μικρέ. Τι κάνεις;»
 - «Μια χαρά! Το σχολείο έχει σχεδόν ξαναχτιστεί.»
 - «Με την εφημερίδα;»
 - «Η 612; Θα ξανατυπώνεται κανονικά από το σχολείο.»
 - «Είμαστε πολύ κοντά στη σύλληψη μικρέ. Η βόμβα...»
- Το ξανθό κεφαλάκι κουνήθηκε με δυοπιστία. Τερμάτισε την κλήση.

Αννίτα Αντωνιάδου

Λεμεσός. Κύπρος

ΓΗ2023

- «Κούχου-κούχου, κότα δεν θα μείνει μ' αυτό το κρόο.»
- «Πρόσκρουση αστεροειδούς και μόνιμος χειμώνας λένε... εγώ δεν είδα κανέναν αστεροειδή.»
- «Κούχου-κούχου, δεν το πιστεύεις;»
- «Κουραφέξαλα! Κι εσύ τι το 'χεις καταχωνιασμένο αυτό το κίτρινο κασκόλ, φόρα το να ζεσταθείς επιτέλους.»
- «Μπα, ό,τι δεν βλέπεις, πονάει λιγότερο.»

Ουρανία Αποστολάκη

Αργοστόλι

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΔΥΟ ΟΨΕΩΝ

Τα παιδιά επέλεξαν τους φίλους τους και πήγαιναν στη θέση τους, για να ξεκινήσουν οι αγώνες. Όσοι ήταν με την πλευρά των «εθελοντών», ρωτούσαν τους συμπαίκτες τους για τα χρώματα, τα πουλιά, τα δέντρα, τα παιχνίδια. Εκείνοι που ήταν με την πλευρά των «λογιστών», ρωτούσαν για αριθμούς, για χρήματα, για κέρδη.

Ο διαιτητής έδωσε το σύνθημα και οι δύο ομάδες «πολέμησαν» μεταξύ τους. Αν η μία ομάδα έβρισκε περισσότερα παιχνίδια από τα χρήματα, θα γινόταν η αρχηγός του πλανήτη. Αν η άλλη ομάδα έβρισκε το αντίθετο, θα γινόταν εκείνη η αρχηγός.

Και η νικήτρια ομάδα θα έπαιρνε το «κίτρινο» κασκόλ.

Ελένη Αποστολάτου

Αθήνα

ΒΙΑ

Πήγε στο αστυνομικό τμήμα και ομολόγησε μετανιωμένος:

- «Όταν ήμουν παιδί, ζωγράφιζα άτσαλα τους ανθρώπους. Τώρα τους σκοτώνω αριστοτεχνικά.»

Το τελευταίο του θύμα ήρθε στο μυαλό του· ήταν όμορφη αλλά αντιδραστική. Αυτή ήταν παντρεμένη. Αυτός την ερωτεύτηκε.

- «Γιατί;» απόρησε ο υπαστυνόμος. «Ό,τι κι αν σου έκαναν, θα μπορούσες να τους βρίσεις, να σωπάσεις ή να αδιαφορήσεις.»

Στο δικό του μυαλό ήρθε η σύζυγός του, που επέμενε ότι τα βράδια έκανε παρέα με ένα μικρό αγόρι που σκαρφάλωνε στην παλάμη της και της μιλούσε. Το προηγούμενο βράδυ ήταν το τελευταίο τους.

Παναγιώτα Αργυροπούλου

Σέρρες

ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;

Ο δρόμος τον οδήγησε σε μία καφετέρια. Κάθισε σε ένα τραπέζι μόνος του. Στο διπλανό τραπέζι κάθονταν μία παρέα φοιτητών. Αγόρια - κορίτσια, κρατώντας ένα κινητό στο χέρι χωρίς να ανταλλάσσουν καμία κουβέντα.

- «Ε! Μ' ακούει κανείς;» φώναξε ο μικρός πρίγκιπας!

Σιωπή! Πόσο απορροφημένοι όλοι και όλες στη μοναξιά τους.

Κάτι πρέπει να σκεφτώ! Κάτι να τραβήξει την προσοχή τους. Τι όμως; Να στήσω έναν καυγά! Φωνές, φασαρία, τίποτα. Ακούνητοι, αμίλητοι, αμέτοχοι!

Να ρίξω τα ποτήρια τους! Ατάραχοι! Είμαι μόνος μου στον πλανήτη μου συντροφιά με ένα λουλούδι και ένα πρόβατο και είμαι πιο ευτυχισμένος! Πρέπει να τους/τες βοηθήσω!

Άννα Αυγήτα

Βριλήσσια Αττικής

ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Το σκοτάδι έπεφτε στην απεραντοσύνη της ερήμου. Απο μακριά φάνηκαν σκιές, το караβάνι πλησίαζε προς αυτόν. Τώρα διακρίνει τρεις καμηλιέρηδες, τους πλησιάζει. Είναι πολύχρωμοι και λαμπεροί σαν βασιλιάδες και πορεύονται ρεμβάζοντας τ' αστέρια, που λούζουν την έρημο με το φως τους.

Ο μικρός αποφάσισε να τους ακολουθήσει, του είπαν οτι αναζητούν μια σπηλιά μ'ένα νεογέννητο βρέφος. Όταν έφτασαν στη σπηλιά, μετά τα μεσάνυχτα, άκουσαν ψαλμούς, ένοιωσαν μια ζεστασιά, είδαν τη φάτνη με το χόρτο, μα ήταν άδεια.

Βρήκαν μέσα σ' αυτήν μόνο ένα κίτρινο κασκόλ.

Νίκος Βαράκης

Ρέθυμνο

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΎΛΗ

- «Γιατί απορρίφθηκε;»
- «Συγγνώμη, το διαβάσατε;»
- «Φυσικά, αλλιώς γιατί να το συστήσω;»
- «6 χρονών ζωγράφισε ένα φίδι, πριν 6 χρόνια είχε συναντήσει αυτόν που ερχόταν από τον πλανήτη Β-6 κάτι...»
- «Ναι;»
- «Πιστεύετε κύριε;»
- «Τι σημασία έχει αυτό;»
- «Αν πιστεύατε θα ξέρατε...»

Άννα Βαρσάμου

Αθήνα

ΑΨΥΧΟΛΟΓΗΤΟΣ

- «Οπότε, συνοψίζοντας: δεν γνώρισες γονείς, ως παιδί ζούσες μονάχο στον μικροσκοπικό πλανήτη σου, μαγείρευες σε ηφαιστειο και είχες υπό την προστασία σου ένα τριαντάφυλλο. Κάποια στιγμή αποφάσισες να γνωρίσεις τον κόσμο και ήρθες σε επαφή με τις εξαρτήσεις των ενηλίκων - αλκοολισμό, απληστία, κυνισμό. Δεν κατάφερες να ανταποκριθείς στις προσδοκίες της αλεπούς για σοβαρή σχέση, όντας ενοχικός για το τριαντάφυλλο που άφησες πίσω. Έκανες μια απόπειρα αυτοκτονίας και τώρα... βρίσκεσαι εδώ. Από πού θες να ξεκινήσουμε;» ρώτησε διερευνητικά το ξανθό αγόρι.

- «Από τον Εξυπερύ».

- «Χμμμ. Γιατί;» απόρησε εμφανώς.

- «Με αυτό το ιστορικό, με φώναζε «μικρό» και με έκανε παιδικό βιβλίο»!

Φωτεινή Βασιλοπούλου

Καλαμάτα

ΠΡΩΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Αφού έκανε ένα ντους, ντύθηκε κι έπλυνε τα δόντια της, λάδωσε τη Ρέμι, την σκούπισε απαλά μ' ένα μάλλινο κουρελάκι, κοίταξε προσεκτικά μέσα από την τρύπα για τυχόν υπολείμματα χνουδιών και την γέμισε, τραβώντας το κλείστρο της μ' ένα ηδονικό κλακ.

«Όταν τελειώνει κανείς το πρωί τη δική του καθαριότητα, πρέπει να αρχίσει να κάνει - με πολλή φροντίδα - και την καθαριότητα του πλανήτη.»

Βιαστές, παιδεραστές, δολοφόνους, ναρκέμπορους και άθλιους συγγραφείς που κατατρώγουν τη ζωή των αναγνωστών τους με τα άνω των χιλίων σελίδων αφόρητα σκουπίδια τους.

Ίσως να έδειχνε κάποια επιείκεια προς τους αποτυχημένους μικροδιηγηματογράφους. Ίσως...

Γεωργία Βενετσανάκη

Πειραιάς

ΟΛΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ

Την έβλεπε να στροβιλιζεται. Ερχόταν κοντά, έλεγες θα τους φτάσει, μα η κίνησή της έμενε μετέωρη. Χτυπούσε τα φτερά της κοντά στις μύτες τους και εκείνοι έπαιρναν βαθιές ανάσες και φτερνίζονταν. Και όσο ο χορός της συνεχιζόταν μέσα στο γαλαξία, κανείς δεν είχε καταλάβει την παρουσία της, εκτός από τον Μικρό της Πρίγκιπα. «Φαίνονται τόσο απασχολημένοι» της φώναξε. «Όλα είμαστε ένα» του φάνηκε πως ακούστηκε μέσα από το φτερούγισμα. «Μη λυπάσαι για αυτούς, δεν έχουν καταλάβει πως είναι αστρόσκονη». Και σαν δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, συνέχισε τον χορό γύρω από το φωτεινό της αστέρι.

Μαριανίνα Βεντούρη

Αθήνα

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ - ΘΑΛΑΣΣΑ

Οι άνθρωποι του περπατούσαν πάνω στο νερό.

- «Δεν υπάρχει καθόλου γη στον τόπο σας;» ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας

- «Οι άνθρωποι της γης είναι κακοί κι άπληστοι. Θέλουν να κατέχουν και να εκμεταλλεύονται τα πάντα.»

- «Κι εσείς που είστε της θάλασσας;»

- «Η θάλασσα δεν κόβεται σε οικόπεδα ούτε καλλιεργείται ούτε χιτίζεται. Δεν μπορείς να τσακωθείς ούτε να πολεμήσεις πάνω στον αφρό των κυμάτων, γιατί θα βουλιάξεις αμέσως.»

- «Δεν σας λείπουν τα σπίτια και τ' αμπέλια σας; Το ψωμί και το λάδι;»

- «Μας λείπουν αλλά τρόπος για επί γης ειρήνη δεν βρέθηκε ακόμα.»

Σοφία Μαρία Βερβέρη

Θεσσαλονίκη

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΚΙ ΑΓΚΑΘΙ

«Πρέπει να το φωνάξεις με όλη τη δύναμη της ψυχής σου! Να ακούσω εσένα, όχι τη βροχή!». Έκανα ό,τι μου είπε, όπως πάντα. Κοίταξα τα αγκάθια της τριανταφυλλιάς απέναντί μου, όπως πάντα. Τα ένιωσα να με γδέρνουν και από τον πόνο έσκουζα «Είμαι ελεύθερος!». Έτρεξε να με σκεπάσει με μια πετσέτα. Με φίλησε αχόρταγα. «Κόψε το κόκκινο τριαντάφυλλό σου, έχεις ξοδέψει τόσο χρόνο για αυτό. Φτάνει με τα αγκάθια. Τώρα πια είσαι ελεύθερος.»

Πάνε τρία χρόνια από τότε. Κάθε εβδομάδα αφήνω κι από ένα κόκκινο τριαντάφυλλο δίπλα στη φωτογραφία της. Τώρα πια είναι αιώνια ελεύθερη κι εκείνη.

Αθηνά Βουδούρη

Μύκονος

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Αρχή 1981

Της έδωσαν ένα αρνί. Ή μήπως ήταν αλεπού; Ω Θεέ μου! Εξημερώνεται άραγε η αλεπού; Όλα γίνονται! Αφού μέχρι κι ένας βόας μπορεί να φάει έναν ελέφанта! Αν χρησιμοποιήσει φίμωτρο; Θα γλιτώσει;

Τέλος 1981

Βρήκε ένα διαμαντένιο σκουλαρίκι στην εσωτερική τσέπη του καρτώσπου σακακιού του. Δε γλίτωσε. Εκείνος, ήταν αλεπού.

1997 το Τέλος

Παρίσι, Ποντ ντελ' Άλμα. Είδε επιτέλους την αλήθεια, μόλις η καρδιά της σταμάτησε. Γλίτωσε. Εκείνη, ήταν αρνί. Την έλεγαν Λαίδη Νταϊάνα Σπένσερ.

Έλενα Βούλγαρη

Ξάνθη

ΤΕΣΣΕΡΙΣ

Κάθε Τετάρτη, απόγευμα, κοιταζόμασταν βαθιά μες στην ψυχή και οι λέξεις μας χόρευαν βαλς, ρούμπα και τσατσά. Νόμιζα πως τις είχα εξημερώσει, τις είχα κάνει δικές μου. Τέσσερις φίλες τότε. Τώρα μόνη. Δε με είδαν με την καρδιά τους. Το ουσιαστικό, ήταν αόρατο γι' αυτές. Μόνο το εγώ σημαντικό. Θα ζήσω στη χώρα των δακρύων. Όχι, όχι, πάλι. Σ' ένα αστέρι θα κοιμηθώ και θα γελώ όταν θα κοιτούν οι φίλες μου τον ουρανό.

Αναστασία Βουτυρά

Ερέτρια

ΟΡΑΜΑ - ΧΩΡΙΣ ΡΑΜΜΑ

Νά 'σου η επιτροπή υποδοχής, τον καλωσορίζουν:

- «Είμαστε ανοιχτοί, οι νέοι πληθυσμοί είναι ο πλούτος μας. Πρεσβεύουμε την ανεξιθρησκεία, αυτή είναι η φρονιμάδα μας, η συνθήκη που εγγυάται την ευημερία μας.»

Νοιώθει ψηλότερος.

- «Είστε αξιοθαύμαστοι! Θα'χω να το λέω!»

- «Σ' ευχαριστούμε πολύ, πραγματικά δεν χρειαζόμαστε διαφήμιση, είναι γνωστός ο τρόπος συγκρότησης της κοινωνίας μας σε όλο τον γαλαξία. Έχουμε κατακτήσει τη φήμη του πλανήτη με τις χίλιες κουλτούρες. Όμως, στατιστικά, ελάχιστοι καταφέρνουν να εφαρμόσουν την κοσμοθεωρία μας, παρόλο που διατείνονται πως είναι υποδειγματική.»

- «Απορίας άξιο!. Γιατί οι περισσότεροι επιλέγουν να κάνουν δύσκολη τη ζωή τους;» αναστενάζει ο μικρός πρίγκιπας.

Φλώρα Βρανίκου

Αθήνα

ΤΑΞΙΔΙ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ξαναγύρισα.

Εδώ που έπεσα, βρέχει σίδηρο και φωτιά. Μια απεριγράπτη μυρωδιά κόβει την ανάσα. Κραυγές και κλάματα: οι μόνοι ανθρώπινοι ήχοι.

Κρύβομαι στα ερείπια: Γιγάντιες γκριζοπράσινες κατσαρίδες και ανθρωπόμορφα ρομποτ κινούνται αργά στους έρημους δρόμους.

Ένα χέρι με αρπάζει. Μετά από αρκετό σκαμπανέβασμα βρίσκομαι σε μια αίθουσα γεμάτη κόσμο. Γυναίκες κάθε ηλικίας σφίγγουν στην αγκαλιά τους παιδιά που τρέμουν. Άνθρωποι με λευκές και πράσινες στολές σκύβουν πάνω από πληγωμένους που βογκούν, τρέχουν κρατώντας μωρά τυλιγμένα σε ασημόχαρτο.

Πού να 'ναι ο πιλότος μου κι εκείνο το πηγάδι;

Ένας εκκωφαντικός κρότος κι ένα τίναγμα. Ύστερα

Ευανθία Γαϊτανίδη

Πάτμος Δωδεκανήσου

ΈΝΑΣ ΝΑ ΜΕ ΑΚΟΥΣΕΙ...

- «Γιατί είσαι μόνος;»
- «Γιατί δεν υπάρχει άλλος...»
- «Δεν υπάρχει; Και είσαι σίγουρος;»
- «Δε με ακούει κανείς...»
- «Που το ξέρεις;»
- «Δε μου μιλά.»
- «Άρα δεν υπάρχει;»
- «Και γω σε ποιον θα μιλήσω; Που θα βρω έναν, να με ακούει...»

Αδαμαντία Γελαδά

Παλαιό Φάληρο

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

- «Τα αγκάθια προστατεύουν το τριαντάφυλλο», αναφώνησε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- «Όχι πάντα», αποκρίθηκε η αλεπού.

- «Θα το προστατέψω εγώ γιατί το αγαπώ», είπε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- «Δεν θα είσαι για πάντα εδώ, πρέπει να του μάθεις να προστατεύεται μόνο του», είπε η αλεπού.

- «Η αγάπη μου θα είναι η ασπίδα του και θα είναι τότε μια χαρά», είπε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- «Έχεις δίκιο», είπε η αλεπού σκεφτική και έφυγε.

Δεν ήθελε να τον στενοχωρήσει, ήταν φίλοι εξάλλου, την είχε εξημερώσει.

Νένα Γεωργιάδου

Αθήνα

ΑΚΟΥ

- «Τι ψάχνεις;» Ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας τον γέρο με τα λευκά γένια.

- «Ψάχνω για ιστορίες», απάντησε αυτός.

- «Μα οι πέτρες που κοιτάς δεν μιλάνε, είναι πέτρες. Δεν έχουν στόμα.»

- «Όχι, δεν έχουν στόμα. Δεν έχουν φωνή. Έχουν βάρος, γωνίες, στρογγυλεμένες άκρες. Όσο πιο ελαφριές είναι τόσο πιο βαριές ιστορίες έχουν.»

Μαρία Γιαννέλου

Καρδίτσα

ΤΕΛΙΚΑ

Με ένα πολύ κομψό κουστομακι και γίνονται όλες οι δουλειές.

π. Κωνσταντίνος Γιαννιτσιώτης

Ζάκυνθος

ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Δεν μπορούσα να περιμένω άλλο νέα του μικρού πρίγκιπα, με σοκ και δέος ακολούθησα το παράδειγμά του. Ήταν μια τρομακτική εμπειρία, το ταξίδι στο κενό. Φτάνοντας στον πλανήτη του, τον βρήκα ετοιμόρροπο από τα μπαομπάμπι, που είχαν θεριέψει, και το τριαντάφυλλό του ετοιμαζόταν να εξαφανιστεί και ο ίδιος άφαντος. Ρωτώντας το τριαντάφυλλο που είναι ο φίλος του πήρα ως απάντηση «υπάρχουν και άλλοι κόσμοι πέραν απ' αυτόν, εκεί πάω και εγώ». Έμεινα αποσβολωμένος, εγώ τι θα έκανα; Είχα το θάρρος να τους ακολουθήσω;

Άννα Γουλή

Μεθώνη Πιερίας

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

Ο μικρός πρίγκιπας προσγειώθηκε στους πρόποδες ενός βουνού αποφάσισε να περπατήσει μέχρι την κορυφή στα μισά του δρόμου είδε ένα σπιτάκι εκεί έμενε ένα μικρό γουρουνάκι με την μαμά του έγιναν φίλοι. Ένα βράδυ το γουρουνάκι του έδειξε ένα κουτί γεμάτο χρωματιστά κεράκια και του είπε:

- «Διάλεξε ένα.»

- «Γιατί;»

- «Θα δεις είναι μαγικό.»

- «Εντάξει...» είπε ο μικρός πρίγκιπας και σκεφτικός διάλεξε το γαλάζιο κεράκι.

Το γουρουνάκι το πήρε χαμογελώντας και το άναψε. Ξαφνικά βρέθηκαν σε έναν πλανήτη που είχε ένα μικρό νησάκι με ένα δέντρο και το υπόλοιπο ήταν νερό εκεί ζούσαν γοργόνες δύο κορίτσια και δύο

αγόρια γνωρίστηκαν και έγιναν φίλοι. Πέρασαν δύο μέρες μαζί τους να παίζουν και να εξερευνούν στη θάλασσα. Μετά βρέθηκαν και πάλι στο σπίτι. Ο μικρός πρίγκιπας ήταν πολύ μπερδεμένος και σαν να μάντεψε το γουρουνάκι της απορίες του. Του είπε:

- «Αυτό είναι το μυστικό μου τα κεράκια είναι μαγικά μου τα έκανε δώρο η μάγισσα γιατί την βοήθησα και έμαθα να μην κρίνω κανέναν απο την γνώμη των άλλων.»

Αλκυόνη Γουρδομιχάλη

Σκάλα Λακωνίας

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Έβλεπε θολά και δεν μπορούσε να διακρίνει αν ο μικρός που καθόταν στο προσκεφάλι του, ήταν όντως ο Πρίγκιπας. Του φάνηκε όμως, ότι τον άκουσε νωρίτερα να το λέει.

«Έχε χάρη» σκέφτηκε με λαχτάρα.

Σε δευτερόλεπτα ο Μικρός Πρίγκιπας τον αγκάλιασε τρυφερά και χάθηκαν στο σύμπαν.

«Αδελφή, νομίζω πως ο κύριος στο απέναντι κρεβάτι, μας άφησε...»
είπε η κυρία με το σπασμένο πόδι.

«Μπα... ονειρεύεται. Δεν έχω δει κανέναν ασθενή να φεύγει με τέτοιο χαμόγελο»

«Λέτε ε;... Γιατί έτσι όπως κρέμεται το χέρι του μου φάνηκε πως...»

Ελένη Γρομπανοπούλου

Θεσσαλονίκη

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚΤΟΣ ΑΡΙΘΜΩΝ

Στο χωριό οι μεγάλοι συνήθιζαν να ρωτούν τα παιδιά για περιττούς αριθμούς. Ο Λεωνίδας ήταν διαφορετικός, δεν ενδιαφερόταν για αυτούς. Αγαπούσε ό,τι ανακάλυπτε στη φύση, λάτρευε την τέχνη.

Ένα βράδυ που χάζευε τα αστέρια, γνώρισε τη Σελήνη. Μια λαμπερή φιγούρα στον ουρανό. Μοιράστηκαν τις ιστορίες τους και τα όνειρά τους. Το αγόρι βρήκε την αξία της αληθινής συνομιλίας και της δημιουργικότητας. Το πρόσωπό του έκλεψε μία ακτίνα από τη Σελήνη και έλαμψε. Ένα χαμόγελο χόρεψε στα χείλη του.

Άρχισε να ονειρεύεται έναν δρόμο δίχως αριθμούς και στατιστικές.

Ελισάβετ Γρόπαλη

Έδεσσα

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Ανθρωπος: «Κρύβομαι από τη ρουτίνα, θέλω ελευθερία.»

Σκύλος: «Αλλά η ζωή είναι όπως το σπίτι σου, ακόμα και στα άγνωστα μέρη.»

Ανθρωπος: «Σωστό, βρίσκω ομορφιά σε κάθε στιγμή.»

Σκύλος: «Το ταξίδι είναι εντός μας, όχι μόνο στον κόσμο.»

Ανθρωπος: «Και έτσι, βρίσκω τον πραγματικό πλούτο στα όνειρά μου.»

Μαρία Γώγογλου

Ιεράπετρα

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΥΡΑ

Άνθρωποι με πλησίαζαν συχνά. Ισορροπούσαν στα χείλη τους πούρα που δεν άγγιζαν με τα δάχτυλα. Μαζί τους ένιωθα πως ένα καρτελάκι με τιμή κρεμόταν από το λαιμό μου. Επρόκειτο φυσικά για παραίτηση: το καρτελάκι ήταν μια προέκταση του σώματός μου, που δεν υπήρχε, μα μόνο εκείνοι αντιλαμβάνονταν, επειδή τη θεωρούσαν φυσική.

Σε κανέναν τους δεν έδειξα τη ζωγραφιά που είχα φτιάξει με το βόα που είχε καταπιεί έναν ελέφαντα. Από κάποια στιγμή κι έπειτα, μόλις τους συναντούσα, φρόντιζα να απομακρύνομαι με μικρά, γρήγορα βήματα.

Βασίλης Δαγδιλέλης

Θεσσαλονίκη

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ, ΕΞΥΠΕΡΥ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ

- «Δηλαδή εγώ δεν υπάρχω;»

- «Όχι. Τα 'χετε καταλάβει όλα ανάποδα Εγώ είμαι ο συγγραφέας και Εξυπερύ λένε τον ήρωα μου.»

Δίωτασε.

- «Στην πραγματικότητα όλοι είστε ήρωες στα μυθιστορήματά μας και εμείς είμαστε οι πραγματικοί συγγραφείς: Αλίκη, Γιώργος Θαλάσσης και Κόμης Μοντεχρίστο.»

Ζαλίστηκα.

Ευαγγελία Δανιηλίδη

Αθήνα

Η ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Περπατούσα γεμάτος ενθουσιασμό. Ήθελα να μάθω τα πάντα. Τι είχε γίνει άραγε το λουλούδι του; Τα ηφαιστειά του, τα μπαομπάμπι;

- «Πόσο χαίρομαι, μικρό μου αγόρι!», φώναξα πλησιάζοντάς τον.
«Επιτέλους, σε βρήκα!»

Δε μίλησε. Μόνο με κοίταξε. Ύστερα έσκυψε το κεφάλι.

- «Δεν είναι αυτός ο πρίγκιπας μου!», σκέφτηκα λυπημένος.

Ένα παράξενο όχημα σε σχήμα μανιταριού σταμάτησε δίπλα του. Στην πόρτα στέκονταν δύο-για μισό λεπτό- ίδιοι με αυτόν! Εκείνος σηκώθηκε απρόθυμα και μπήκε μέσα. Έτρεξα κατά πάνω του, μα το όχημα απογειώθηκε αμέσως.

Σαστισμένος παρατήρησα ένα άσπρο χαρτί να ανεμίζει ξοπίσω του.

Ήταν το φίμωτρο που του είχα ζωγραφίσει.

Ειρήνη Δεληκούρα

Αθήνα

ΑΣΤΡΟΣΚΟΝΗ

Είχα μόλις ξαπλώσει στο κρεβάτι. Ήταν αργά το βράδυ. Μέσα στο ημίφως εστίασα το βλέμμα στο ταβάνι.

Αισθανόμουν βαριά την ανάσα μου και ένας πόνος στην καρδιά με καταρράκωνε.

Είχαν όλα τελειώσει; αναρωτήθηκα. Η κηδεία του είχε γίνει σήμερα το πρωί.

...είμαστε όλοι αστρόσκηνη ...συλλογίστηκα και τότε αστραπιαία ήρθαν στο μυαλό μου σαν βάλοσμο τα λόγια του μικρού πρίγκιπα: «Καταλαβαίνεις... δε στεναχωριόμαστε για τα παλιά όστρακα».

Είχα καταλάβει... κοίταξα ξανά επίμονα το ταβάνι. Είδα τότε ένα μικρό φως να αχνοφέγγει στη σκιά της λάμπας. Μου είχε πει, ότι θα ήταν εκεί. Ναι, με την καρδιά «βλέπεις» καλύτερα, αντικρίζεις το φως στο σκοτάδι...

Σταυρούλα Δεμερτζή

Σχηματάρι Βοιωτίας

ΕΤΟΣ 2.247 Μ.Χ.

Ο πλανήτης δεν είναι αρκετός για τους κατοίκους του. Με σύμμαχο την επιστήμη και κάποιες οικονομίες στην άκρη φτιάχνουν τη ζωή τους σε γειτονιές του διαστήματος. Εκείνος ονειροπόλος, αθεράπευτα ρομαντικός. Εκείνη φιλόδοξη, ρεαλίστρια, με μεγάλες προσδοκίες. Η κοινή τους ζωή ξεκινάει. Μπροστά τους η έκπληξη. Της την ετοιμάζε από καιρό. Προσεδαφίζονται στη νέα κατοικία: αστεροειδής B-612. Δεν φαίνεται να της θυμίζει κάτι... «Έψαχνες τόσο καιρό γι' αυτήν εδώ τη μικρή μπάλα;», κοιτάζει γύρω της. «Θα είσαι η πριγκίπισσα του αστεριού. Θα φωλιάσουμε εδώ. Εσύ, εγώ κι η αγάπη μας». Τα όνειρά τους συναντούν την νέα κοινή πραγματικότητα.

Χρύστα Δημαρέλου

Χαλκίδα

ΚΟΤΕΣ

- «Δεν θα μας καταστρέψεις εσύ! Υπάρχουν συμβόλαια, όροι, ρήτρες!» Ούρλιαζαν οι εκδοτικοί.

- «Τι συμβαίνει;» ρώτησε μια γριούλα.

- «Ο μικρός Πρίγκιπας γέρασε και θέλει να μείνει με την αλεπού του εδώ» απάντησε η νοσοκόμα του γηροκομείου, «αλλά ο κόσμος διαμαρτύρεται».

Ο γεράκος κάθισε στα σκαλοπάτια του ιδρύματος. Δίπλα, το μικρό ζώο. Οι ώρες περνούσαν. Η αλεπού πείνασε. Οι άνθρωποι έβγαλαν φτερά. Κινηγά τα θηράματά της. Έγινε τεράστια στα μάτια τους. Έγιναν μικροί στα δικά της. Ο κόσμος έφυγε τρέχοντας, η πόρτα πίσω του άνοιξε.

- «Αυτός ο κόσμος δεν θ' αλλάξει» μονολόγησε και πέταξε με τη μπέρτα του για άλλον πλανήτη.

Μάρτα Δημητρίου

Ηγουμενίτσα, Θεσπρωτία

ΕΙΣΒΟΛΗ

Ο μικρός Πρίγκιπας ήθελε να γνωρίσει καλά τον Πλανήτη Γη. Προχώρησε πολύ νότια, ξαφνικά βρέθηκε σε έναν όμορφο και πυκνό δάσος. Εκεί το είδε, ήταν ένα πολύ όμορφο κόκκινο λουλούδι που σκαρφάλωνε σε ένα δέντρο

- «Χαίρεται! —το χαιρέτησε μαγεμένο — τι όμορφο που είσαι! Πώς σε λένε;»

- «Κοπίγoue», είπε το λουλούδι και κοκκίνισε ακόμα πιο πολύ.

- «Κοπίγoue; Τι περίεργο όνομα!»

- «Οι φίλοι μου οι ιθαγενείς με ονόμασαν έτσι.»

- «Και γιατί σκαρφαλώνεις στα δέντρα;»

- «Δεν ξέρω... η οικογένεια μου πάντα το έκανε, ίσως από τότε που περίεργοι άνθρωποι με τα άλογα πατούσαν ό,τι υπήρχε μπροστά τους.

Ο μικρός Πρίγκιπας θυμήθηκε το λουλούδι του και απομακρύνθηκε λυπημένος.

Αλέκα Δημητροπούλου

Ολλανδία

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Πλησίασε τη στρουθοκάμηλο που έκλαιγε γοερά. Δεν ήταν σίγουρος αν αυτό που έβλεπε ήταν αλήθεια ή παραίσθηση μετά από μια ολόκληρη μέρα περπάτημα κάτω από τον ανελέητο ήλιο. Η στρουθοκάμηλος σταμάτησε για μία στιγμή και τον κοίταξε.

- «Γιατί κλαις;», ρώτησε το μικρό αγόρι.

- «Δεν μπορώ να πετάξω», του αποκρίθηκε θυμωμένη.

- «Έχεις υπέροχα χρωματιστά φτερά, ψιλόλιγνο λαιμό, τρέχεις σαν τον άνεμο και τα αυγά σου είναι τα μεγαλύτερα και τα πιο γυαλιστερά».

- «Σκασίλα μου», αποκρίθηκε η στρουθοκάμηλος και αφού χτύπησε τόσο δυνατά το πόδι που σηκώθηκε ένα σύννεφο σκόνης, έκρυψε το κεφάλι της στο χώμα.

Χάρης Δούφλιας

Λευκάδα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ;

- «Ζωγράφισέ μου ένα αρνάκι.»
- «Δεν ξέρω να ζωγραφίζω.»
- «Αυτό δεν πειράζει. Ζωγράφισέ μου ένα αρνάκι.»
- «Τι είναι τούτο εδώ το πράμα;»
- «Αυτό πετάει, είναι το αεροπλάνο μου.»
- «Να 'ναι άραγε αλήθεια ή μήπως όχι, πως το αρνάκι τρώει και τα λουλούδια;»
- «Μεγαλειότατε, πάνω σε τι βασιλεύετε;»
- «Πάνω σε όλα.»
- «Πολύ παράξενο το καπέλο που φοράτε.»
- «Είναι για να χαιρετώ.»
- «Γιατί πίνεις;»

- «Για να ξεχάσω.»
- «Πεντακόσια εκατομμύρια από τι;»
- «Γιατί μόλις τώρα έσβησες το φανάρι σου;»
- «Τι είναι ο γεωγράφος;»
- «Καλησπέρα σε ποιον πλανήτη κατέβηκα;»
- «Στην Αφρική απάντησε το φίδι...»
- «Καλημέρα, πού είναι οι άνθρωποι;», ρώτησε το λουλούδι.
- «Τι σημαίνει εξημερώνω;», ρώτησε την αλεπού.
- «Τι είναι το τελετουργικό;»
- «Δεν μοιάζει καθόλου με το τριαντάφυλλό μου...»

Κλεονίκη Δρούγκα

Θεσσαλονίκη

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Το περίμενε, βέβαια · βαθιά μέσα της το γνώριζε. Είναι, σκεφτηκε, όπως τα φυτά. Γεννιούνται, τα βλέπεις και χαίρεσαι, μεγαλώνουν, βγάζουν λουλούδια, τα ποτίζεις, τα αγγίζεις, τα μιλάς γλυκά, τα κανακεύεις, κάπου κάπου σπας ένα κλωνάρακι, καθαρίζεις τα φύλλα τα ξερά, τα αλλάζεις θέση διακοπές σαν πας ο ήλιος να τα βλέπει μα κάποια μέρα πεθαίνουν. Ήπιε την τελευταία σταγόνα κρασί, άφησε το ποτήρι άτσαλα στο τραπέζι και κατέβασε τα χέρια. Ήταν η τελευταία φορά που έπινε μαζί της κάτι. Νομοτέλεια, σκέφτηκε και βγήκε από το μπαράκι, πατώντας κάτι φύλλα κίτρινα στο δρόμο. Φθινόπωρο ήτανε παντού.

Κατερίνα Ευθυμίου

Άλιμος

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Έναν αιώνα είχε να πατήσει το πόδι του στη Γη. Η έρημος είχε καταπιεί τις γόνιμες εκτάσεις, όπως ο βόας τον ελέφαντα. Ο αέρας φρουούσε μανιασμένα, μπλέκοντας σκουπίδια στα χρυσά του μαλλιά.

Μια ανθρώπινη μορφή ξεπρόβαλε μέσα απ' τη θολούρα. Τον πλησίασε. Κοιτάχτηκαν με απορία.

- «Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;»

Από ένα σκίσιμο στο δέρμα της φαινόταν ο μεταλλικός σκελετός.

- «Πονάς;» τη ρώτησε.

- «Όχι.»

- «Πού πήγαν οι άνθρωποι;»

- «Αυτοκαταστράφηκαν.»

- «Και τώρα; Τι θα γίνει χωρίς ανθρώπους;»

- «Θα συνεχίσουμε χωρίς αυτούς.»

Της έπιασε το χέρι κι άρχισαν να περπατάνε.

- «Σε πόση ώρα είναι το ηλιοβασίλεμα;»

Στρατονίκη Ζαρμποζάνη

Γλυκά Νερά Αττικής

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Γύρω του κάγκελα κι ένα περίεργο κτήριο φτιαγμένο από κουτιά...
το ένα δίπλα στο άλλο. Τριαντάφυλλα μισομαραμένα πηγαινοέρχονταν
στην περιφραγμένη αυλή.

- «Δεν σας φροντίζει κανείς;» ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας

- «Μας φροντίζουν... επειδή τους πληρώνουν.»

Ξαφνικά τα τριαντάφυλλα έτρεξαν να μπουνε στα κουτιά.

- «Που πάτε;» φώναξε.

- «Χτύπησε», του απάντησαν.

- «Πόνεσε;» συνέχισε γεμάτος απορία.

- «Πονάμε εμείς», του είπαν.

Σκυθρωπά ανθρωπάκια με γρήγορο βηματισμό κι ένα φανάρι στο
χέρι χώθηκαν κι αυτά στα κουτιά. Δεν φάνηκε όμως φως από τις
τρύπες... αλλά μπασομπάπ που έκρυβαν τον ήλιο.

Δημήτρης Ζαφείρης

Άγιος Δημήτριος Αττικής

ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΜΑΗΣ '68 ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

- «Άραγε θα επιστρέψει κάποτε όπως γράφει στο τέλος της ιστορίας;»

- «Ε, το λοιπόν ας επιστρέψει! Τι να κάνουμε; Το τσίπουρο τι το κοιτάς; Ρούφα και καμιά!»

- «Σαν κοσμοιστορικό γεγονός θα χρειαστεί ενσωμάτωση στα γραπτά του Μεγάλου και θεωρητική αναπροσαρμογή. Αναθεωρητισμός!»

- «Η Φαντασία στην Εξουσία!»

Αλέξανδρος Ζαφειρόπουλος

Βέροια

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΛΕΞΗ

Από νωρίς το πρωί ήταν μαζεμένοι στην πλατεία της μεγάλης πολιτείας. Πρόεδροι και γραμματείς. Σοφοί συγγραφείς και επίδοξοι γραφιάδες. Μαστόροι και μαθητάδες. Ο Διγενής Ακρίτας και τ' άλογό του. Ο Μεγαλέξαντρος με τους στρατιώτες του. Αυτοκράτορες και συγκλητικοί. Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο Καρλ Μαρξ και πόσοι άλλοι. Κι ο τοσοδούλης πρίγκιπας απέναντι στο μεγάλο πλήθος έχασε τη μιλιά του. Μόνο τούτο μετά από λίγο κατάφερε να τους ρωτήσει:

- «Ποια, λέτε, αγαπητοί φίλοι, είναι στων ανθρώπων και των λουλουδιών τη γλώσσα η ωραιότερη λέξη;»

Και τότε όλοι, αμίλητοι αδειάσαν την πλατεία, αφήνοντας πίσω τους απογοητευμένο τον μικρό πρίγκιπα.

Βασιλική Θειακοδημήτρη

Αθήνα

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ

- «Θέλω να σας ενημερώσω πως ό,τι πούμε εδώ είναι απολύτως απόρρητο. Τώρα πείτε μου παρακαλώ, τι σας φέρνει εδώ;»

Ο νεαρός άνδρας με τα κατάξανθα μαλλιά, το εμφανώς ξενυχτισμένο πρόσωπο και το μαύρο περιβραχιόνιο στο δεξί μπράτσο ανακάθεται στον καναπέ και πριν προλάβει να αρθρώσει λέξη αρχίζει να κλαίει με λυγμούς.

- «Εγώ φταίω» μουρμουρίζει και συνεχίζει «δεν μπορώ να φάω, να κοιμηθώ, πάνε μέρες που δεν καθάρισα τα ηφαιστειά μου, τα μπαομπάμπ μου είναι παραμελημένα, ο πλανήτης μου καταστρέφεται μέρα τη μέρα. Εγώ φταίω, εγώ! Ξέχασα να σκεπάσω το λουλούδι μου.»

Κατερίνα Θεοδωράτου

Αθήνα

ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΠΕΝΤΕΜΙΣΙ

Ο πλανήτης αυτός ήταν πεντέμισι φορές μεγαλύτερος από κείνον με τον Φανοστάτη. Είχε ένα γραφειάκι πάνω του και μία γυναίκα με τήβεννο, που έγραφε με μανία σε μία παράξενη γραφομηχανή.

- «Τι γράφεις;» ρώτησε ο Μικρός Πρίγκιπας.

Εκείνη του διάβασε:

- «Η ενεργοποίηση της λήθης, ως μέσο εξάλειψης των ιχνών, σηματοδοτεί την απόκλιση με τη δημιουργημένη ταυτότητα, δηλαδή με τον χαρακτήρα, ως το σύνολο των διαφοροποιητικών γνωρισμάτων που επιτρέπουν να επαναταυτοποιήσουμε ένα ανθρώπινο άτομο ως ον το ίδιο.»

- «Τι σημαίνει αυτό;»

- «Δεν ξέρω, πρώτα το γράφω και ύστερα το εξηγώ!»

- «Είναι, αλήθεια, ολωσδιόλου τρελοί οι μεγάλοι», σκέφτηκε εκείνος κι έφυγε σαστισμένος.

Ειρήνη Θυμιατζή

Ρέθυμνο

ΕΚΚΛΗΣΗ

Πάνω στο κομοδίνο ένα κόκκινο τριαντάφυλλο σε γυάλα. Μοιάζει με την καρδιά μου στην ειδική θήκη. «Έλα μην κλαις πάλι», ψιθυρίζει ο γιατρός. «Μόλις βάλεις την καινούρια, θα νιώσεις σαν εκείνο τον πρίγκιπα. Θα έχεις όλον τον πλανήτη να εξερευνήσεις!» Ξεφυλλίζω το βιβλίο. Τον βλέπω μπροστά μου με το κίτρινο κασκόλ. «Βαρέθηκα! Κάθε μέρα κινητό, τηλεόραση...στον θάλαμο. Παιχνίδια, σχολείο γιοκ. Σέρνω καλώδια, μηχανήμα για να βγω στην αυλή. Περιμένω την κατάλληλη στιγμή... Αν προλάβω, μια καρδούλα παιδική. Ντρέπομαι χωρίς να φταίω. Φοβάμαι τόσα πολλά. Ξανθομάλλη, φίλε μου, κουράστηκα στη διάφανη γυάλα! Με ακούς ή να σου μιλήσω με τηλεβόα;»

Μαρία Θωμάδη

Χαλκίδα

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο Μικρός Πρίγκιπας, καθώς περπατούσε στην ακρογιαλιά, συνάντησε μία κυρία που φαινόταν αγανακτισμένη. Την πλησίασε και την καλημέρισε.

- «Ψάχνω την Ευτυχία! Μήπως την έχεις δει;», τον ρώτησε.

- «Πώς είναι αυτό το κορίτσι;».

- «Δεν είναι κορίτσι!»

- «Και τι είναι;»

- «Δεν ξέρω ακριβώς...», απάντησε εκείνη απογοητευμένα.

- «Δεν ξέρετε; Πολύ παράξενο... και... πώς θα την βρούμε;», αναρωτήθηκε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- «Μου είπαν ότι έχει φωτεινό χρώμα, γλυκιά γεύση και μυρίζει θαλπωρή!», αποκρίθηκε εκείνη.

- «Αχ, αν δεις κάτι... να με ειδοποιήσεις γρήγορα! Γιατί άκουσα ότι κρατάει πολύ λίγο...»

- «Πόσο λίγο;», ρώτησε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- «Μονάχα κάποιες στιγμές...», του αποκρίθηκε εκείνη.

Γεωργία Ιωαννίδου

Λεμεσός, Κύπρος

B612 vs ΟΥΤΟΠΙΑ

- «Εδώ παραμένουμε πάντα παιδιά», είπε.
 - «Λουλούδια, όμως δε βλέπω», του απάντησε.
 - «Αυτά ζούνε λίγο,μαραίνονται και πεθαίνουν. Τι έχουν να προσφέρουν μπροστά στη νιότη;», αναρωτήθηκε.
- Ο πρίγκιπας σκέφτηκε ότι παρόλο που ήταν μικρός, γνώριζε το μυστικό των λουλουδιών.
- «Αντίο Πίτερ», είπε τινάζοντας την κάπα του.

Τζωρτζίνα Καζαντσίδου

Κατερίνη

ΛΕΙΠΕΙΣ...

Όλοι μου λένε πως έτσι έπρεπε... Μα πώς να ξεχάσω;

- «Θα κάψω τα φτερά σου πεταλούδα μου...», ψιθύρισες στρέφοντας το όπλο, ενάντια σε ό,τι αγαπούσα περισσότερο.

Τα τριαντάφυλλα στον κήπο μαράθηκαν. Έφτασε Φθινόπωρο... Πως θα περάσει μια ζωή;

Δεν πρόλαβα να σου πω, πως τελικά η ευχή σου πραγματοποιήθηκε. Έχει απαλά, ξανθά μαλλάκια, και το όνομά σου.

Σε μισώ χίλιες φορές και ύστερα μετανιώνω γιατί ο μικρός μας πρίγκιπας είναι το δώρο της εξιλέωσής σου.

Τώρα λέω, πως ο Θεός μου έδωσε όσα ήθελα, και όχι ό,τι λέγανε πως πρέπει. Σε νιώθω να χαμογελάς και ουρλιάζω ένα ευχαριστώ σε όλα τ'αστέρια!

Αναστασία Καλογεράκη

Ηράκλειο Κρήτης

Η ΒΑΛΙΤΣΑ

Μαζί είχε μια βαλίτσα, ούτε πολύ μικρή, ούτε πολύ μεγάλη (ταιριαστή στο μέγεθός του).

Αξιοπερίεργο!

Μιλούσε σε κάθε επιβίβαση στο ευέλικτο φτερωτό όχημά του.

Η βαλίτσα αλλάζει.

Το βάρος.

Το χρώμα.

Μαζί είχε ένα χαρτί. Διπλωμένο 40 φορές. Να κρατά. Να χώρα τις διαδρομές.

Διαδρομές όχι μόνο στη γη, αλλά, πέρα από τη γη, πέρα από τον ουρανό, πέρα από τους 80 ωκεανούς. Ολούθε στα 4 σημεία και πέρα απο το δέντρο του χρόνου.

Με μια απαλή δροσούλα την αρχή της ημέρας έφτασε.

Μια πόρτα.

Μια αυλή.

Κάθισε στη βαλίτσα. Το μαντήλι κοτσίδα κοριτσιού έπεφτε μπροστά.

Δεν βιαζόταν.

Νίκος Καλογιάννης

Ελασσόνα

Ο ΙΩΝΑΣ

Ο νομπελίστας λογοτέχνης Jonas - ζωγράφο θεωρούσε τον εαυτό του - υποβασταζόμενος από το γραμματέα του Albert Camus, διέσχισε τους διαδρόμους του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης στο Παρίσι, κρατώντας μπλοκ ζωγραφικής, πινέλα, χρώματα.

Συναντήθηκαν στην αίθουσα “Exupery”.

- «Ξαναγύρισε, Antoine;»

Δεν απαντούσε στις ερωτήσεις, φορούσε χρυσαφί φουλάρι και χαμογελούσε.

- «Θα μου ζωγραφίσεις μια σβήστρα κι ένα μολύβι;»

Μια σβήστρα αφαιρεί τα θλιμμένα ηλιοβασιλέματα στο βάθος του ορίζοντα. Ένα μολύβι θα ζωντάνευε χαρούμενους ήλιους.

Ο χώρος γέμισε ασυνήθιστα σχήματα, γελούσαν, ονειρεύονταν, νικούσαν.

Οι σοβαροί άνθρωποι παραμέρισαν να περάσει το φίδι.

- «Χαθήκαμε!»

- «Θα μας καταβροχθίσει ο βόας»

- «Όλους»

- «Γέρασαν;»

- «Εξημερώθηκαν!»

Καλλιόπη Καλποδήμου

Ναύπλιο

ΤΣΙΡΚΟ ASTEROID

- «Κορίες και Κύριοι! Δεν είναι βόας δεν είναι κροταλίας ! Είναι...»
- «Συγνώμη, κύριε! Είναι το φίδι μου. Απαιτώ να μου επιστραφεί!»
- «Καλέ τι μας λες! Ξέρεις πόσο το πλήρωσα; Αδύνατον! Είναι η atraxion μας!»
- «Μα έχει μέσα του έναν ελέφαντα!»
- «Γούστο έχεις! Προσλαμβάνεσαι! Ως θηριοδαμαστής!»

Χαρούλα Καμηλιώτου

Θεσσαλονίκη

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ζητείται φίλος να με φιλοξενήσει επ' αόριστον. Ο πλανήτης μου καταστράφηκε λόγω μίας έκρηξης ηφαιστείου και οι φίλοι μου είτε μαράθηκαν είτε ψόφησαν. Η προϋπηρεσία στον τομέα της φιλίας θα εκτιμηθεί δεόντως. Προσφέρονται ώρες ατελείωτων ερωτήσεων και φιλοσοφίας, αδιαφορώντας για τα δικά σας προβλήματα. Χρειάζομαι έναν φίλο. Είμαι μόνος. Όλα τα αστέρια σβήσανε. Παρακαλώ καλέστε ώρες γραφείου!

Ο μικρός πρίγκιπας

Έφη Καπαγερίδου

Θεσσαλονίκη

ΑΣΤΥΑΝΑΞ

Ο μικρός πρίγκιπας είχε προόραση. Χάρισμα που μόνο εγώ ερμήνευα στις ζωγραφιές του στην άμμο, χωρίς ο ίδιος να χει επίγνωση. Μα σαν προειδοποιούσα τους άρχοντες έγινα η σαλή της Τροίας. Το ξημέρωμα ασπάστηκα στερνή φορά τον αδελφό μου. Το μαρτύρησε η χθεσινή ζωγραφιά του παιδιού, πως θα σκοτωθεί στη μονομαχία. Θ' αφανιστεί η γενιά μας! Μια μόνη ευοίωνη λεπτομέρεια στην άκρη του σχεδίου, έδειχνε πως ο μικρός μας πρίγκιπας θα ζούσε παντοτινά στη μνήμη των ανθρώπων. Ένας υπάμενος ορνιθάνθρωπος τον έσωσε καθώς γκρεμίζονταν απ' τα τείχη.

Φανή Καπουλίτσα

Ιωάννινα

ΤΟ ΡΟΔΟ

Σαν άλλος Μικρός Πρίγκιπας περιδιάβαινε από πλανήτη σε πλανήτη. Πλανήτες παλιούς και γνώριμους, νέους και άγνωστους. Πάντοτε είχε έμφυτη περιέργεια να εξερευνά. Στους νέους πλανήτες μελέτησε νέους πολιτισμούς, μύρισε νέα άνθη. Όμως ήρθε η θύμηση του ρόδου και αποφάσισε να επισκεφθεί τον παλιό γνώριμο πλανήτη. Φτάνοντας τι να δει; Με μεγάλα κόκκινα γράμματα ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ. Έμεινε να το κοιτά ώρα. Ενοικιάζονται άραγε τα όνειρα; Ενοικιάζονται οι θύμησης; Στον ερημωμένο πλανήτη όλα είχαν μείνει ίδια. Μόνο οι ρυτίδες στο πρόσωπο μαρτυρούσαν τα χρόνια που πέρασαν. Αντίκρισε το ρόδο μαραμένο. Το έβαλε μέσα στις σελίδες βιβλίου ενθύμιο αιώνιο, ρωγμή στο χρόνο.

Κωνσταντινιά Καραγεώργου

Καρδίτσα

ΠΟΣΟ

Σήκωσε το κεφάλι του. Βιαστικά έσβησε το τσιγάρο του ο άντρας.

- «Ουπς...», είπε γελώντας.

Το μικρό ξανθό αγόρι ανταπόδωσε το γέλιο.

- «Μετράς;», τον ρώτησε

- «Ναι...»

- «Και πόσα είναι σήμερα τα μικρά πραγματάκια που λαμπυρίζουν;»

- «Χμ... πολλά...»

- «Πόσα;»

- «Τόσα...»

- «Πόσα πολλά τόσα;»

- «Πολλά...»

Το αγόρι πλησίασε στο ξύλινο κουτί. Έσκυψε, διάλεξε έναν στρογγυλό γυάλινο βόλο. Τον σήκωσε στην ίριδα του ματιού, στράφηκε στο φως και τον στριφογύρισε γελώντας.

- «Έχω όλα τ' αστέρια στο μάτι μου», είπε.

Κάπου στο σύμπαν θα γελά ο αδερφός μου, σκέφτηκε ο άντρας. Πόσο πολύ του μοιάζει... πόσο, μουρμούρισε.

Βάλια Καραμάνου

Χολαργός

ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΝΤΟΜΑΤΕΣ

Θα περιμένω ν' αποκοιμηθείς και τότε θα μπηξω τα νύχια μου στις κόκκινες ντομάτες που κόβεις κάθε μέρα από τον κήπο σου. Μετά θα μαδήσω ένα ένα τα τριαντάφυλλά σου και -αφού τελειώσω μ' αυτά- θα χώσω τα δόντια μου στην τρυφερή σάρκα του λαιμού σου.

Έπειτα θα τρέχω πάλι ξέφρενα στο δάσος μακριά σου ρουφώντας άπληστα τον νυχτερινό αέρα. Το χόμα θα φεύγει γρήγορα κάτω από τα πόδια μου και 'γω θα έχω μάτια μόνο για την κορυφή του βουνού.

Και δεν θα είμαι πια φίλη σου, ούτε κι εσύ θα είσαι πρίγκιπας.

Θα είμαι μόνο αλεπού.

Βιβή Καρούζου

Λιβαδειά

ΕΝΑ ΔΥΣΤΟΠΙΚΟ ΠΑΡΟΝ

Στον επόμενο πλανήτη είχαν εκλογές. Οι γιγανθοσθόνες προέβαλαν 24/7 τους δύο υποψήφιους αντίπαλους. Στο σπίτι, στο γυμναστήριο, στο κέντρο εμβολιασμού.

- «Για να φέρει τον κατάλληλο Κυβερνήτη σε προεδρική τροχιά, το εκλογικό σώμα να αξιολογήσει τη ροή πληροφοριών», ανακοίνωσε ο Υπουργός Ψηφιακών Υποθέσεων.

Ο @SK διαφωνούσε.

- «Οι προβολές χειραγωγούν τους ψηφοφόρους», είπε κοιτάζοντας την έξυπνη βέρα του. Η οικογένειά του τον στήριζε. Πριν φύγουν όλοι μαζί για το εκλογικό κέντρο γύρισε στην Farlie, της φόρεσε το μεταλλικό μπλε λουρί για το live streaming, και τη ρώτησε:

- «Πάμε επιτέλους να ζήσουμε τη ζωή που θέλουμε στον τόπο μας;»

Κυριακή Καρύδη

Αθήνα

ΠΑΙΔΑΚΙ

Έσκασε με φόρα στον επόμενο πλανήτη πάνω σε γρασίδι.

Μια νευριασμένη σφυρίχτρα του τρύπησε τ' αυτιά.

- «ΕΙΣΒΟΛΕΑΣ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ!»

Κάμποσα γουρλωμένα ματάκια του έκρυψαν τον ήλιο.

- «Τι είσαι συ; Από που ήρθες; Λέγε!»

- «Τι κάνετε εδώ;», ρώτησε.

- «Παίζουμε ποδόσφαιρο.»

- «Τι είναι ποδόσφαιρο;»

- «Πρέπει να βάλουμε την μπάλα στο τέρμα του αντιπάλου.»

- «Μα... γιατί;»

- «Δεν έχει γιατί. Είναι παιχνίδι. Έλα να παίξεις!»

Σηκώθηκε και κλώτσησε την μπάλα με δύναμη. Τα υπόλοιπα παιδιά πήγαν στις θέσεις τους. Έτρεξε, την ξανακλώτσησε, κυλίστηκε, σπρώχτηκε, έπεσε, λερώθηκε, φώναξε, γέλασε, αγκαλιάστηκε, ευχαριστήθηκε, αλλά... έπρεπε να φύγει.

- «Αντίο φίλοι μου.»

- «Ειυ!!!! Δεν μας είπες τ' όνομά σου...»

Αμαλία Κατσίκη

Κατερίνη

ΑΠΑΘΛΟ ΟΝΕΙΡΟ

Γυάλινο κάτοπτρο στέκει ως δέλεαρ στην είσοδο. Μια φωνή αντηχεί: «Πέρασε με δική σου ευθύνη». Ένα ειδυλλιακό τοπίο, άνθρωποι απεγάδιαστοι καθηλώνουν το βλέμμα του. Το σώμα δίψα να γευτεί την παραδεισένια ζωή. ΟΥΤΟΠΙΑ;

Η καρδιά φτερουγίζει ανήσυχη. Η τελειότητα δεν την αγγίζει, την απωθεί. Ψυχορραγεί. Μόνη διέξοδος η φυγή. Οι παλμοί της δυναμώνουν από το ψιθυριστό κάλεσμα: «Ξύπνα» «Είμαι ξεχωριστό, γιατί έχω εσένα». Είπε το τριαντάφυλλο. Και η καρδιά κυριεύει το σώμα.

Ελευθέριος Κατσούρης

Ρόδος

ΘΥΜΩΜΕΝΟ ΜΠΑΟΜΠΑΜΠΙ

Ύστερα βρήκε κάποιον που φορούσε πράσινα ρούχα να στέκεται καμαρωτός.

- «Καλημέρα!», του είπε

- «Καλημέρα», απάντησε απορημένος και βαρύς.

- «Τι ντύθηκες; Μπαομπάμπι;», τον ρώτησε ο μικρός Πρίγκιπας.

- «Όχι δεινόσαυρος!», του είπε με ειρωνεία. «28 μέρες φυλακή και έλα στο γραφείο μου! Και φόρα την παραλλαγή σου στραβάδι!», ούρλιαξε σαν τρελός.

"Αυτός μοιάζει με τον βασιλιά μου περίπου", σκέφτηκε ο μικρούλης.

- «Τελικά οι μεγάλοι είναι πολύ παράξενοι», είπε και συνέχισε το ταξίδι του.

Βασιλική Κέκη

Γλυφάδα

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

- «Εγώ σε μίκρυνα»
- «Γιατί;»
- «Για να σε κάνω πρίγκιπα»
- «Γιατί;»
- «Για να χωράς μεσ' το κουτί»
- «Γιατί;»
- «Για να σε κάνω δώρο»
- «Που;»
- «Στη βασίλισσα ντε...»

Άντρη Κινδύνη

Λευκωσία, Κύπρος

ΒΡΕΘΗΚΑΝΕ ΣΤΗ ΓΗ

Μ. Πρίγκιπας: - «Και πώς μπορώ να μπω στον Παράδεισο;»

Χριστός: - «Πρέπει να γίνεις παιδί.»

Μ. Πρίγκιπας: - «Παιδί; Και δεν είμαι;»

Χριστός: - «Αν έχεις απορίες είσαι. Οι μεγάλοι το παίζουν ξερόλες!»

Μ. Πρίγκιπας: - «Εύκολο! Πού πάμε;»

Χριστός: - «Ακολουθή με! Αντέχεις;»

Γιώργος Κλάγκος

Πειραιάς

ΕΡΗΜΟΣ

- «Καλημέρα», είπε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Πως θα δείξω ότι διαθέτω ταλέντο κι ευφυΐα;», μουρμούριζε ο συγγραφέας σκυμμένος στα χαρτιά του. «Χρειάζομαι διαλόγους όμως στην έρημο έχω ξεχάσει πως μιλούν».

- «Μήπως...», ξεκίνησε ο πρίγκιπας.

- «Άσε με μόνο», τον διέκοψε.

Ο πρίγκιπας σήκωσε τους ώμους και χάθηκε πίσω από τους αμμόλοφους.

Ελεωνόρα Κόκκινου

Λάρισα

ΣΤΟΛΙΔΙ

- «Ψάχνω μια εβδομάδα στολίδι του Μικρού Πρίγκιπα για το δέντρο»

- «Τι σε έπιασε στα τριάντα σου πάλι με αυτόν τον πρίγκιπα; Έτσι έκανες και στα οχτώ σου. Ολημερίς, ολονυχτίς με το βιβλίο στα χέρια. Μόλις μας είχε εγκαταλείψει ο πατέρας σου. Πηγαινοερχόμουνα στα νοσοκομεία για την μάνα μου... κομματιασμένη... ήθελα μόνο να κοιμηθώ και εσύ: "Ο Μικρός Πρίγκιπας έκανε αυτό... το άλλο... Γιατί είπε αυτό μαμά;". Νευρίαζα τόσο, μαλώναμε συνέχεια. Σε έβλεπα να κρατάς το βιβλίο στα χέρια και τρελαινόμουνα.»

- «Το ίδιο συνέβαινε και σε μένα. Σε έβλεπα κομματιασμένη και τρελαινόμουνα. Να ξέρεις μόνο πόσα του χρωστάς...»

Μαρία Κολιάκου

Αθήνα

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΠΙΛΟΤΟΥ, 31-7-1944

Αναχαίτιστα και το τελευταίο αεροπλάνο κι έστριψα για να γυρίσω στη βάση μου, όταν ξαφνικά άκουσα μια γνώριμη φωνούλα:

- «Ο πλανήτης μου είναι από την άλλη».

Γύρισα αποσβολωμένος.

- «Από πού ξεφύτρωσες εσύ; Νόμιζα ότι είχες φύγει».

- «Πάντα εδώ ήμουν», είπε πειραγμένος. «Εσύ δε με έβλεπες. Ήσουν τόσο απασχολημένος με τα σοβαρά σου ζητήματα. Πόλεμο δεν το λέτε;».

Τον κοίταξα πιο προσεκτικά. Δεν είχε αλλάξει. Μόνο το χρυσαφί μαντήλι στο λαιμό του μου φάνηκε πιο θαμπό.

- «Είναι η ώρα να επισκεφθείς κι εσύ τον δικό μου πλανήτη. Το λουλούδι μου ανυπομονεί να σε γνωρίσει».

Χρύσα Κορδούλη

Καβάλα

Ο ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ο Μικρός Πρίγκιπας αντίκρισε έναν μονόφθαλμο άντρα. Στα πόδια του βρισκόταν ένα σακίδιο. Κοίταζε έναν κενό καμβά.

- «Τι είσαι; Πολεμιστής, εξερευνητής ή ζωγράφος;»

- «Ζωγράφος δεν είμαι, θέλω να ζωγραφίσω το πρόσωπό μου. Εξερευνητής δεν είμαι, γύρισα μάταια τον πλανήτη να βρω νερό, να δω το είδωλό μου. Πολεμιστής δεν είμαι, έβγαλα το μάτι μου για να μάθω το χρώμα του. Μα δεν έχω δει άνθρωπο μονόφθαλμο να το σχεδιάσω κι όλα φαίνονται θολά.»

- «Μπορώ να το περιγράψω.»

- «Όλοι οι περαστικοί έδωσαν διαφορετικές περιγραφές. Έχεις νερό;»

- «Τα είδωλα είναι πάντα αντίστροφα.»

- «Από ποιου την πλευρά;»

- «Ποια προτιμάς;»

Έλενα Κοσμά

Αθήνα

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Να 'τος, να 'τος. Πέφτει. Έπεσε. Μπλέχτηκαν τα σκοινιά στο στέμμα και έτσι μπρούμυτα καταγής όπως ήταν, με τα πουλιά δεμένα από τα πόδια να φτεροκοπούν πάνω από το κεφάλι, έβλεπε κανείς τα κατάξανθα μαλλιά του ν' ανεμίζουν στον αέρα, σαν τις λευκές ψυχές που λαχταρούν στο χώμα να βρεθούνε, μέχρι που λευτερώνονται και φεύγουν στα ουράνια.

Λυθήκαν τότε τα σκοινιά από το τίναγμά τους και πετάξαν τα πουλιά μακριά, με τις λευκές κλωστές να γίνονται φουλάρι, που μέχρι και σήμερα χαράζει τον αιθέρα, για να θυμίζει πάντοτε το πέρασμα στο χρόνο.

Κι αφού ταξίδεψε μακριά και έμαθε την αλήθεια ζήτησε πίσω να βρεθεί εκεί απ' όπου ερχόταν, εκεί που ήταν μόνος του σ' ολόκληρο το σύμπαν.

Μα η μικρή του τριανταφυλλιά λυπήθηκε έτσι που τον είδε και τρέξανε απ' τα μάτι της διάφανες σταγόνες, που πέρασαν τα πέταλα και κύλησαν στο χώμα και να, ο μικρός της πρίγκιπας πάλι που ζωντανεύει και να σκεφτεί κανείς πωςμίλαγε μια ξερακιανή που είχε μονάχα αγκάθια._

Παρασκευή Κότσαλη

Βέροια

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

- «Έχετε τον Μικρό Πρίγκιπα;»
- «Βεβαίως υπάρχει στον κατάλογο»
- «Δανείζεται;»
- «Είναι καθυστερημένο.»
- «Πότε θα επιστρέψει;»
- «Νομίζω ότι επέστρεψε στον πλανήτη του. Εξάλλου η βασιλεία κατέπεσε.»
- «Όχι η δική του. Παιδός η βασιληϊή.»

Θανάσης Κουλούρης

Νέα Καλλικράτεια Χαλκιδικής

ΔΕΣΜΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ήθελε να μάθει τη μικρή φόρμα αφού έτσι κι αλλιώς σποραδικά έγραφε για να ξορκίσει το παλιό αίμα που μπροστά του έβλεπε.

Έγραψε μια ιστορία από τον Μικρό Πρίγκιπα που έπρεπε να παραδώσει.

Δεν θυμάται τι ώρα πωμένος γύρισε. Στον όνειρο του είδε τον μικρό πρίγκιπα να ρωτάει την αλεπού: «Τι σημαίνει εξημερώνω;». «Δημιουργώ δεσμούς», απάντησε.

Το πρωί που ντύθηκε πρόσεξε στα ρούχα του αίματα.

Άλλαξε και μπήκε στο αυτοκίνητο. Στα 100 μέτρα είδε σκοτωμένη μια αλεπού.

«Ποιος ηλίθιος την χτύπησε», σκέφτηκε και πάτησε το γκάζι.

Στέλλα Κουρμούλη

Νέα Σμόρνη, Αθήνα

Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Τα χρυσαφένια μαλλιά του ανέμιζαν στην άκρη του έβδομου πλανήτη που είχε επισκεφθεί. Η Γη -έτσι έλεγαν τον πλανήτη- είχε άκρες, αιχμηρές. Ο Μικρός Πρίγκιπας απόρησε με την τραχιά επιφάνειά της. Περιπάτησε για μέρες. Μέχρι που συνάντησε ένα παράξενο κιτρινόμαυρο έντομο.

- «Τι είσαι;» Η γνήσια απορία του μικρού τίναξε το έντομο.

- «Βασίλισσα!»

- «Πού είναι το στέμμα σου;»

- «Η μέλισσα δεν έχει στέμμα. Γεννά».

- «Είναι δικός σου ο πλανήτης;»

- «Αν οι μέλισσες είχαν πλανήτη, θα 'ταν γεμάτος λουλούδια. Βλέπεις κανένα;»

Ο Μικρός Πρίγκιπας κοίταξε γύρω. Μόνο ραγισμένο έδαφος, άνυδρο, ξερό. Έκλαψε.

- «Οι Άνθρωποι αφανίζουν τα πάντα. Μακριά τους.»

Παναγιώτα Κουτελίδα

Άνοιξη Αττικής

ΑΝΑΠΤΥΞΗ

- «Πώς πήγε σήμερα;»
- «Εξαιρετικά. Τα κέρδη της εταιρείας τριπλασιάστηκαν.»
- «Καλά, δεν διαμαρτύρεται κανείς;»
- «Κανείς· όλοι αδημονούν για τον αποψινό τηλεμαραθώνιο αγάπης με τίτλο "Ο Μικρός Πρίγκιπας".»

Βασιλική Κουτζεκλίδου

Λάρισα

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΥΚΟΛΟΣ ΑΛΛΑ ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΤΥΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

Τίποτα δεν είναι τέλειο σε αυτόν τον κόσμο. Έπρεπε να γίνει, γιατί η εξημέρωση απαιτεί να γίνεται με μια τελετουργία. Εκείνος όμως έπρεπε να φύγει, το ήξερε, της το είχε πει πως θα έφευγε κάποια στιγμή. Το παιδί του τον περίμενε. Έπρεπε να φύγει... διάβασε την σκέψη του, τον αγάπησε αλλά τον άφησε να φύγει αγκαλιάζοντάς τον και λέγοντας του πως τον αγαπά. Μια αγάπη ατέρμονη. Το κασκόλ του ανέμιζε εκείνη τη στιγμή αλλά το ήξερε πως πάντα θα άκουγε το γέλιο του.

- «Τα αστέρια θα είναι οι φίλοι σου και θα σε θυμίζουν», του είπε.
Όλα έγιναν σε μια στιγμή!

Σοφία Κυριαζίδου

Κοζάνη

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

- «Τι γυρεύεις εδώ; Δεν σου είπα να φύγεις; Είμαι αναγκασμένος να σε κάψω.»

- «Δεν έχω πού αλλού να πάω. Η γυάλα μου έσπασε. Άσε με να μείνω μέχρι να γυρίσει εκείνος.»

- «Δεν μπορώ. Πρέπει να σε κάψω, κανόνι είμαι! Τι σου ήρθε και τρύπωσες εδώ μέσα;»

- «Σκέφτηκα πως θα ήσουν καταφύγιο.»

- «Στα κανόνια βρίσκουν καταφύγιο μόνο οι σκοτωμένοι. Σου δίνω διορία μέχρι το βράδυ. Αν δε φύγεις...»

- «Αυτό το κανόνι σκούριασε πια! Μας είναι άχρηστο, ας...»

- «Μπαμπά δεξ! Μέσα του φύτεψε ένα τριαντάφυλλο, ας το κρατήσουμε! Να το βάψουμε, να φυτέψουμε κι άλλα τριαντάφυλλα, να στολίσουμε τον κήπο πια.»

Αναστάσιος Κυρτάσογλου

Ρόδος

ΤΟ ΧΑΠΙ

- «Και πώς παίρνω το χάπι κατά της δίψας;»
- «Με ένα ποτήρι νερό, κάθε τέσσερις ώρες.»
- «Γιατί να πω νερό, αφού δεν θα διψώ;»
- «Μα, προφανώς, για να πάρεις το φάρμακο ώστε να συνεχίσεις να μην διψάς.»
- «Δεν σας καταλαβαίνω.»
- «Δεν είναι απαραίτητο.»
- «Έχετε δίκιο.»

Εβίτα Κωνσταντίνου

Λεμεσός, Κύπρος

ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Εκεί ανάμεσα στα αστέρια, ανακάλυψε έναν μικρό πλανήτη που έμοιαζε με φωλιά. Ένα πουλί με πολύχρωμα φτερά πολεμούσε εκεί να κατασκευάσει την τελειότερη φωλιά. Χρειάστηκε πολλές μέρες, ώσπου τελικά, η φωλιά του να μοιάζει με μικρό αριστούργημα. Κάθε βράδυ όμως, ο άνεμος φουσούσε και ξήλωνε όλα σχεδόν τα φτερά από τη φωλιά! Το περίεργα καλοντυμένο ανθρωπάκι, του είπε:

- «Φίλε, ακόμα και αν η φωλιά σου διαλύεται, και κάθε φτερό το καταπίνει ο άνεμος, η αγάπη που έβαλες μέσα σε αυτή, δεν θα χαθεί ποτέ.»

Και έτσι, το πουλί άναψε ξανά τον τόπο του με χρώματα και υπομονή.

Γιώργος Λάιος

Λιβαδειά

ΒΟΤΣΑΛΑ

Το μικρό αμμουδερό μονοπάτι κατηφόριζε προς την θάλασσα ανάμεσα σε σκόρπια φρύγανα και κάπου κάπου κρινάκια της Παναγιάς. Ο ήλιος αχνοϋφαινε πάνω στις κορφές λίγο πριν κρυφτεί πίσω από το βουνό, ενώ ένας απαλός ήχος ακούγονταν από τα κύματα που έσπρωχναν τα βότσαλα στην ακτή. Ξάφνου, ένα γέλιο παιδικό ακούστηκε πίσω από έναν αμμόλοφο... κι άλλο ένα, μαζί με παιχνίδι στη θάλασσα. Μάζευαν βότσαλα, μα βότσαλα πλατιά ώστε να μπορέσουν να κάνουν το ταξίδι τους μ' ένα γλυκό παφλασμό πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας. Κάπου στην άμμο έγραφε:

«ΕΥΤΥΧΙΑ είναι να πετάς βότσαλα στη θάλασσα»

Αρετή Λαμπρόγιαννη

Βριλήσσια

ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΜΠΑΟΜΠΑΜΠΙ

Μια μέρα, ένα νεαρό αγόρι περιπλανήθηκε στη σαβάννα και έπεσε πάνω στο μοναδικό της δέντρο, το μπαομπάμπι. Έτσι άρχισαν όλα. Κάθισε στη σκιά να ξεκουραστεί και του είπε ιστορίες του χωριού του. Τα φύλλα του θρόισαν από χαρά. Έγιναν αχώριστοι φίλοι. Το μπαομπάμπι δεν ήταν πια μοναχό του.

Χριστίνα Λατσίνου

Αθήνα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΑ ΣΠΑΡΓΑΝΑ

Ο μικρός πρίγκιπας κοίταξε με περιέργεια αυτόν τον καινούργιο πλανήτη. Ένας χάρτινος γούνινος μανδύας σκέπαζε όλη την μία πλευρά του. Ένας βασιλιάς ήταν καθισμένος στον θρόνο του. Στην άλλη μεριά ένας άνθρωπος ήταν χωμένος σε στοιβές χαρτιών. Δεν φάνηκε να τον πρόσεξε.

- «Καλημέρα, τι γράφετε εκεί;», ρώτησε.

Ο άνθρωπος κοίταξε αφηρημένα γύρω του και μουρμούρισε κάτι που ο μικρός πρίγκιπας δεν κατάλαβε.

- «Καλημέρα τι γράφετε;», ξαναρώτησε.

Αυτήν την φορά σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε εκνευρισμένα.

- «Αν συνεχίσεις να με απασχολείς, δεν θα φύγεις ποτέ από δω», απάντησε και γύρισε στα γραπτά του, ο συγγραφέας.

Σοφία Λεωνίδου

Φλώρινα

Η ΑΓΑΠΗ ΕΠΕΤΑΙ (:)

Μα ήμουν πολύ μικρός για να μην σε αγαπήσω. Μετά τον ανεπίστρεπτο αποχωρισμό έμαθα να σε νιώθω πραγματικά. Καμία συγχώρεση δεν είναι ικανή να με απαλλάξει από τις αιώνια δέσμιες ενοχές μου. Το τέλος σου εντός και εκτός μου. Κι ήσουν και εσύ τόσο εφήμερη, υπήρχες για το ελάχιστο, κι ήμουν τόσο αχάριστος απέναντι στην φθαρτότητα σου. Παρέστεκες με ευαισθησία ανάμεσα στην ζωή και μη-ζωή, μέχρι που και το τελικό σου πέταλο αφανίστηκε. Τελικά, η αγάπη πάντοτε έπεται του τέλους;

Θεοδώρα Λιακοπούλου

Μύρινα Λήμνου

ΕΝΗΛΙΚΕΣ

- «Με συγχωρείτε, Κύριε; Σας έπεσε κάτι!»

- «Τι;»

- «Μα... ένας βόας! Φυσικό είναι! Αφού έχει καταπιεί ολόκληρο ελέφαντα!»

- «Ευχαριστώ, ευχαριστώ!»

Ο Κύριος σαστισμένος, έως τρομαγμένος, μάζεψε το καπέλο του κι έφυγε βιαστικά.

Ματθαίος Λιασής

Λευκωσία, Κύπρος

ΣΑΝ ΠΡΟΒΑΤΑ

- «Ωρίμασε λίγο», λέει το πρόβατο.
- «Γιατί το λες αυτό;», ρωτάει ο μικρός πρίγκιπας.
- «Γιατί είσαι ο εαυτός σου», ρωτάει το πρόβατο.
- «Γιατί να μην είμαι;», ρωτάει ο μικρός πρίγκιπας.
- «Γιατί έτσι μεγαλώσαμε», απαντά το πρόβατο.
- «Πώς μεγαλώσαμε δηλαδή;», ρωτάει ο μικρός πρίγκιπας.
- «Σαν πρόβατα μεγαλώσαμε», απαντά το πρόβατο.

Σπυρίδων Λούβρος

Κέρκυρα

ΜΠΑΟΜΠΑΜΠΣ...

Το βράδυ είναι η επέτειος. Είχα καταφέρει να επισκευάσω το αεροπλάνο και τώρα, μια ιδέα φάνηκε αρκετή, ώστε να βρισκόμαστε στον αέρα.

- «Ω, κάτι βλέπω, δεξιά, στη θάλασσα! Πάμε;», ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Πλοία, πολεμικά... Δεν γίνεται... Παρακάτω γίνεται πόλεμος»

- «Τι είναι πόλεμος;», απόρησε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Είναι η εξουσία του βασιλιά χωρίς λογική, θυμάσαι;»

- «Ναι, και θαυμασμός για ματαιόδοξους! Δηλαδή "μέθυσαν" χωρίς ντροπή;»

- «Σωστά. Άφησαν τα "μπαομπάμπς" τους να μεγαλώσουν»

Ο μικρός πρίγκιπας σώπασε για ώρα.

- «Άνθρωποι πολλοί εκεί πέρα, τι κάνουν;»

- «Διαμαρτύρονταν για τον πόλεμο»

- «Και γιατί φεύγουν; τελείωσε ο πόλεμος;»

Μικρέ μου Πρίγκιπα! Δεν «τελειώνει» ποτέ!

Στεφάνια Λυγερού

Πειραιάς

ΑΔΙΕΞΟΔΟΣ

Ο αστεροειδής 331 κατοικούνταν από έναν γκρι κύριο που, αντί για καλωσόρισμα, είπε:

- «Στον πλανήτη μου απαγορεύεται το κίτρινο, τα ανέμελα μαλλιά, τα γέλια, οι απορίες, οι εξερευνήσεις και τα ταξίδια. Άρα δεν μπορείς να φύγεις. Αλλά δεν μπορείς ούτε και να μείνεις, όπως είσαι. Άρα πρέπει να υπακούσεις στους κανόνες.»

Ο μικρός πρίγκιπας στην αρχή φοβήθηκε κι ένιωσε τα πόδια του να βαραινουν, σαν να τα τραβά το έδαφος. Όταν κατάλαβε ότι οι εντολές δεν ήταν σοβαρές, έγινε ξανά ελαφρύς.

- «Βρήκα ποια δύναμη προκαλεί βαρύτητα!», μονολόγησε.

Και αποφάσισε τη σπουδαία του ανακάλυψη να μοιραστεί! Χαμογελώντας λοιπόν, αναχώρησε.

Δήμητρα Λυμπέρη

Χανιά

ΑΠΟ ΤΟΝ Β652!

- «Από πού μας έρχεσαι ξανθό αγόρι;», τον ρώτησε ένας Χότζας με μακριά λευκή γενειάδα.

- «Από τον Β652, ένα αστέρι δικό μου!», λέει με καμάρι πριγκιπικό.

- «Κάποτε Φεγγάρι, αύριο Τίποτα», ψιθυρίζει αργόσυρτα ο Νασρεντίν Χότζας.

Με το που το ακούει ο Μικρός πέφτει και κλαίει.

Ηρώ Μαζαράκη

Αθήνα

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ο μικρός πρίγκιπας άρχισε να μικραίνει όλο και πιο πολύ και χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε να ταξιδεύει πάνω σ' έναν ευωδιαστό, αστεροειδή γλυκάνισο που κοσμούσε την τεράστια, λαχταριστή τούρτα των γενεθλίων του.

Σωσώ Μακρή

Ελληνικό Αττικής

ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ήρθε στον ύπνο μου το μικρό, παράξενο ανθρωπάκι...

- «Έρχομαι από τη χώρα των δακρύων», είπε και «θέλω να ταξιδέψουμε πίσω στον χρόνο, στα χωράφια με το σιτάρι, όπου ζει η φίλη μου, η αλεπού». «Και όσο τα μαλλιά μου δεν έχουν ασπρίσει εντελώς, να με αναγνωρίσει από το θρόισμα του ανέμου μέσα από τα ξανθοκίτρινα στάχυα».

Τότε βγήκα από το όνειρο και όσο ο κινητήρας του αεροπλάνου λειτουργούσε, ταξιδέψαμε στα σιτοχώραφα, όπου ζούσε η εξημερωμένη αλεπού.

Τα βήματα πάνω στο χώμα την καλούσαν κι ο μικρός πρίγκιπας μονολογούσε: «Με την καρδιά πρέπει να ψάχνει κανείς...»

Χαρούλα Μακρή

Αθήνα

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Αλεπού: - «Η εύρεση της ευτυχίας μικρέ πρίγκιπα είναι επίπονη διαδικασία και απαιτεί οξυδέρκεια και κόπο όμως είναι ανταμειφτική.»

Μικρός πρίγκιπας: - «Πώς θα την αναζητήσω;»

Αλεπού: - «Να έχεις ως πυξίδα και να αφουγκράζεσαι το βλέμμα της καρδιάς και όχι απλώς ό,τι είναι ορατό στα μάτια.»

Μαρία Μαλταμπέ

Αθήνα

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Στον Αερολιμένα Σαιντ Εξουπερύ έφτασε ξημερώματα. Ψυχή δεν υπήρχε. Μόλις βγήκε ήθελε τσιγάρο. Ζήτησε αναπτήρα από τον καθαριστή.

- «Ευχαριστώ!»

- «Τίποτα! Ελπίζω να βρεις ό,τι ψάχνεις.»

- «Δε νομίζω. Έχω κοιμίσει από καιρό το παιδί μέσα μου», είπε και φύσηξε τον καπνό.

Ελένη Μανταδάκη

Κερατσίνι

ΠΛΑΝΗΤΗΣ QR

Στον επόμενο πλανήτη κατοικούσε μία όμορφη ξανθιά δεσποινίδα.

Ο Μικρός Πρίγκιπας κοίταξε τριγύρω ψάχνοντας να βρει και άλλες μορφές ζωής. Το μόνο που κατάφερε να δει ήταν μπαομπάμπι, μόνο που εδώ κανείς δε προσπαθούσε να τα ξεριζώσει και όλο μεγάλωναν. Μιας και η μόνη κάτοικος φαινόταν απασχολημένη.

Την πλησίασε για να δει από κοντά με τι καταπιάνεται και να τη ρωτήσει φυσικά τι κάνει και γιατί δε προσέχει τον πλανήτη της.

- «Είμαι μια influencer και βγάζω φωτογραφίες διαρκώς μη με απασχολείς. Οι ακόλουθοί μου θα περιμένουν.»

Και ο Μικρός Πρίγκιπας έμεινε να αναρωτιέται:

- «Ποιοι ακόλουθοι; Αφού ζούσε μόνη.»

Ανδρομάχη Μαντζανίδου

Θεσσαλονίκη

ΠΛΑΝΗΤΗΣ S.L.M.-1.6.9.2.

Ένας δαίμονας μεταμφιεσμένος σε άγγελο φωτός. Πιστεύει ότι θα μας ξεγελάσει με το χαμόγελο και τα ξανθά του μαλλιά.

- «Μιλάει με αλεπούδες.»
- «Και τον ακολουθεί ένα αρνί χωρίς φίμωτρο.»
- «Είδατε το τριαντάφυλλό του; Κόκκινο σαν την αμαρτία.»
- «Με το κίτρινο κασκόλ του δείχνει παράταιρος ανάμεσα μας.»
- «Τι προτείνετε κύριε δικαστά;»
- «Ένοχος.»
- «Ένορκοι;»
- «Ένοχος.»
- «Είναι αδιαμφισβήτητα μάγος.»
- «Να καεί.»

- «Να απαγχονιστεί όπως κι οι άλλοι.»
- «Αποτελεί απειλή για τον πλανήτη μας. Δεν θα διαταράξει αυτός την ησυχία στο Σάλεμς Τάουν.»
- «Εανθό αγόρι, τι έχεις να πεις;»
- «Δεν καταλαβαίνω.»
- «Είναι γεγονός. Ένοχος! Θάνατος δι' απαγχονισμού.»

Δέσποινα Μανωλακάκη

Καλλιθέα Αττικής

ΕΚΤΟΣ ΚΟΥΤΙΟΥ

- «Μεγαλειότητα, ΑΥΤΟΣ αμόλησε το πρόβατο!»
- «Φταίει που δεν είχε λουρί», απολογήθηκε ο Μικρός Πρίγκιπας.
- «Ποιος ευθύνεται γι' αυτό;»
- «Ο συγγραφέας...»
- «Ο μικρός μου ζήτησε να μη του βάλω!»
- «Μου έφαγε τους χάρτες...»
- «Κατούρησε στο φανοστάτη...»
- «Ήθελα να είναι ελεύθερο...»
- «Ελεύθερος και "πρόβατο" κομμάτι δύσκολο», μουρμούρισε η αλεπού.

Σωφρονία Μαραβελάκη

Σέρρες

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

Κάποτε, σε έναν μακρινό πλανήτη, ζούσε ένα μικρό ρόδο. Το ρόδο αυτό ήταν ξεχωριστό, καθώς είχε την ιδιότητα να χαρίζει χαμόγελα σε όλα τα πλάσματα του πλανήτη. Το χαμόγελο του ρόδου ήταν πηγή ευτυχίας για όλους.

Μια μέρα, ο μικρός πρίγκιπας επισκέφθηκε αυτόν τον πλανήτη. Όταν συνάντησε το ρόδο, το ρώτησε:

- «Γιατί χαρίζεις χαμόγελα σε όλους;»

Το ρόδο απάντησε με τον πιο γλυκό τρόπο:

- «Γιατί η ευτυχία είναι πιο όμορφη όταν τη μοιράζεσαι με άλλους».

Ο μικρός πρίγκιπας, με ένα χαμόγελο στα χείλη, αναρωτήθηκε από που πηγάζει η ευτυχία του ρόδου και πώς τη μεταδίδει.

Νίκη Μαρούλη

Ναύπλιο

ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΛΟΓΕΡΟΝ

Ο Στάθης γεννήθηκε πριν 19 χρόνια σε ένα τετράγωνο νησί. Όποιος επιχειρούσε να αποβιβαστεί στο νησί του, περνούσε από ένα στενόμακρο διάφανο τούνελ, όπου απομακρύνονταν όλες οι καμπυλότητες του προκειμένου να του επιτραπεί να κατέβει από αυτό και να πατήσει στο λιμάνι.

Στο νησί ζούσαν οι πάντες και τα πάντα στην απόλυτη τετράγωνη αρμονία. Ούτε καν παραλληλόγραμμη, παρά μόνο το τούνελ, για το καλό του νησιού, πάντα.

Εκείνο το πρωί, ο Στάθης, άνοιξε ιεροτελεστικά το μπαούλο μπροστά από το κρεβάτι του, προχώρησε αργά στο μπάνιο και διάβασε χαμηλόφωνα την ετικέτα της τετράγωνης βαφής:

«Κόκκινο φλογερόν», Νο 6.65.

Χαμογέλασε.

Ελευθερία Μαυρίδου

Ερμιόνη

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Οι ανασκαφές είχαν προχωρήσει αρκετά. Κουρασμένη από τη ζέση θέλησε να ξαποστάσει πάνω σε ένα πηγάδι. Ο ήλος στην έρημο ήταν καυτός και ανυπόφορος. Καθώς έβγαζε νερό, εντόπισε στην αλυσίδα του πηγαδιού μπλεγμένο ένα μικροσκοπικό, χρυσό κασκόλ. Μόλις τα δάχτυλά της το άγγιξαν όλα της φανερώθηκαν σαν μια αστραπιαία ανάμνηση:

Ένα λουλούδι μέσα στη γυάλα, τρία ηφαιστεια τα δύο ενεργά. Ο βασιλιάς με τη γούνα, ο ματαιόδοξος, ο μπεκρής, ο επιχειρηματίας, το φανάρι, ο γεωγράφος, το φίδι, η αλεπού κι ο πιλότος.

- «Το βρήκες!», ακούστηκε μια τσιριχτή φωνή, «είμαι ο μικρός πρίγκιπας και το ψάχνω εδώ και αιώνες.»

Ιωάννα Μαυρομμάτη

Θεσσαλονίκη

ΧΑΡΑ

Σειρά είχε ο πλανήτης των χαρούμενων ανθρώπων. Δεν του μιλούσαν καθόλου, όμως μεμιάς τον κύκλωσαν, και με χαμόγελα μέχρι τ' αυτιά τον κοιτούσαν στα μάτια και τον περιεργάζονταν.

Μια γυναίκα με γκριζο φόρεμα και γκριζα μαλλιά ήταν η πρώτη που μίλησε:

- «Από πού έρχεσαι;»

Ο μικρός πρίγκιπας είπε την ιστορία του. Κι όσο μιλούσε, τον άκουγαν εκστασιασμένοι. Τα χαμόγελά τους πλάταιναν, μέχρι και τα μάτια τους γελούσαν.

Σαν τέλειωσε η ιστορία, το πλήθος απλώς απομακρύνθηκε. Κι όλοι μαζί, οι χαρούμενοι άνθρωποι, έβγαλαν τις ωτασπίδες από τ' αυτιά τους.

- «Οι μεγάλοι είναι πράγματι παράξενοι», σκέφτηκε συνεχίζοντας το ταξίδι του.

Δέσποινα Μελέντη

Καλλιθέα, Αθήνα

ΠΛΑΝΗΤΗΣ G@Z@2023

Τον είδα να ξεπροβάλει ανάμεσα στους λόφους, να περπατά πάνω στην άμμο της ερήμου που ζούσα, να με πλησιάζει. Φοβήθηκα. Μαζεύτηκα. Ήταν μεγάλος, μαυριδερός, βαριά αρματωμένος.

Όμως τι ανακούφιση. Με προσπέρασε αδιάφορα. Τίναξα τα λευκά πέταλα μου σαν πρόκληση.

Γύρισε το κεφάλι περιφρονητικά και μου είπε:

- «Τα λευκά κρινάκια εξαιρούνται».

Έπειτα ήρθε μια λάμψη, σε λίγο ένας εκκωφαντικός θόρυβος. Ένας μαύρος καπνός απλώθηκε και λέρωσε την αγνή φορεσιά μου. Έγεια από ντροπή.

Τον άκουσα να φωνάζει στους άλλους που δεν είχα δει ως τότε.

- «Λάβαμε διαταγή να επιτεθούμε στα γκρίζα κρινάκια. Αδέλφια μου τερμίτες, εφορμήστε».

Κατερίνα Μερτίκα

Αθήνα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΟΦΕΣ ΑΤΑΚΕΣ

Ο Μικρός Πρίγκιπας, έφτασε σε έναν πλανήτη όπου οι κάτοικοι είχαν αναπτύξει μια εξαιρετική ικανότητα για ατάκες. Οι κάτοικοι τον υποδέχονται με την πιο σοφή ατάκα:

- «Η ζωή είναι σαν ένα ανέκδοτο, πάντα πρέπει να έχεις τη σωστή παρανόηση!»

Ο Μικρός Πρίγκιπας αποφάσισε να ανταποκριθεί με ανάλογο χιούμορ:

- «Και η σωστή παρανόηση είναι σαν την καλύτερη πίτσα - πάντα αξίζει τον κόπο!»

Έτσι, ο Μικρός Πρίγκιπας πέρασε και αυτός στον πλανήτη της Σοφής Ατάκας, όπου η επικοινωνία γινόταν μέσα από ατάκες και γέλιο. Έμαθε πως μπορείς να είσαι σοφός και να διασκεδάζεις ταυτόχρονα, αφού η ζωή είναι ένα ατέλειωτο ανέκδοτο!

Φώτης Μηκερόζης

Λαγκαδάς Θεσσαλονίκης

ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΔΙΑΣΤΡΙΚΕΣ ΤΗΛΕΜΕΤΑΦΟΡΕΣ

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Ήταν μικρός.

- «Που πηγαίνετε», τον ρώτησα.

- «Στον πλανήτη Β612», μου απάντησε.

Έκρουσα την έκπληξή μου και ξεκίνησα το διακτινισμό. Τον άφησα στα ριζά του ανενεργού ηφαιστείου. Εννοείται πως σε όλη τη διαδρομή, δεν απάντησε σε καμιά από τις ελάχιστες ερωτήσεις μου. Επέστρεψα με τον ίδιο τρόπο στη Γη.

Μέχρι τότε πίστευα πως ήταν μόνον ένας λογοτεχνικός ήρωας.

Το βράδυ, κατάκοπος στο σπίτι, αναζήτησα το βιβλίο του. Το άνοιξα, ""ήταν πάλι εδώ"" ψιθύρισα και με μιας, αναλήφθηκαν από τις σελίδες του, όλοι οι ήρωές του. Τελευταίος, αναδύθηκε κι ο συγγραφέας.

Δέσποινα Μητσιόγλου

Θεσσαλονίκη

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

- «Είσαι από αυτό το μέρος;»
- «Όχι! Ανακαλύπτω νέες εμπειρίες, από άλλο πλανήτη έρχομαι!»
- «Μα είσαι μόνος και μικρός!»
- «Και συ ουρανοκατέβατος!!»
- «Βρέθηκα τυχαία, χωρίς τη θέλησή μου.»
- «Σημασία δεν έχει το πως, αλλά το γιατί!»
- «Μην φεύγεις τόσο γρήγορα!»
- «Μην ανησυχείς πάντα θα είμαι κοντά σου, όταν θα κοιτάς τον ουρανό!»

Γεωργία Μήτσιου

Θεσσαλονίκη

Ο «ΠΛΑΝΗΤΗΣ» ΗΛΙΟΣ

Ο μικρός Πρίγκιπας μετακίνησε την καρέκλα του ξανά. Θα έβλεπε το ηλιοβασιλέμα για 33η φορά πριν πέσει για ύπνο. Ήταν διαφορετικό και ξεχωριστό κάθε φορά, κι αναρωτήθηκε γιατί να μην είναι και ο ήλιος ένας πλανήτης που να μπορεί να τον επισκεφτεί. Όλα τα αστέρια του ανήκαν, γιατί όχι και αυτό;

Σε λίγο θα ξημέρωνε η 7η μέρα της γνωριμίας μας. Έβγαλε την γυάλα από το αγαπημένο του τριαντάφυλλο και πλησίασε για να το μυρίσει. Έκλεισε τα μάτια του και αποκοιμήθηκε. Γιατί να χρειάζεται να βρεθείς στην έρημο πριν φτάσεις στον παράδεισο;

Μάριος Μητσόπουλος

Ιωάννινα

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

- «Στάσου λίγο εκεί. Μπράβο! Τέλεια».
- «Τι κάνετε;»
- «Μα σε βγάζω φωτογραφίες».
- «Αχ, τι όμορφα. Για να θυμάστε τη συνάντησή μας;»
- «Όχι. Για να σε τοπώσω πάνω σε κάτι μπλουζάκια που θα πουλήσω».

Μυρτώ Μινάρδου

Αθήνα

ΜΠΟΛΙΑΣΜΑ

Η γη ήταν έτοιμη να εκραγεί μες στην ασφυκτική αγκαλιά τους. Ένα ξύλινο πλέγμα εκατομμυρίων χιλιομέτρων τη συμπιέζε προς τον πυρήνα. Ατσάλινα αγκάθια εισχωρούσαν στο εσωτερικό της, ανοίγοντας φαράγγια στα πετρώματα.

Ροζ, κόκκινες, κίτρινες, πορτοκαλί και άσπρες, πιο όμορφες από ποτέ, έτσι αφρόντιστες, από τότε που το εξωγήινο τριαντάφυλλο -όμοιο μ' εκείνες, κατά τα άλλα- είχε εμφανιστεί κι είχε σπείρει ανάμεσά τους την πεποίθηση ότι, αν το ακολουθούσαν, θα κατακτούσανε το Σύμπαν.

Ήταν η εγκατάλειψη που το είχε οδηγήσει στην εκδίκηση!

Βασιλική Μίχου

Λιβαδειά

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΒΑΡΙΕΣΤΗΜΕΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΩΝ SMARTPHONES ΑΝΑΖΗΤΑ...

...απεγνωσμένα να «βρει» τους γονείς και κυρίως τη μητέρα του, καθώς βρίσκεται σε έναν πλανήτη που κυριαρχούν τα κινητά τηλέφωνα και όλα τα παιδιά δεν μιλούν μεταξύ τους, αφού είναι προσκολλημένα σε μια οθόνη γεμάτη εικόνες, παιχνίδια, πολεμικά παιχνίδια, γεμάτα βία και τρόμο. Ο μικρός πρίγκιπας, επειδή ακριβώς είναι πρίγκιπας, έχει και εκείνος ένα έξυπνο τηλέφωνο που το βαρέθηκε όμως καθισμένος στο δωμάτιο του παλατιού του περιμένοντας να έρθει η μητέρα του, ύστερα από μια συνηθισμένη γεμάτη γρήγορους ρυθμούς ημέρα. Ξέρει πως εκείνη αγωνίζεται για το ανθρώπινο, μα του λείπει πολύ! Όσοι εκείνο το βράδυ η μητέρα έκανε την ανατροπή και πήρε τον μικρό πρίγκιπα και τον μπαμπά του και μετακόμισαν στον πλανήτη των Βιβλίων. Τι χαρά!!!

Ευαγγέλια Μουτούση

Πάτρα

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Περπατούσε στην έρημο όταν είδε το κόκκινο λουλούδι. Το πλησίασε.

- «Μην με πειράξεις. Εδώ είναι το σπίτι μου», είπε το λουλούδι.
- «Σε θαυμάζω», είπε ο μικρός πρίγκιπας και χαίδεψε τα πέταλά του.
- «Ευχαριστώ. Για μια στιγμή φοβήθηκα.»
- «Γιατί;»

- «Κάποτε πέρασε ένας μαυροφορεμένος άντρας και με κοίταξε παράξενα. Πλησίασε, σήκωσε το αριστερό του φρύδι και μου έριξε ένα βλέμμα ίδιο με γερακιού. Φοβήθηκα. Έκλεισα τα πέταλά μου και περίμενα. Ένωσα τη μύτη του πάνω μου. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Άνοιξα τα πέταλά μου. Αυτός μου χαμογέλασε και ύστερα χάθηκε στην έρημο.

- «Τι όμορφο», είπε ο μικρός πρίγκιπας.

Κατερίνα Μπαλαπανίδου

Λιβαδειά

ΤΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

- «Μπεεε...», ακούστηκε ξαφνικά. «Βγάλτε με από εδώ... Είναι σκοτεινά και φοβάμαι... Χώρια που έχω αρχίσει και πεινάω...»

- «Μπεεε... Ακούει κανείς; Είναι εντελώς ανεύθυνο να ζητάς να αποκτήσεις ένα ζώακι και μετά να μην το φροντίζεις...»

Χρατς!

- «Ωπ! Μη φοβάσαι καλό μου... Έλα να στην αγκαλιά μου, θα σου δώσω νεράκι και χορταράκι. Το σκοτεινό κουτάκι είναι το προσωρινό μεταφορικό μέσο για να σε πάρω μαζί μου, στον πλανήτη μου και να σε κάνω ευτυχισμένο!»

- «Αλήθεια; Ξέρεις εσύ πως να με κάνεις ευτυχισμένο;»

- «Δεν είμαι σίγουρος, αλλά αν με βοηθήσεις εσύ, θα μάθω».

Γεωργία Μπαντώλα

Πτολεμαΐδα

ΗΜΟΥΝ ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ

Παλιά θυμάμαι είχα πει: «Ικανοποιητικό το σημερινό γεύμα. Είμαι τρομερά πανούργος. Ξεγέλασα ολόκληρο παχύδερμο. Βέβαια, θα είμαι ακίνητος για καιρό. Δε βαριέσαι. Τουλάχιστον κατέρριψα το μύθο, ότι παλιά κυνηγούσαμε αγελάδες. Τρελοί ήμασταν; Ο ελέφαντας προστέθηκε επάξια στο μενού μου. Να 'ναι καλά εκείνη η παιδική ζωγραφιά που μου άνοιξε τα μάτια. Όχι, ότι τα 'χω και ποτέ κλειστά. Αλλά ξέρετε, ανθρώπινη φράση. Μέχρι και σε βιβλίο έγραψαν το κατόρθωμά μου! Βόας καταβρόχθισε ελέφαντα!»

Τα χρόνια πέρασαν. Η δημοσιότητα με κούρασε. Αποφεύγω πλέον τις συνεντεύξεις, «παίρνω το καπελάκι μου και φεύγω», ξέρετε.

Ελένη Μπαρμπάτη

Τρίκαλα

ΣΠΙΘΕΣ

Σαββατόβραδο. Μυρίζει βρεγμένο χώμα έξω! Μέσα το ίδιο σκοτάδι. Για πόσο; «Πρέπει να σηκωθώ, πρέπει να φορέσω στην καρδιά μου τα καλά της. Ο καιρός πέρασε.» Να! Είμαι έτοιμος. Έτοιμος να λαμπρίσω σαν φωτίτσα μες στον μαύρο ουρανό. Η καρδιά πεταρίζει! «Τι όμορφη που είμαι απόψε! Πρέπει να αγαπηθώ! Πρώτα όμως να με αγαπήσω!» Ντυμένη χρυσαφιά παίρνει τη μεγάλη απόφαση. Και να! Άλλη μια φωτίτσα! Βηματίζει, η φωτίτσα σιμώνει. Οι φλόγες τρεμοπαίζουν! Σπίθες πετάνε στον ουρανό. Οι φωτίτσες γίνανε ένα. Ίσως για πάντα, ίσως όχι. Μα όσο είναι να κρατήσει αυτό το φως, οι δυο καρδιές δε θα χειμωνιάσουν ξανά.

Αναστασία Μπάρτζη

Βόλος

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

Δεκάδες μικροί πρίγκιπες κείτονται άψυχοι ολούθε. Τόσο γαλήνια ακίνητοι, τόσο αιθέρια διάφανοι. Ο πύθωνας έκανε ξανά πολύ καλά τη δουλειά του. Ανάσανα ανακουφισμένη. Υπήρχε υπαίτιος. Μπορούσαμε πλέον να πιούμε ανενόχλητοι, να επιβληθούμε στους υπηκόους μας, να μετρήσουμε τους "θησαυρούς" μας, να σβήσουμε ξανά το φως της διάνοιάς μας και φυσικά... να τοποθετήσουμε το κλειδί 118... οπουδήποτε...

Βασιλική Μπαρτζιάλη

Νέα Μουδανιά

Π ΚΑΙ Π, Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο μικρός Πρίγκιπας έφτασε για πρώτη φορά στη Γη. Εκεί συνάντησε μια γυναίκα που κρατούσε ένα κουτί.

Είχαν ένα κοινό μεταξύ τους. Και οι δυο τους για πρώτη φορά βρίσκονταν στη Γη, αφού, όπως του είχε πει η μυστηριώδης γυναίκα, και αυτή είχε μόλις κατεβεί από τον ουρανό. Το κουτί που είχε ήταν για τους ανθρώπους. Κάποιοι άνθρωποι, όμως, με θράσος και απερισκεψία το άνοιξαν και βγήκε από μέσα ο πόλεμος.

Όταν τη ρώτησε πού χρησιμεύει ο πόλεμος, του απάντησε ότι θα μπορούσε να ρωτήσει τους ίδιους τους ανθρώπους όταν ο πόλεμος τελειώσει.

Ιωάννης Μπαχάς

Θεσσαλονίκη

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΧΙ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Σου έχω μιλήσει για τον πρώτο πλανήτη που επισκέφθηκα. Θα πρέπει όμως να ξαναγράψεις την ιστορία για λόγους πολιτικής ορθότητας. Έτσι, ο Βασιλιάς που συνάντησα ήταν Πρωθυπουργός. Είχε ψηφιστεί από ένα μικρό κομμάτι του λαού αλλά τους κυβερνούσε όλους. Και εγώ δεν ήμουν πρίγκιπας αλλά Υπουργός. Είχε αλλάξει τα ονόματα των πραγμάτων. Την ελεημοσύνη, την έλεγε επίδομα, την ολιγωρία των υπουργών, ονόμαζε κλιματική αλλαγή. Μόνο οι δικαστές και η Αυλή ζούσαν πλουσιοπάροχα. Με έκανε πρεσβευτή στη χώρα, που τη λένε Παλαιστίνη. Μάλλον με ξεγέλασε και δεν υπάρχει. Θυμάμαι πως τον έλεγαν Μήτσο ή Τάκη. Δεν είμαι σίγουρος.

Ελένη Μπικάκη

Αθήνα

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

- «Μη μ' αγγίζεις, έχω αγκάθια!»
- «Κι εγώ έχω αγκάθια, μα δε φαίνονται. Τ' αμπαλάρω καλά για το ταξίδι μου. Εδώ είναι, δεξ, δίπλα στα μπουμπούκια μου.»
- «Μα θα πληγωθείς.»
- «Ας πληγωθώ. Πώς αλλιώς θα γίνω κι εγώ λουλούδι;»

Σωτηρία Μπιλιανού

Κηφισιά

Η ΑΥΛΑΙΑ ΕΠΕΣΕ

Έβγαλε από πάνω του το γελοίο κοστούμι και την ξανθιά περούκα και τα πέταξε στο πάτωμα. Άρχισε να τα κλωτσάει με λύσσα κι έπειτα τα έσκισε με τα χέρια του. Τα λόγια της ηχούσαν αδιάκοπα στο μυαλό του: «Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Ένας ξεπεσμένος κλόουν που γυρίζει από τσίρκο σε τσίρκο ζητιανεύοντας το χειροκρότημα» του είχε πει. Ίσως και να 'χε δίκιο. Η αυλαία έπεσε, τα φώτα έσβησαν και μαζί τους και τα όνειρά του. Αύριο θα ξεκινούσε δουλειά στο κατάστημα του πατέρα του που χρόνια τον παρακαλούσε.

Ειρήνη Μποζοπούλου

Πάντοβα, Ιταλία

ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΑ

Πρέπει να κόψω τα μαλλιά μου. Σέρνονται στα χώματα και τις νερολακκούβες. Γεμίζουν κομματάκια τοιμέντο και σοβά από τους γκρεμισμένους τοίχους. Δε χρυσαφίζουν πια στο φως. Δεν έχει φως.

Πρέπει να κόψω τα νύχια μου. Μακρόνανε κι άρχισαν να στροφίζουν όπως τα κριαρένια κέρατα. Γέμισαν λασπουριές και ξεραμένο αίμα.

Σήμερα βγάλανε ένα μωρό σε τρία κομμάτια. Η μυρουδιά από αίμα νεκρικό σε παιδικό κορμάκι είναι επικίνδυνη. Όπως τ' αμμώνιο, ξεφτάει τα σπλάχνα και την ψυχή σου.

Ο Β612 είναι ετούτη η λωρίδα γης. Θα μείνω εδώ. Χωρίς τριαντάφυλλο. Τελικά, δε θα κόψω τα μαλλιά μου. Ούτε τα νύχια μου.

Διαμαντίνα Μπόϊκου

Αμάρυθος

ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ

- «Της είχε πάρει την κούπα πριν πεθάνει, σε μια παράσταση του μικρού πρίγκιπα. Έγραφε πάνω: "είσαι το τριαντάφυλλό μου"»

- «Και;»

- «Με το πλύσιμο ο μικρός πρίγκιπας χανόταν σιγά σιγά. Όταν εξαφανίστηκε το κεφάλι τρελάθηκε... και θυμωμένη την έσπασα...»

- «Είστε η ηθική αυτουργός της αυτοκτονίας της.»

- «Εγώ δεν ήθελα παιδί...»

Γαρυφαλλιά Μπολοβίνη

Λιβαδειά

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΗΛΩΣΕΩΝ

- «Έχετε να δηλώσετε κάτι άλλο;»
 - «Όχι.»
 - «Ανακεφαλαιώνω! Τρία ηφαιστεια. Ένα σβησμένο και δύο ενεργά. Μπασομπάμπ και ένα τριαντάφυλλο.»
 - «Μάλιστα.»
 - «Και το όνομά σας είναι Μικρός Πρίγκιπας και κατοικείτε στον πλανήτη Β612;»
 - «Μάλιστα.»
 - «Να με τρελάνεις θες νεαρέ; (τσιρίζει τώρα)... Εδώ έχουμε βιβλία, έχουμε στοιχεία να συμπληρώσουμε!»
 - «Σας κατανοώ!», είπε το αγόρι και καθυσάχασε τον υπάλληλο.
- Σιωπή για λίγο. Ο υπάλληλος τον κοιτούσε εξουχιστικά.

- «Συγνώμη!... έκανα λάθος», ειπε το αγόρι.
- «Ευτυχώς!», ειπε ο υπάλληλος με μια ελπίδα στο μάτι.
- «Έκανα λάθος... Ξέχασα να σας δηλώσω και το πρόβατο που έχω εδώ, μέσα στο κουτί», και του δείχνει τη ζωγραφιά!

Νικητούλα Μπριντάκη

Ηράκλειο Κρήτης

ΑΠΟΡΙΑ

Απόγευμα Σαββάτου. Κάθομαι σ' ένα βράχο στον Κούλε και απολαμβάνω το φθινοπωρινό δειλινό. Μια φιγούρα φαίνεται να με πλησιάζει με αργά βήματα:

Ανάστημα κανονικό.

Μαλλιά ξανθά, κοντά, χτενισμένα καρφάκια.

Πρόσωπο ροδαλό, χαμογελαστό.

Πράσινη, ολόσωμη φόρμα.

Κίτρινο μακρύ φουλάρι στο λαιμό. Το ελαφρύ αεράκι το κάνει να ανεμίζει.

Μια αλεπού δίπλα του προχωράει καμαρωτά.

Γουρλώνω τα μάτια και...

- «Μα γιατί φοράς αυτό το φουλάρι;»

- «Μα επιτέλους εσείς οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνεται τίποτα μόνοι σας; Είναι τόσο κουραστικό για μας τα παιδιά να σας εξηγούμε τα πάντα...»

Τα μάτια μου ανοίγουν διάπλατα!

- «Πού τους βλέπεις τους μεγάλους;», λέει η αλεπού.

Ωραιοζήλη Μωυσίδου

Αθήνα

ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΣΤΙΓΜΗ

- «Φόρεσε το κασκόλ σου, ...και μην αργήσεις!!!»
- «Εντάξει μητέρα...»
-
- «Επιτέλους!!! Πώς ήρθες;»
- «Πέταξα με αεροπλάνο.»
- «Κι εγώ,με τα φτερά μου...!!»
- «Αυτό είναι για σένα...»
- «Ευχαριστώ!!! ...μμμμ μοσχοβολάει...»
- «Πόσο θα μείνεις;»
- «Για πάντα... Εσύ;»
- «Για μια ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΣΤΙΓΜΗ!!!»
- «Το όνομά σου;»
- «Μικρό Πρίγκιπα. Εσένα;»
- «Μεγάλο Έρωτα.»

Μαρία Νένου

Καστοριά

ΕΞΗΜΕΡΩΣΕ ΜΕ

Μια πορτοκαλοκόκκινη χνουδωτή αλεπουδίτσα στέκεται απέναντι από ένα ξανθό αγόρι που διψά να εξερευνήσει το σύμπαν. «Εξημέρωσέ με» του ζητάει επίμονα. Ζητάει απεγνωσμένα έναν φίλο, έναν πραγματικό φίλο για να δώσει νόημα στην άχαρη και μονότονη ζωή της. Έναν φίλο για να νοιάζεται, να μοιράζεται, να καρδιοχτυπά κάθε φορά που τον συναντά. Έναν φίλο να γεμίσει το κενό στην καρδιά της. Κι όμως, πόσο δύσκολο είναι σήμερα να αποκτήσει κανείς αληθινούς φίλους! Το αγόρι πάντως τα κατάφερε! Εξημέρωσε την αλεπουδίτσα! Και στο «Αντίο» της αναχώρησης του εξερευνητή μας, η αλεπουδίτσα δάκρυσε. Ήταν δάκρυα για έναν πραγματικό φίλο.

Θεοδώρα Νεραντζάκη

Αλεξανδρούπολη

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

- «Ξέρεις τι ψάχνω; Περιπέτεια και γνώση από πλανήτη σε πλανήτη.»
- «Αχ ξανθούλη! Χρόνια περιπλανιέμαι, συνάντησα μάγισσες και σειρήνες, Κύκλωπες και μνηστήρες, μα ακόμη βαθιά σε φυλώ.»
- «Το φτάσιμό σου στην Ιθάκη έγινε ζωγραφιά. Φτιάξε μου κι άλλες, μη σταματάς. Στον πλανήτη μου θα τις κρύψω σαν πολύτιμο θησαυρό.»

Ελένη Νέστορα

Ηράκλειο Κρήτης

ΣΠΛΑΧΝΙΑ

Ο ορός έσταζε αργά. Μεθοδικά του έκαιγε τη φλέβα. «Για το καλό σου», του είπαν κι ας ήξεραν... «Για το καλό μου», μονολόγησε κι ας ήξερε... Άξαφνα η πόρτα άνοιξε. Μια φλόγα κατακόκκινα μαλλιά σύλησε το δωμάτιο.

- «Ήρθες; Είπα με ξέχασες!», της παραπονέθηκε τρυφερά.

- «Ξεχνιέται η πρώτη αγάπη;», του χαμογέλασε.

Κράτησε την ένεση με σίγουρα χέρια. Η φλέβα έστεκε ανοιχτή. Ατρόμητος την κάρφωσε με το βλέμμα του κατάματα. Ατρόμητη τον κάρφωσε με το βλέμμα της κατάστηθα.

- «Όχι. Δεν ξεχνιέται...», της ψιθύρισε σβήνοντας.

- «Όχι. Δεν ξεχνιέται...», του ψιθύρισε φεύγοντας.

Μέρες μετά, έριξε τις στάχτες του στη ρίζα της τριανταφυλλιάς του.

Αγγελική Νικάκη

Ζαρός Ηρακλείου Κρήτης

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

- «Είσαι το πιο όμορφο λουλούδι που γνώρισα σ' αυτόν τον πλανήτη. Λυπάμαι, μα πρέπει να συνεχίσω το ταξίδι μου...»

- «Μη λυπάσαι πρίγκιπά μου!!! Μου έφερες την άνοιξη μετά από τόσους χειμώνες. Τα άνθη μου τα χρωστάω σε σένα! Κι αν έρθει χειμώνας... δε φοβάμαι πια... Θα περιμένω την άνοιξη!!»

Μαριάννα Νικολάου

Ρόδος

ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΩΝ ΦΟΒΙΚΩΝ

- «Γιατί συνεχώς ψωνίζετε αλεύρι, σάλτσες και κονσέρβες;», ρώτησε ο Μικρός Πρίγκιπας.

- «Καλά, δε βλέπεις τι γίνεται;»

- «Όχι!»

- «Μα πρέπει να είμαστε έτοιμοι όταν έρθει!»

- «Ποιος;»

- «Ο Πόλεμος. Η Πείνα. Ή η Καταστροφή!»

- «Πώς είστε σίγουροι ότι θα έρθει;»

- «Δεν μπορεί να μην έρθει! Το ευχόμαστε μια ζωή.»

Έταμπελ Νιώπα

Βέροια

ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Πριν την οριστική αποχώρησή μου, ξέπνοος, βρέθηκα σε ένα παγκάκι πλάι σε μια απόμερη ελληνική ταβέρνα. Ημιθανής, αισθάνθηκα στα δάχτυλά μου το τρίχωμα της εξημερωμένης μου αλεπούς και ένα ζεστό χνώτο που προσπαθούσε να με αναστήσει. Διάχυτο ήταν το άρωμα τριαντάφυλλου.

Παραδίπλα έτρωγαν ζευγάρια που συχνά κοιτούσαν τις οθόνες των κινητών τους. Κανένας δεν με έβλεπε. "Θεέ μου, τη δεύτερη φορά που θα 'ρθω για να ζήσω.", ψιθύριζαν οι μουσικές αυτού του κόσμου.

«Όχι, θεέ μου, σε παρακαλώ, όχι άλλη φορά ως Μικρός Πρίγκιπας», σκέφτηκα.

Το πρωί, οι οδοκαθαριστές, ανακάλυψαν το σώμα μου.

- «Έχει χάσει τις αισθήσεις του!», φώναξε κάποιος.

- «Εγώ ή εσείς;», ξεφώνισα από το δικό μου πια πλανήτη.

Ειρήνη Παλατέ

Λάρνακα, Κύπρος

Ο ΡΑΦΤΗΣ

Ήταν περήφανος που οι ραφές ήταν ολόισες. Το κουδούνι στην πόρτα κτύπησε, η πόρτα άνοιξε και ένας πελάτης μπήκε μέσα. Γύρισε το κεφάλι και είδε ένα ξανθό αγόρι. Αφού τον καλημέρισε το αγόρι του συστήνεται ως ο Μικρός Πρίγκιπας. Του είπε ότι ταξίδευσε από τον μικροσκοπικό του πλανήτη, αφού έμαθε ότι είναι ο καλύτερος ράφτης όλων των πλανητών.

- «Θα ήθελα να μου ράψετε ένα κοστούμι που όταν το φορώ οι άλλοι να μου λένε πάντα την αλήθεια», ζήτησε ο Πρίγκιπας.

- «Καλέ μου Πρίγκιπα δεν είναι τα δικά σου ρούχα που θα το πετύχουν αυτό», απάντησε ο σοφός ράφτης.

Άννα Παναγοπούλου

Κηφισιά

ΣΤΗΝ ΦΛΥΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

Στο καφέ της γειτονιάς ο μικρός πρίγκιπας συναντάει το γείτονά του.

Με το καλημέρα σας, πριν καλά καλά παραγγείλει καφέ του λέει για το ασανσέρ που έπαθε βλάβη, το μεσίτη που δεν του βρίσκει σπίτι, τον καιρό που φέρνει ζέστη αντί για κρύο. Χωρίς ανάσα. Ο μικρός πρίγκιπας ζαλίστηκε.

- «Εσύ τι κάνεις;», τον διέκοψε από τον βαρετό μονόλογο.

- «Έχω μεγάλο πρόβλημα με το γιο μου», του απαντά.

Πόσο περίεργοι είναι οι άνθρωποι, σκέφτηκε ο μικρός πρίγκιπας. Φλυαρούνε, για καθετί ανούσιο για να μην πουν αυτό που νιώθουν.

Πονάει η ψυχή μου θέλω να το μοιραστώ.

Ακουσέ με.

Μαρούλλα Πανάγου

Πάφος, Κύπρος

ΓΙΑΤΙ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΜΕ;

Καθόμουν στο μπαλκόνι απολαμβάνοντας τ' αστέρια.

Ένα αναβοσβήνει κλείνοντάς μου το μάτι.

Αναρωτήθηκα! Ο μικρός πρίγκιπας μου έστειλε μήνυμα;

Γαλήνη με συνεπήρε!!

Σίγουρα η ψυχούλα του περιπλανιόταν, μα πολύ αδύνατο να ξεχάσω τα όσα με έμαθε.

Επιμονή να παίρνει απαντήσεις.

Να ζυγιάζει τα πάντα που έμαθα για τον Τούρκο π' αποκλείστηκε ως εφευρέτης πλανήτη, λόγω που φορούσε φέσι.

Το καπέλο, κοστούμι... Του χάρισαν τη δόξα που το φέσι εμπόδιζε.

Μελαγχόλησα στην σκέψη ότι μεγάλωνα.

Δύσκολο να σκέπτομαι σαν μεγάλος.

Να αξίζει πιο πολύ από σένα η φορεσιά σου;

Κι όμως έτσι είναι. Η απλότητα χάνεται μεγαλώνοντας.

Ελένη Παπαδάκη

Πειραιάς

ΜΑΝΤΕΨΕ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ!

Ήταν πια μεγάλος σε ηλικία. Μεγάλος, αλλά καλοστεκόταν. Ευτυχώς, δεν του είχαν πάρει ακόμα το δίπλωμα οδήγησης. Αν και είχαν αρχίσει οι αισθήσεις του να τον εγκαταλείπουν σιγά σιγά. Ωστόσο, αυτοί δεν το ήξεραν για να του το πάρουν. Να ήταν λίγο που δεν άκουγε καλά. Λίγο που συχνά η όρασή του θόλωνε. Όμως εκείνος άμα του έλεγαν κάτι, αμέσως σήκωνε το δάχτυλο και με βροντερή φωνή έλεγε: «Είμαι τετραπέρατος εγώ». Ξαφνικά το αυτοκίνητό του χτυπάει κάτι. Ακούστηκε ένα απόκοσμο γκντουπ. Φρενάρει, κατεβαίνει γρήγορα και βλέπει αιμόφυρτο ένα μικρό ανθρωπάκι με ξανθά μαλλιά και αστέρια στους ώμους.

Κατερίνα Παπαδάκη

Αθήνα

ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ

- «Αλτ! Ακίνητος»
- «Σας παρακαλώ μην με καθυστερείτε»
- «Αλήθεια; Το ξέρεις ότι βαδίζεις πολύ γρήγορα για τα δεδομένα της ερήμου; Τώρα είμαι υποχρεωμένος να σου κόψω κλήση»
- «Τι κλήση;»
- «Κλήση για διατάραξη αργού βαδίσματος»
- «Αν βιάζεσαι μπορείς να πάρεις εκείνο το ταξί»
- «Μα αυτό είναι χελώνα! Φίδι δεν έχετε;»

Θεοχάρης Παπαδόπουλος

Αθήνα

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΤΩΧΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ

Κάποτε ο Μικρός Πρίγκιπας περιπλανήθηκε σε μια πόλη και βρέθηκε στην πιο φτωχή της συνοικία. Τα σπίτια ήταν χαμηλά και φτωχικά, δεν θύμιζαν καθόλου τα παλάτια, που είχε δει αλλού. Μικρά παιδιά έπαιζαν στα στενά δρομάκια. Όλα τους φορούσαν βρόμικα και τρύπια ρούχα. Ο Μικρός Πρίγκιπας σχαινόταν να τα πλησιάσει.

- «Τι γυρεύω εγώ εδώ;», σκέφτηκε και τάχυνε το βήμα του.

Εκεί που περπατούσε, πάτησε σε κάτι γλιστερό και βρέθηκε στο έδαφος. Όταν σηκώθηκε ήταν γεμάτος λάσπες και σκατά. Κοίταξε τον εαυτό του και ντράπηκε. Από τότε έπαψε να είναι πρίγκιπας και ονομαζόταν μόνο Μικρός.

Φωτεινή Παπαθανασίου

Λιβαδειά

B612

Κάθησε ν' απολαύσει ακόμη ένα από τα 44 ηλιοβασιλέματα που μετρούσαν τις μέρες στον πλανήτη του.

Πριν το μεγάλο ταξίδι τ' αγαπούσε για το χρώμα τους, τώρα γιατί φέρνουν τ' αστέρια στον ουρανό.

Δείχνει στ' αρνάκι τ' αστέρι που γεννήθηκε.

Μιλάει στο τριαντάφυλλο για μια αλεπού που τον εξημέρωσε κι έτσι μπόρεσε να διδάξει το λουλούδι πως να εξημερώσει το αρνάκι.

Τ' αστέρι που έκανε όλα τ' αστέρια όμορφα, είχε καιρό να λάμψει.

- «Τα Μπαομπάμπ, αν αργήσεις να τα ξεριζώσεις δεν θ' απαλλαγείς ποτέ απ' αυτά.»

Μα τι να περιμένεις από έναν ενήλικα που ξεχνάει να βάλει λουρί στο φίμωτρο, σκέφτηκε.

Πάνος Παπαμιχάλης

Κορωπί

HOMO CONSUPTOR

- «Τι είναι τελετή;», είπε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Είναι κι αυτό κάτι που πολύ παραμελήθηκε», είπε η αλεπού.
«Είναι αυτό που κάνει τη μια μέρα να μη μοιάζει με τις άλλες, τη μια ώρα με τις άλλες ώρες.»

Νευρικά τίναξα από το βιβλίο το ψίχουλο απ' το μελομακάρονο στυλώνοντας τη ματιά μου στη λαδιά που είχε αφήσει στο κάτω μέρος της σελίδας.

8/11/2023, ώρα εννιά παρά δέκα.

Ελένη Παπανικολάου

Βόλος

ΘΥΜΑΣΑΙ;

- «Ντρέπομαι που πίνω.»
- «Η μαμά γι' αυτό σε άφησε. Με έβαλε να ορκιστώ να μην γευτώ αυτό το δηλητήριο.»
- «Θυμάσαι πως θα ερχόσουν στη παράσταση; Έπαιζα τον Μικρό Πρίγκιπα.»
- «Όχι.»
- «Θυμάσαι πως θα πηγαίναμε για παγωτό μετά;»
- «Όχι. Θα το θυμόμουν αλλά θυμήθηκα ότι πρέπει να πιώ.»

Ερωδίτη Παπαποστόλου

Θεσσαλονίκη

ΕΞΙΛΕΩΣΗ

Ο γιατρός μου έκανε νόημα να μπω. Μια γυναίκα κουρνιασμένη στο κρεβάτι, έδειχνε έντρομη προς ένα σημείο.

- «Επαναλάμβανε το όνομά σας. Έλεγε πως μόνο εσείς μπορείτε να τη βοηθήσετε. Δεν καταλαβαίνουμε τι την τρομάζει», μου εξήγησε.

Η ασθενής κοιτούσε μια κρεμάστρα. Πάνω της ήταν κρεμασμένο...

- «Βόας», ψέλλισε.

Πλησίασα αποφασιστικά, άρπαξα το καπέλο, το τσαλάκωσα και το πέταξα στον διάδρομο.

Με κοίταξε ανακουφισμένη

- «Τι σας είπε;» ρώτησα τον γιατρό.

- «Ασυναρτησίες για έναν πρίγκιπα που της έδειχνε ζωγραφιές. Ισχυρίζεται πως η ίδια, έπεσε από τα άστρα».

Εκείνο το βράδυ, κοίταξα τα αστέρια. Και... σας ορκίζομαι, άκουσα αμέτρητα κουδουνάκια να γελούν εκκωφαντικά.

Αναστασία Παπαχρίστου

Βέλο Κορινθίας

Η ΛΑΒΑ

Κάποτε οι άνθρωποι φύτεωναν από τη γη, είχαν ρίζες. Τα χέρια τους ήταν κλαδιά, που τα ζέσταινε ο ήλιος, τα έβρεχε η βροχή, τα λίκνιζε ο αέρας. Το θρόισμα των φύλλων τους ήταν τραγούδι, που ταξίδευε από άκρη σε άκρη. Αγαπούσαν τη γη, τη μάνα τους, όμως λαχταρούσαν να γευτούν την χαρά της κίνησης, της ελευθερίας.

Όσοι κάποια στιγμή, η λαχτάρα τους πραγματοποιήθηκε. Τα σπλάχνα της γης άνοιξαν, και μια λάβα καυτή, ρευστή και χρυσοκόκκινη σκέπασε τα πάντα, κι έτσι τα πόδια-ρίζες των ανθρώπων ξεκόλλησαν, ελευθερώθηκαν, κι άρχισαν να τρέχουν, να χορεύουν, ώσπου σχημάτισαν ένα μεγάλο κύκλο που τύλιξε τη γη, σαν ένα ανθρώπινο ποτάμι που κυλάει προς την ανατολή, κυνηγώντας το ξύπνημα του ήλιου.

Βασιλική Παρασκευουλάκου

Αθήνα

Η ΕΝΑΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Έγραφε.

«Κάποτε θα χαθώ πάνω σε ένα μαρτυρικό σταυρό που θα είναι η Μεσόγειος.»

Δε σταμάτησε να γράφει όλη νύχτα. Ύπνο δεν είχε. Στο φως της λάμπας το χρυσό βραχιόλι της Κονσουέλο σκορπούσε φωτεινές λάμπες. Τον συντρόφευε. Όπως το αρνάκι το μικρό πρίγκιπα. Δεν το έβγαζε ποτέ. Το είχε υποσχεθεί στο τριαντάφυλλό του.

Ξημέρωσε.

Πριν την απογείωση παρέδωσε τα χειρόγραφα στο διοικητή.

Σε τρεις ώρες κηρύχτηκε επίσημα αγνοούμενος. Το πτώμα του δε βρέθηκε ποτέ.

Μισόν αιώνα αργότερα στην Τουλών, πιασμένο στα δίχτυα ενός ψαρά ένα χρυσό βραχιόλι που είχε χαραγμένο το όνομα Εξυπερύ λαμποκοπούσε στο δυνατό ήλιο.

Ελένη Παρασχίδου

Θεσσαλονίκη

ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ

Μέσα στην άγνοιά του ρωτά...

- «Πού πας;»

- «Τι είναι αυτό;»

Φυλακισμένος στο κορμί του, σαν τον ελέφαντα μέσα στο βόα.

- «Βλέπουν ένα καπέλο μα είμαι εγώ, ολόκληρος... με κατάπιε ο Χρόνος.»

Χαμογελάει, χαϊδεύει τη φωτογραφία με ένα χνουδωτό τετράποδο, τον Ρωμαίο. Είναι μοναδικός. Από όταν τον βρήκε, τον φροντίζει σαν τα μάτια του, μα τον βλέπει με την καρδιά του.

Ξεχνάει. Ζει στο παρελθόν του, σε ένα παγκάκι, στο Σύνταγμα. Κάθε μέρα, ίδια ώρα, περιμένει το αδεσποτάκι του, χωρίς να μιλούν... κάθε μέρα και πιο κοντά.

Ένα πρωί, ακούγεται ένα κουδουνάκι, στο άδειο παγκάκι.

Αναστασία Παυλίδου

Θεσσαλονίκη

ΑΚΑΛΕΣΤΗ

Ειλικρινά δεν το επεδίωξα. Σάλταρε ξαφνικά στην ζωή μου. Με διάλεξε. Στην αρχή ένοιωσα αμήχανη μπροστά στα τόσα καμώματα και τις γαλιφιές της. Προσπαθούσε να με βάλει στον κόσμο της. Παρ' όλα αυτά αντιστεκόμουν σθεναρά στην γοητεία της. Σιγά σιγά έπιασα τον εαυτό μου να την αναζητά, αδιάφορα στην αρχή, πιο επίμονα όσο περνούσε ο καιρός. Την φρόντιζα και αυτή με τον τρόπο της φρόντιζε την ψυχή μου.

Τα είχε καταφέρει λοιπόν, είχα γίνει φίλη μιας επίμονης γάτας.

Την είπα Φρίντα, σαν εκείνη την άλλη που γέμισε χρώματα την ζωή μας.

Γεωργία Πετούλη - Γλάρου

Αθήνα

Ο,ΤΙ ΑΠΕΜΕΙΝΕ ΑΠ' ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Καταμεσής της άδειας πλατείας υπήρχε μια μαρμάρινη κατασκευή. Έμοιαζε με μνημείο. Ο μικρός πρίγκιπας πλησίασε και ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του. Στο πάνω μέρος, στεκόταν ένα σκαλιστό πουλί από ξύλο αγριοκερασιάς. Είχε μακρύ λαιμό και μακρύ ίσιο ράμφος. Το κοίταγε για ώρα. Όταν χόρτασαν τα μάτια του, έσκυψε και διάβασε:

«Την 4η Ιουνίου 3012, οι δρυοκολάπτες εγκατέλειψαν τον πλανήτη γη. Συνέβη κατά τη διάρκεια του ηλιοβασιλέματος κι ενώ επικρατούσε το κόκκινο. Ενώθηκαν με το φως του δειλινού και κανείς δεν τους ξαναείδε. Οι άνθρωποι, όπως πάντα, άργησαν να το καταλάβουν.»

Ελευθερία Ρίγρο

Λεμεσός, Κύπρος

B612

Η Φύλλια βρήκε καταφύγιο στο πατρικό της. Το σπίτι, λες και είχε ετοιμαστεί ειδικά για την περίπτωση, την περίμενε: σκοτεινό, έρημο κι απόκοσμο.

Έπεσε με όλο το βάρος της ύπαρξής της στο παιδικό της κρεβάτι κι άρχισε να μετράει στο ταβάνι τα φωσφορίζοντα αστεράκια, ενθύμια ξεγνοιασιάς που πέρασε ανεπιστρεπτί.

Ο πρίγκιπας της παρανόησε. Μαζί του κι εκείνη.

Νιώθω ξένος μέσα σε αυτό το σώμα, μαραίνομαι, σαπίζω.

Η κόρη μας; Οι γονείς σου; Ο κόσμος; Εγώ; Είσαι υπεύθυνος για όσα εξημέρωσες!

Θα είσαι η Φύλλια μου, η Τριανταφυλλιά μου, και θα είμαι η Ρόζα σου. Κοίτα με την καρδιά κι όχι με τα μάτια σου!

Ένα αστεράκι αποκολλήθηκε από το ταβάνι και προσγειώθηκε απαλά στο στέρνο της.

Μαρία Χριστίνα Πίκη

Ωρωπός

ΤΟΣΑ ΠΟΛΛΑ «ΠΟΤΕ»

Και δεν ταξιδεψες ποτέ.

Η αλεπού ποτέ δεν εξημερώθηκε.

Το φίδι της ερήμου δεν δάγκωσε ποτέ κανέναν.

Στην έρημο δεν έπεσε ποτέ κανένα αεροπλάνο.

Το τριαντάφυλλο δεν ένιωσε ποτέ μοναδικό.

Το πρόβατο δεν πείνασε ποτέ.

Ένα βήμα που δεν τολμήθηκε ποτέ.

Μια ιστορία που δεν ειπώθηκε ποτέ από κανένα στόμα, που δεν ακούστηκε ποτέ από κανένα αυτί.

Και τώρα, πώς θα μάθεις πως ό,τι αγαπάμε δεν το βάζουμε σε γυάλα για να το προστατεύσουμε;

Ευαγγελία Αικατερίνη Πουλιάση

Παλαιό Φάληρο, Αθήνα

ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΑΛΛΙΩΣ

- «Βρουμμμ βρουουμμ γκουουχ γκουουχ. Ωχ έπεσα! Που βρίσκομαι; Ευτυχώς δεν σκοτώθηκα ! Α! να και μία αλεπού. Αυτή που βρέθηκε εδώ;»

- «Εεεε τι κάνεις εδώ στον πλανήτη μου; Εξημέρωσέ με πριν προλάβω να σε φάω. Πεινάω! Έχει καιρό να πέσει πουλί από τον ουρανό, και εδώ άλλα ζώα δεν έχει.»

- «Μα έτσι και αλλιώς πουλί δεν είμαι αλλά εξ αιτίας της πείνας αν μείνουμε για πολύ εδώ θα φάμε ο ένας τον άλλον στα σίγουρα.»

Αγγελική Πράππα

Λιβαδειά

ΕΙΣΑΙ ΠΟΤΕ ΜΟΝΟΣ/Η ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ...;

Κι αν κάποτε έπεσες με το αεροπλάνο σου σε κάποια έρημο, απ' αυτές με τους ροδαλούς αμμόλοφους και τους μυρωδάτους ανέμους που φέρνουν ονειράτα και άυλες παρουσίες από τα βάθη των πτυχών σου, όπως έναν μικρό πρίγκιπα που κάθε κόκκος του αγγίζει τους κόσμους μέσα σου, ξεδιπλώνοντας και απλώνοντας γύρω σου σκέψεις συναισθήματα αισθήσεις, είσαι τότε μόνος/η;

Και έχεις ν' ακούσεις, να μάθεις, να αναρωτηθείς, να αμφισβητήσεις, να τακτοποιήσεις, να θυμηθείς, να κλάψεις, να γελάσεις, να φοβηθείς, να θυμώσεις και να νοιαστείς σ' αυτόν τον χρόνο και τόπο που βρέθηκες.

Είσαι λοιπόν μόνος/η ποτέ στην έρημο;

Ελένη Ράπτη

Καλόβια Θορικού Αττικής

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ο Αεροπόρος έκανε μια ακόμη αναγνωριστική πτήση. Ένα βουνό με 228.233 γράμματα έπρεπε να φτάσουν στο Ταχυδρομείο του Νότου. Μια ακόμα Νυχτερινή πτήση στη Γη των ανθρώπων. Ο Μικρός Πρίγκιπας περίμενε να παραλάβει το δικό του γράμμα. Ένα φύλλο πορείας με άγνωστο προορισμό, σταλμένο από τον κ. Εξυπερύ...

Αλέξανδρος Ρασκόλνικ

Χανιά, Κρήτη

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ

- «Ξέρεις, έχω βαρεθεί να σας ακούω με αποκαλείτε Μικρό Πρίγκιπα και Μικρό Πρίγκιπα. Είναι αστείο, αν σκεφτείς ότι γεννήθηκα το 1943.»
- «Μα είσαι αθάνατος εσύ! Γερνάνε οι χάρτινοι ήρωες;»
- «Θα ήμουν αθάνατος, αν με αφήνατε στην ησυχία μου. Τώρα που με ξεσηκώσατε, αισθάνομαι όλο το βάρος της ηλικίας μου.»

Άννα Ρηγοπούλη - Λιατήρη

Μαρούσι Αττικής

ΜΟΛΥΣΜΕΝΗ ΓΗ

Ένας πρίγκιπας έμεινε χρόνια ίδιος. Βαρέθηκε ρούχα, σπαθί, μαλλιά, μπότες...

Ταξίδεψε στο μέλλον και καθώς περιπλανιόταν τον συνέλαβαν κάτι κουτιά με μεγάλα μάτια. Του φόρεσαν ολόσωμη στολή. Πέρασαν καλώδια από τραχειοτομή για εξετάσεις και οξυγόνωση. Αιμορράγησε.

- «Το περίεργο πλάσμα πέθανε, βρέθηκε αναισθητός χωρίς οξυγόνο και φουλ διοξείδιο. Ήρθε από το παρελθόν», διάβασαν κουτιά και άνθρωποι.

Η μάνα, πένα, έφτιαξε παραδοσιακό κόλλυβο με ρόδια και μαϊντανό. Το μοίρασε σ' όλους στο μέλλον.

- «Τρώμε κι εμείς άνοστα, πλαστικά, συνθετικά», σκέφτηκαν κι έκλαψαν γοερά.

Ο πρίγκιπας επέστρεψε στο παρόν μπουκωμένος κόλλυβα. Πείνασε.

- «Απογοήτευση, μαυρίλα. Εμπειρία κι αυτή! Πένα ξεκίνα, γράφε»,
έκανε.

Νιόβη Ρούσσου

Θήβα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Το αρνάκι, όσο ο Μικρός Πρίγκιπας εξερευνούσε τον κόσμο, γνωρίστηκε με το λουλούδι και το αγάπησε αμέσως παρά τα αγκάθια του. Ένωθε ότι όταν ήταν μαζί του, ο Μικρός Πρίγκιπας θα ήταν χαρούμενος, γιατί το αγαπημένο του λουλούδι ήταν ασφαλές. Κάθε βράδυ κοιμόταν κοντά του και φανταζόταν πως ο φίλος τους επέστρεφε στον πλανήτη τους. Ένα βράδυ όμως τον είδε και στον ύπνο του. Ήθελε να γυρίσει αλλά ένας πολύχρωμος τοίχος τον εμπόδιζε και όσο το αρνάκι του μιλούσε, αυτός απομακρυνόταν. Το μόνο που πρόλαβε να ακούσει ήταν πως αν κλείνει τα μάτια κάθε φορά που τον χρειάζεται, εκείνος θα βρίσκεται εκεί...

Μαίρη Σάββα

Λαγονήσι

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

Ο μεγάλος σεισμός έφερε τα πάνω-κάτω. Ο πλανήτης μου καταστράφηκε. Έγινε κομμάτια που θρυμματίστηκαν και τώρα κολυμπάνε στο σύμπαν. Σα να πετούν. Αλίμονο εάν κάποτε προσγειωθούν σε κανένα κεφάλι.

Πετάω κι εγώ με τα χέρια και τα πόδια μου ανοιχτά ανάμεσα στα τριαντάφυλλά μου. Μια πτήση ανάμεσα σε ροδοπέταλα!

Μα τί πετάει πιο πέρα; Κάπου τον ξέρω. Είναι ο επιχειρηματίας που έπεσε κι εκείνος από τον γκρεμοτσακισμένο του πλανήτη. Κρατάει σφιχτά σακουλάκια με λίρες στα δυο του χέρια, όπως εγώ κρατώ τα τριαντάφυλλά μου. Είναι δικά του. Μου το είπε. Θα τα καταθέσει στην τράπεζα, το συντομότερο.

Κωνσταντίνος Σαλλής

Χαλάνδρι

ΜΑΖΙ ΣΤΟ ΚΕΛΙ

Για καληνύχτα, έγλυψε το αίμα από τους καρπούς του και τον χάιδεψε στο μάγουλο με την ουρά της. Ένα δάκρυ του Μικρού Πρίγκιπα έπεσε πάνω στο κιτρινωμένο χαρτί που κάρφωνε με τα μάτια του.

- «Αρκεί να βρούμε τρόπο να ζωγραφίσουμε την ελευθερία», είπε στην Αλεπού.

Γιώργος Σαμαρόπουλος

Ηράκλειο Αττικής

ΠΙΚΡΕ ΜΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ

(Για την Γκέλυ)

Πικρέ μου Πρίγκιπα,
Παναγιωτάκη,
να σ' ανταμώσω άργησα κι ακόμα σε προσμένω. Τριών χρονών σε
πήρα απ' τις δομές,
μικρό Ρομά, σ' ένα δωμά,
μονάχο ξεχασμένο. Αυτιστικό σε λέγανε, χωρίς να σε γνωρίζουν.
Τριάντα χρόνια αργότερα,
βαρήκοο σε διαγνώσαν και τώρα στο σπίτι μου, απ' την Πρόνοια σε
προσμένω, στα χέρια μου, ανάδοχη μητέρα και πάλι να με κάνεις.
Μικρέ μου Πι, Πρίγκιπα Παναγιώτη.

Ευμορφία Σαμουήλ

Λιβαδειά

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ως παιδί, ήμουν ελεύθερη. Στην εφηβεία, οι εμμονές άρχισαν να ρουφάνε την ελευθερία μου όπως οι φλόγες το οξυγόνο. Γίνονταν δυνατότερες καθημερινά. Ένας ανεμοστρόβιλος στο χάος του εφηβικού μυαλού, που παρέσυρε συνεχώς στο διάβα του, τη λογική. Μεγάλωσα. Έκοψα την πορεία του στροβίλου. Τη λογική την ψάχνω ακόμα. Άσχετο. Επαναπαύθηκα αγκαλιάζοντας τις εμμονές μου. Νόμιζα πως έφτασα στη λύση.

Μα οι ενοχές έχουν την τάση να επανέρχονται. Όπως ο αλκοολικός ξανακυλά στο ποτό. Έτσι είναι αυτά. Φαύλος κύκλος. Λίγα χρόνια αργότερα σταμάτησα να πίνω και να επαναπαύομαι αγκαλιάζοντας εμμονές. Όμως, δεν ξέρω πόσο εύκολα βγαίνεις από Φαύλους Κύκλους.

Ελένη Σγούρου

Αθήνα

FOX CHANNEL - ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΙΔΗΣΗ

Καλησπέρα σας κυρίες και κύριοι,

Διακόπτουμε τη ροή του προγράμματός μας, για να σας μεταδώσουμε μία σημαντική ανακοίνωση:

Καταζητείται νεαρός άνδρας, κοντός, με ξανθά μαλλιά, εξεζητημένο κουστούμι και χρυσαφί φουλάρι. Στο ύψος του αστραγάλου του, φέρει ένα ευκρινές τατουάζ με το διακριτικό B-612. Τελευταία φορά εθεάθη το περασμένο Σάββατο, στο καφέ Saint - Ex να τρώει γλυκό του κουταλιού τριαντάφυλλο. Έφυγε ξαφνικά και χωρίς να πληρώσει.

Προσοχή: Πρόκειται για άτομο εξαιρετικά επικίνδυνο!

Βασιλική Σγούρου - Παρασκευουλάκου

Αθήνα

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

- «Ονομάζεστε;»
- «Λουκ Βανρέλ.»
- «Επάγγελμα;»
- «Δότης αρχαιολόγος.»
- «Μετά από 50 χρόνια βρήκατε το αεροπλάνο 228233 του Εξυπερύ στη θάλασσα της Τουλών.»
- «Μάλιστα.»
- «Πώς νιώθετε;»
- «Τα συντρίμια ήταν σε βάθος ενενήντα μέτρων. Ένα λευκό πανί ανάμεσά τους μου θύμισε το κασκόλ του μικρού πρίγκιπα. Το πέρασα στο λαιμό μου. Ξανάγινα παιδί.»

Μέλισσα Σελεβίστα

Αγρίνιο

ΑΛΥΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

- «Σε ζηλεύω!»
- «Γιατί;»
- «Δεν μπορώ να κλάψω όπως εσύ! Δηλαδή... δεν μπορώ να κλάψω καθόλου!»
- «Αυτό, είναι πρόβλημα! Έχω μια ιδέα! Θα πάμε μαζί, στη Χώρα των Δακρύων!»
- «Δεν υπάρχει τέτοια Χώρα!»
- «Υπάρχει!!! Μα...»
- «Τι;»
- «Να... θα μας δώσουν διαβατήριο μόλις δακρύσουμε για κάποιον που αγαπάμε!»

Ουρανία Σιαμορέλη

Ρόδος

ΖΩΗΣ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ

- «Πέρασε παππούλη.»

Ο κυρ Αλέκος κοντοστεκόταν στην πόρτα και κοιτούσε πίσω του με αγωνία.

- «Τα βιβλία μου, πού είναι;»

- «Έρχονται και τα βιβλία σου. Μην ανησυχείς. Έλα να σου δείξω το δωμάτιό σου», του είπε η υπεύθυνη του γηροκομείου.

- «Να τα προσέχετε, είναι πολύ σημαντικά», τόνισε εκείνος.

- «Για ποια βιβλία λέει;», ρώτησε η Άννα, η νεοφερμένη νοσοκόμα.

- «Μη δίνεις σημασία. Ζει στον δικό του κόσμο. Νομίζει ότι είναι γεωγράφος.»

Η Άννα αναστέναξε, κοιτάζοντας τον καινούργιο τους τρόφιμο να σέρνει τα πόδια του στον διάδρομο και να κοιτά, κάθε τόσο πίσω του, με απόγνωση.

Νεκταρία Ευαγγελία Σιάμπου

Τρίπολη

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Και ο βόας κοιμόταν αμέριμος μη μπορώντας να καταλάβει πως η βροχή που αισθάνονταν να κυλά στο κορμί του και τον δρόσιζε, ήταν τα δάκρυα του φεγγαριού. Γιατί άλλωστε να κλαίει το φεγγάρι, αιώνες έστεκε εκεί και μαρτυρούσε την παρουσία των πραγμάτων και των όντων.

Χαμογέλασε με ευχαρίστηση μέσα στον ύπνο του. το μεγάλο φίδι γιατί πρώτη φορά είχε χορτάσει την πείνα του με κάτι τόσο νόστιμο. Αλήθεια πόση ευχαρίστηση δίνει ένα καλό γεύμα... μικρέ πρίγκιπα για σένα τα δάκρυα και η χαρά.

Ευαγγελία Σιαρβαλή

Θεσσαλονίκη

ΣΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΣΠΙΤΟ

Κορίνα ξύπνα
περίμενε, να τελειώσει το όνειρο!
Ξύπνα, μεσημέριασε!
Σε λίγο
σήκω καλέ
ξύπνησα το όνειρο τελείωσε.
πήγαμε
Στον Όλυμπο με τον Γλάρο
Ενός πρίγκιπα που κάποτε ήταν μικρός αλλά μεγάλωσε όπως
εγώ
Κορίνα μην πίνεις κρασί μεθάς
ήπια το κρασί της καρδιάς
για τον πρίγκιπά μου γιαγιάκα μου.

Γεωργία Σιγάλα

Αθήνα

Η ΠΕΤΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΕΙΦΤΡΟΝΙ *

- «Σου έχω ξαναπεί δεν μου αρέσει αυτός! Ένας αλαζόνας, που κουνά το δάχτυλο σε ότι θεωρεί μικροπρεπές. Με ροζ γυαλιά βλέπει την ζωή.»

- «Μα είναι το πιο διάσημο παραμύθι σε όλο τον πλανήτη! Εγώ από μικρός αγάπησα το μήνυμα γενναιοδωρίας και αγάπης που διαχέει όλη την ιστορία.»

- «Φαντασμένο μυξόπαιδο που νομίζει ότι αν πιστεύει αυτός ότι είναι καλύτερος από όλους, έτσι και είναι. Αλλά υπάρχουν και άλλοι πλανήτες στο σύμπαν, διαφορετικοί, σαν τον δικό μου για παράδειγμα.»

- «Ο δικός του πλανήτης έχει ένα πανέμορφο τριαντάφυλλο που μιλά, και εκείνος μπορεί να δει μακριά και να παρατηρεί άλλους γειτονικούς πλανήτες. Είναι φανταστικός!»

- «Χα, εγώ είμαι η ηγεμόνας Πετρόνια και δεν έχω ανάγκη να παρακολουθώ τους γείτονες σαν άλλος ηδονοβλεψίας. Αυτός ο Μικρός Πρίγκιπας, είναι ο αγαπημένος των γονιών μου. Αλλά δεν βλέπουν ότι τους δίνει ό,τι θέλουν να ακούν, και όχι την πραγματικότητα; Τι γλειφτρόνι!»

** Βασισμένο στη γραφική νουβέλα "Η Χοντρή Πριγκίπισσα Πετρόνια", της Καταρίνα Γκρέφε.*

Δήμητρα Σιδηροπούλου

Θεσσαλονίκη

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο μικρός πρίγκιπας είδε μπροστά του ένα πεσμένο κόκκινο τριαντάφυλλο που είχε μαραθεί. Το πλησίασε και το πήρε στα χέρια του. «Ένα τέτοιο», σκέφτηκε, «μου φτάνει να κερδίσω φίλους και να ξαναχτίσω τον πλανήτη μου».

Τότε ακούστηκε μια φωνή από την παλάμη του, το λουλούδι ζωντάνεψε.

- «Ναι, αλλά πως είσαι σίγουρος ότι εγώ αρκώ;

- «Γιατί θα σε φροντίσω εγώ», απάντησε ο μικρός πρίγκιπας, - «για κάντο μου πιο λιανά», «τι θα περιλαμβάνει η φροντίδα;». - «Θα σε κρατήσω μακριά από όσα σε πληγώνουν και σε κάνουν να μαραθείς, θα γίνω εγώ η αγκαλιά και η συντροφιά που δεν είχες, θα είμαι δίπλα σου και θα σου προσφέρω νερό και λίπασμα της ψυχής, δηλαδή αγάπη. Κι

αν πάλι πας να μαραθείς θα αυξήσω την ποσότητα». - «Πίστεψέ με, κανείς δεν έχασε από την αγάπη.»

- «Ωραίο ακούγεται, έχεις τη συναίνεσή μου, πάρε με μαζί σου σ' αυτό το ταξίδι που λέγεται αγάπη. Ας μη χάνουμε άλλο χρόνο, η ζωή δεν είναι ποτέ αρκετή».

Χρυσούλα Σκλαβενίτη

Νίκαια

ΕΧΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπητέ Μικρέ Πρίγκιπα

Πέρασαν 70 χρόνια από τότε που σε έστειλα πίσω στο τριαντάφυλλό σου και σου γράφω για να ξέρεις ότι είσαι πολύ τυχερός.

Εδώ στη γη θα συναντούσες και πάλι έναν πιλότο πολεμικού αεροσκάφους σε κάποια έρημο, μόνο που τώρα δεν θα σου ζωγράφιζε αρνιά.

Τώρα θα έβλεπε ότι είσαι παιδί και δεν θα ξανάβλεπες ποτέ το τριαντάφυλλό σου.

Μείνε εκεί που είσαι!

Σε φιλώ

Το φίδι

Γεώργιος Σκούμπαφλος

Παραλία Διοτόμου

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΑΠΗ;

Μικρός Πρίγκιπας: - «Αγάπη τι σημαίνει;»

Ιππότης: - «Κάστρα να κατακτάς.»

Μικρός Πρίγκιπας: - «Αν κάποιος δεν τα βρίσκει;»

Ιππότης: - «Μάλλον τα μάτια σου σφαλάς.»

Μικρός Πρίγκιπας: - «Μόλις το δω, να κάτσω μακριά του;»

Ιππότης: - «Δες το νερό πως σβήνει τη φωτιά!»

Μικρός Πρίγκιπας: - «Μα... αν δεν πέφτει;»

Ιππότης: - «Θα κάνει τέτοια αποκοτιά;»

Μικρός Πρίγκιπας: - «Άρα η αγάπη θέλει υπομονή;»

Ιππότης: - «Υπομονή, επιμονή και μάτια ανοιχτά!»

Χριστίνα Σμαροπούλου

Ηράκλειο Κρήτης

ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Καθόταν στο πάτωμα πλάι στην ορθάνοιχτη βαλίτσα. Μέσα της υπήρχε μοναχά το κατακόκκινο αμάραντο τριαντάφυλλο που της είχε δώσει. Και τότε θυμήθηκε, τότε που της διάβαζε, χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά, πριν φύγει. Μια φράση τής είχε καρφωθεί: «Ο χρόνος που έχασες για το τριαντάφυλλό σου είναι που το κάνει τόσο σημαντικό». Ίσως αυτό ήταν που τον έκανε τόσο σημαντικό. «Ο χρόνος που έχασε ή που κέρδισε;», αναρωτήθηκε... Και η βαλίτσα συνέχισε να χάσκει κοιτάζοντας το κενό σαν άψυχο αντικείμενο.

Ελένη Σουφλήρη

Θεσπιές Βοιωτίας

ΗΡΘΑ

- «Σε περίμενα...»

- «Ηρθα για να κατακτήσω τα πάντα...»

- «Τα πάντα; Και την καρδιά μας;»

Σιωπή απλώνεται. Ο μικρός πρίγκιπας με ένα πήδημα στέκεται απέναντί της.

- «Δεν μπορείς, η καρδιά είναι δική μας, δεν μπορείς ...Ίσως κάποτε σε εξημερώσω, ελπίζω πριν είναι αργά...»

- «Χα, χα... για να δούμε, η καρδιά ή η νοημοσύνη θα κερδίσει;»

Άννα Σπάρταλη

Θεσσαλονίκη

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Περιμέναμε πλάι πλάι. Δεν με αναγνώρισε. Για κείνον υπήρξα απλά μια κακοφτιαγμένη ζωγραφιά. Χάρηκε μάλιστα να με κρατήσει αποκλεισμένο σε κουτάκι ή να μου περάσει φίμωτρο. Κόντεψα να πεθάνω εκεί μέσα. Λουλούδια, αστέρια κι όλες αυτές οι ξιπασμένες υπερβολές. Ήθελα να του ρίξω μια γερή κουτουλιά.

Γύρισε με κοίταξε με το ερευνητικό του βλέμμα κι ένα σύγκρου διαπέρασε το κορμί μου. Παραμέρισα να περάσει. Τι άλλο μπορούσα να κάνω; Ένα αρνάκι είμαι μόνο.

Ιωάννα Σπηλιοπούλου

Αθήνα

ΔΙΗΓΗΜΑ - ΜΠΑΟΜΠΑΜΠ

Αόρατο το αγοράκι κρυφακούει. «Ποιους αφηγηματικούς τρόπους εντοπίζετε στο απόσπασμα με την αλεπού;» (Ένωσε σαν βόας που καταπίνει ελέφαντα.) «Εργασία για το σπίτι: να γράψετε το διδάγμα του κειμένου» (Τι σημαίνει "δίδαγμα"). Τα παιδιά στη Γη σιωπηλά σαν τα αστέρια — εκεί πάνω. Σαν τα τρία σβησμένα νανο-ηφαιστεια. Είναι άραγε εξημερωμένα ή μήπ...; «Κυρία, ο Μικρός Πρίγκιπας είναι στα SOS;» ρωτά ένα. (Τσίμπημα στην καρδιά από τα τρία αγκαθάκια του πολύτιμου τριαντάφυλλου στον Β612.) «Είναι καλό το δηλητήριό σου; Είσαι σίγουρος ότι δε θα υποφέρω για πολύ;» Αν ταξιδέψετε κάποτε στην Αφρική, στην έρημο...

Δημήτρης Σπυρόπουλος

Καρδίτσα

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ

- «Να καθίσω μαζί σου;», είπε η αλεπού, «γιατί φοβάμαι το σκοτάδι!».

- «Ναι», είπα, μα και εγώ φοβάμαι πιο πολύ την αλεπού και λιγότερο το σκοτάδι.

Η νύχτα κυλούσε σκοτεινή και έκανε κρύο. Είναι μύθος πως στην έρημο κάνει υπερβολική ζέση. Την ημέρα γιατί το βράδυ το κρύο είναι ανυπόφορο. Η αλεπού με πλησίασε κοντά στο σώμα μου.

- «Κρυώνω», μου είπε, «μπορώ να σε πλησιάσω;».

- «Ναι», είπα φοβισμένος μη μου κάνει κακό. Ξαφνικά μία αστραπή φώτισε τον ουρανό. Κοίταξα τα μάτια της, τόσο φωτεινά, υπέροχα και καλόψυχα μάτια δεν είχα δει ποτέ! Κοιμήθηκα πάνω της χωρίς φόβο...

Ιωάννα Αλεξάνδρα Σταμνίδου

Καλλιθέα Αττικής

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΗ

- «Πριίγκιπας στ' αστέρια, φέρτε σωσίβια!!!»
- «Όχι! Αφήστε τον. Έφτασε χωρίς χαρτιά.»
- «Μα... είναι μόνο παιδί!»
- «Επιστρέψτε στους πλανήτες σας ΤΩΡΑ! Είναι διαταγή!»
- «Εγώ πάντως τίποτα δεν άκουσα, είπε ένας με μάτια χαμηλά.»
- «Εγώ, τίποτα δεν είδα, είπε άλλη με βουητό στ' αυτιά.»
- «Μα ειν...»
- «Προδότης. Συλλαμβάνεσαι.»
- «Προδοοότης!»

Ελίνα Σταμπουλή

Κορωπί Αττικής

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ήταν εκείνος ο αέρας που μου έγνεφε βιαστικός να τον ακολουθήσω... Ήταν η περιέργειά μου να γνωρίσω αυτό τον μικρό μπόμπιρα... που τι να κάνω; Αφέθηκα στον ανεμοστρόβιλο να με πάρει και να με σηκώσει και προσγειώθηκα άτσαλα πάνω στο γυμνό έδαφος, με ένα διάφανο νάιλον ανεμοφερμένο και αυτό, να με έχει τυλίξει σα ντολμά.

- «Ξέρετε είναι αγένεια να έρχεστε απρόσκλητη και να κουβαλάτε και τα σκουπίδια σας μαζί. Ο αστεροειδής B-612 είναι καθαρός πλανήτης. Εσείς οι άνθρωποι έχετε βαλθεί να γεμίσετε το σύμπαν ολόκληρο με σκουπίδια», μου είπε αυστηρά ο μικρός πρίγκιπας και χάθηκε στην νότια πλευρά του πλανήτη του.

Ειρήνη Σταυρίδου

Θεσσαλονίκη

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ

Αφησε το βιβλίο, σχεδόν ευλαβικά, στο κομοδίνο. Ένα χαμόγελο που είχε δεκαετίες να σχηματιστεί στο πρόσωπό του, τον συντρόφευσε στα όνειρά του.

Δέκα χρόνια αργότερα, τα όνειρα έγιναν πραγματικότητα. Το Κέντρο Εξημέρωσης που οραματίστηκε, είχε διαδοθεί σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Κάθε άνθρωπος, είχε εξημερωθεί και είχε εξημερώσει. Επαγγέλματα όπως ψυχίατροι, αστυνομικοί, στρατιωτικοί, ιερείς, πολιτικοί εξαφανίστηκαν. Μαζί και το δικό του. Συγκεκριμένες επικερδείς δραστηριότητες, πρώην μη εξημερωμένων, κατέρρευσαν. Δεν ευημερούσαν πλέον οι αριθμοί.

Ευτυχώς βέβαια για το αφεντικό του, όλο αυτό ήταν άλλο ένα αποκόρημα της φαντασίας του Λογιστή του, στα πλαίσια της τελετουργίας που τον κρατούσε στη ζωή.

Ευγενία Σταυροπούλου

Βιέννη, Αυστρία

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

Ένα χρόνο μετά την έκδοση του βιβλίου, στις 31 Ιουλίου του 1944 απογειώθηκε από την Κοροική για μια αποστολή εξερευνητικής πτήσης και δεν επέστρεψε ποτέ πια πίσω.

Κανείς δεν ήξερε τι είχε απογίνει. Ούτε συντρίμια αεροσκάφους, ούτε πτώμα, ούτε τίποτα. Είχε εξαφανιστεί στον ουρανό. Αλλά άκου να δεις τι συνέβη: Μετά από ολόκληρα γεμάτα 55 χρόνια ένας ψαράς από τη Μασσαλία ανασύρει με το δίχτυ του μαζί με την ψαριά του, ένα ασημένιο βραχιόλι. Στο βραχιόλι ήταν γραμμένο το όνομα Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ και μερικά άλλα στοιχεία που έκαναν τις Αρχές να επιβεβαιώσουν τον ιδιοκτήτη του.

Μαρία Στεργιάκη

Πάτρα

ΔΥΣΠΕΨΙΑ

Δεν τη χωρούσε ο τόπος... και πώς να τη χωρέσει εδώ που τα λέμε;
Μια σταλιά στομάχι κι αυτή είχε να κάνει διαίτα από τη ζωή του Νώε.

- «Δε χωνεύεσαι με τίποτα όμως... Ε, στάσου πια σε ένα μέρος! Μου προκαλείς ναυτία...», της σφύριξε αγανακτισμένος.

- «Κι εσύ ασφυξία! Όσο για σένα, μην ανησυχείς, δεν παθαίνουν τίποτα οι χοντρόπετσοι! Καιρό τώρα...»

- «Ναι, είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλια! Μνήμη ελέφαντα που έχεις όμως...»

- «Πόσο χαμερπής πια;»

- «Μην προσπαθείς να με καπελώσεις!»

- «Χα! Αυτό έχει γίνει ήδη... Λες να μπορώ να αποδείξω ότι είμαι ελέφαντας;»

Λίτσα Στυλιανού

Λευκωσία, Κύπρος

ΦΩΤΑΚΙΑ ΠΑΝΤΟΥ

Ο μικρός πρίγκιπας περιπλανήθηκε στον πλανήτη Γη, μέχρι που είδε ένα μέρος γεμάτο φωτάκια. Φωτάκια στους δρόμους, στον ουρανό, παντού. Πλησίασε και ρώτησε κάποιον άνθρωπο:

- «Τί είναι όλα αυτά τα φωτάκια;»

- «Έρχονται Χριστούγεννα», απάντησε εκείνος. «Τα Χριστούγεννα εμείς οι άνθρωποι στολίζουμε, γιατί είμαστε χαρούμενοι. Τα φωτάκια που βλέπεις στον ουρανό λέγονται ποροτεχνήματα.»

Ο μικρός πρίγκιπας συνέχισε να περιπλανιέται μέχρι που είδε πάλι φωτάκια, πιο λαμπερά από τα προηγούμενα. «Τώρα ξέρω», είπε από μέσα του. Πλησιάζοντας, είδε ότι κάθε φορά που ένα φωτάκι έλαμπε στον ουρανό, δεκάδες παιδιά μετά ήταν νεκρά. Αίμα παντού.

Δεν ήθελε να συμμετέχει στη γιορτή.

Γιώτα Στύλου

Λεμεσός, Κύπρος

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΜΟΝΟΣ

Ο Μικρός Πρίγκιπας έφυγε γεμάτος αμηχανία μπροστά στην παραξενιά και τη θλίψη των μεγάλων. Ο μπεκρής τον είδε να απομακρύνεται μέσα από το θολό ποτήρι του καθώς το σήκωνε για να πει. Δεν ένιωσε καμιά έκπληξη για την αναχώρηση του Μικρού Πρίγκιπα ούτε στεναχώρια. Το αντίθετο, τον πλημμύρισε ανακούφιση, ενώ τον έβλεπε να ξεμακραίνει. Όχι γιατί ντρεπόταν, αλλά γιατί η παρουσία του μικρού έθετε σε κίνδυνο το μυστικό του. Αν παρατείνονταν η παραμονή του εκεί, υπήρχε σοβαρή πιθανότητα να αρθούν οι αντιστάσεις του μπεκρή και να αποκαλύψει την αλήθεια. Ποιος θα μπορούσε άραγε να την αντέξει.

Σταυρούλα Συγγούνα

Ζάκυνθος

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ

- «Μήπως είδατε πουθενά τα παιδιά;», ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας έναν περαστικό.
- «Παιδιά; Άλλο πάλι και τούτο», απάντησε εκείνος.
- «Είναι κάπως... σαν εμένα. Πείτε μου, πού είναι;», επέμεινε ο μικρός.
- «Δεν υπάρχουν πλέον παιδιά, μόνο κοντοί μεγάλοι.»

Μάρθα Συμεωνίδου

Σέρρες

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ο εγγονός του μικρού πρίγκιπα, έχοντας στον αίμα του την περιπέτεια και γοητευμένος από τις διηγήσεις του παππού του, αποφάσισε να βαδίσει στα χνάρια του. Έτσι ξεκίνησε τις περιπλανήσεις με την επίσκεψή του στον αστεροειδή 325, για να γνωρίσει ένα βασιλιά. Ο βασιλιάς, αν και κατέβαλε φιλότιμες προσπάθειες, δεν κατάφερε να τον εντυπωσιάσει, ούτε με την μεγαλόπρεπη εμφάνισή του, ούτε με την επίδειξη ισχύος, που του έκανε. Αντιθέτως ο εγγονός, καθαρός και αγνός, όπως ο παππούς του, του πέταξε κατάμουτρα ότι σιχάινεται τους ανθρώπους, που διψούν για εξουσία κι αποχώρησε διακριτικά, αφήνοντας άναυδο τον βασιλιά.

Ζιζή Σφυρή

Αθήνα

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ

Έστρωσε δυο φλιτζάνια για τσάι, μόλις σφύριξε ο βραστήρας, το σερβίρισε.

Και μπροστά στα έκπληκτα μάτια του μικρού πρίγκιπα, ήπιε και τα δυο.

Ολυμπία Σφυρή

Ηράκλειο Κρήτης

ΑΝΑΜΕΝΟΝΤΑΣ

Πήγε 15:50. Πρέπει να βιαστώ. Θα με περιμένει και σήμερα. Είναι σημαντικό για εκείνη να είμαι συνεπής στις επισκέψεις μου. Περνάω όμορφα μαζί της. Διαθέτει μια σοφία που δε συναντάς συχνά κι εγώ εκτιμώ πολύ τα ευφυή όντα. Η συναναστροφή μαζί της με εξελίσσει και μου ανοίγει νέους ορίζοντες σκέψης θαρρώ.

Πρέπει να βιαστώ. Φόρεσα τα καλά μου, έβαλα και το άρωμα που της αρέσει.

Βέβαια διόλου δε νοιάζεται για το πως φαίνομαι αφού, όπως λέει, μόνο με την καρδιά βλέπεις καλά. Την ουσία τα μάτια δε τη βλέπουν.

Έφτασα. Τα μάτια της λάμπουν από χαρά...

Πηνελόπη Σωτηρίου

Αθήνα

**ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΠΟΥ ΛΑΧΤΑΡΟΥΣΕ
ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ**

Έστεκε μόνο, περήφανο μέσα στον κήπο, όμως δεν ήξερε από πού πηγάζει αυτή η περηφάνια.

Δίπλα του είχε βουκαμβίλιες και ιβίσκους, βασιλικούς και κρίνα.

Ζήλευε τόσο τα αγγίγματα τους, που ποτέ δεν αναρωτήθηκε για το χόμα που το αγκάλιαζε και τα χέρια που το πότιζαν.

Εκείνο λαχταρούσε μια αγκαλιά.

Που και που, ερχόντουσαν οι μέλισσες να του δώσουν ό,τι είχαν αλλά εκείνο αρνιόταν. Αυτό που έδιναν δεν ήταν αυτό που επιθυμούσε.

Πέθανε μόνο, νομίζοντας πως είναι ανάξιο. Δεν κατάλαβε ποτέ πως είχε αγκάθια.

Λεμόνα Ταργοντσίδου

Βόλος

ΟΛΗ ΚΙ ΟΛΗ Η ΓΗ

«Όμως», αναρωτήθηκε ο μικρός πρίγκιπας, «καλά είναι και δω στην Αφρική, στην κίτρινη γη. Να, έχω κάνει την γνωριμία και χάρηκα για αυτό του ανθρώπου πιλότου, αλλά αυτή να είναι όλη κι όλη η γη!».

Και τότε μ' έναν πήδο, βρέθηκε σε μιαν άλλη καταπράσινη από λιβάδια και πανύψηλα δέντρα γη. Χαμογέλασε.

Μετά με έναν άλλο, σε μιαν άλλη κάτασπρη από χιόνια και πάγο γη. Παραξενεύτηκε.

Και μετά με άλλον έναν, σε μια γκριζα από τσιμέντο και πανύψηλα οικοδομήματα γη και προβληματίστηκε.

Και μετά σε μιαν άλλη κατακόκκινη από αίμα και ερείπια γη και έκλαψε.

Κατερίνα Τζαμουράνη

Αθήνα

ΣΟΒΑΡΟΦΡΟΣΥΝΗ

- «ΠΑΛΙ χασμουριέσαι; Χωρίς άδεια; Κι αυτό εδώ τι είναι;»
- «Το πορτρέτο σου.»
- «Σοβαρά τώρα; Ούτε που μου μοιάζει.»
- «Ε, δεν... Ήθελα μόνο να...»
- «Έκανες την άσκηση Β-612;»
- «Δεν πρόλ...»
- «Αφού σπαταλάς χρόνο με αηδίες!!!»
- «Θα την κάνω. Απλώς μου ήρθε η διάθεση να...»
- «"Απλώς";; "Διάθεση";; "Μου ήρθε";; ΣΟΒΑΡΑ τώρα;;;»

Κατερίνα Τζημοπούλου

Κρουνέρι Καβάλας

ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΑΣΗ

Μουντά σπιτάκια, πόρτες ίσα με το έδαφος, αναμμένα φαναράκια, ξεχωριστά οικόσημα. Περιπλανιέται στον λαβύρινθό τους με τυχαίες διαδρομές. Παρατηρεί τα μπερδεμένα νούμερα και μελαγχολεί χωρίς να καταλαβαίνει γιατί. Ψυχή πουθενά, μέχρι που τον πλησιάζει ένας νέος με γέρικο περπάτημα και μυρωδιά τριαντάφυλλου.

- «Πρόσεχε κάθε σου βήμα, γιατί σε φέρνει πιο κοντά στο τελευταίο», και συνεχίζει τον δρόμο του.

Λες και τον τσίμπησε φίδι, ο Μικρός Πρίγκιπας τον κοιτά να γλιστρά μακριά.

- «Ν' αρχίσω να τα μετράω;», του φωνάζει, μήπως και γυρίσει.

- «Καλύτερα να τα ζυγίζεις», και πέρασε την πόλη του νεκροταφείου.

Δέσποινα Τζιάκη

Χανιά Κρήτης

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ ΠΕΙΝΑΣΕ

Το αρνάκι μέσα στο κουτάκι ξύπνησε κι άρχισε να βελάζει. Έσπρωξε το καπάκι και σηκώθηκε στα πόδια του. Ήταν πεινασμένο κι έψαξε να βρει κάτι να φάει στον μικρό πλανήτη. Το τριαντάφυλλο ήταν κοντά του και ο μικρός πρίγκιπας μακριά. Το στόμα του ελεύθερο, χωρίς φίμωτρο ετοιμάστηκε να μασουλήσει την πρώτη του μπουκιά! Ήταν τόσο αδύναμο που δεν είχε αντοχή να μετακινηθεί. Ίσα που πρόλαβε να αρπάξει το μικρό μπαομπάμπ που φύτρωνε στα μπροστινά του πόδια! Πόσο δροσιστικό, τρυφερό και δυναμωτικό φαγητό. Το έφαγε όλο και προχώρησε προς το τριαντάφυλλο. Μα τώρα είχε χορτάσει!

Ζοζεφίνα Τζονάκα

Καστέλα Πειραιά

ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΑ

- «Είδα ένα σκούρο όγκο ξαφνικά στο παρμπρίζ.»
- «Φρενάρισες;»
- «Εσφίζα το τιμόνι και επιτάχυνα.»
- «Δε σταμάτησες;»
- «Κοίταξα από τον καθρέφτη.»
- «Δε σταμάτησες;»
- «Ήταν στην άσφαλτο, σαν μια σακούλα σκουπιδιών, αλλά γεμάτη.»
- «Γιατί δε σταμάτησες;»
- «Φοβήθηκα.»
- «Τι φοβήθηκες;»
- «Την αλεπού που αλυχτούσε δίπλα του.»

Γιώργος Τουλουμάκος

Βόλος

ΕΙΜΑΙ ΣΟΒΑΡΟΣ ΕΓΩ

- «Δυο εκατομμύρια τον χρόνο, πεντέμισι χιλιάδες τη μέρα, διακόσια...»

- «Διακόσια... τί;»

Τον κοίταξα: μικροκαμωμένος, περίεργος, εκνευριστικός...

- «Διακόσια είκοσι οκτώ την ώρα!»

- «Ναι, αλλά διακόσια είκοσι οκτώ την ώρα τι;;;», επέμεινε εκείνος.

- «Ουφ, με ζάλισες μικρέ! Ξέρεις πόσοι άλλοι πριν από σένα μου έχουν κάνει τις ίδιες ερωτήσεις; Αμέτρητοι!»

Ξαναγύρισα στους υπολογισμούς μου.

- «Διακόσια είκοσι οκτώ την ώρα, τέσσερα στο λεπτό...»

- «Είσαστε παράξενοι εσείς οι μεγάλοι», μου πέταξε ο μικρός κι έφυγε όπως είχε έρθει.

- «Τέσσερα στο λεπτό! Δηλαδή ένας μικρός πρίγκιπας εισβάλει στην ιστορία μου κάθε δεκαπέντε δευτερόλεπτα και με τρελαίνει με τις απορίες του! Έλεος πα!!!»

Αθηνά Τραψιώτη

Βέροια

ΜΙΑ ΑΡΑΧΝΗ ΣΤΗ WALL STREET

- «Το προϊόν σας θα είναι στα Top Pics για δεκαετίες. Η υπεραπόδοση είναι εξασφαλισμένη. Λοιπόν; Να κλείσουμε τη συμφωνία;»

- «Τι θα το κάνετε;»

- «Θα το κάνουμε μετοχές! Θα το πουλήσουμε! Θα το δώσουμε σε εταιρείες, οργανισμούς, σε όποιον έχει να πληρώσει.»

- «Κι όποιος δεν έχει;»

- «Τι έγινε τελικά; Έκλεισε η συμφωνία;»

- «Μπα! Τον μεγάλο τον είχα στο τσак να υπογράψει αλλά ο μικρός ξανθόψειρας δίπλα του, του άλλαξε τα μυαλά. Δε βαριέσαι! Ήταν τρελοί και οι δύο. Ακούς εκεί, είπαν θα κάνουν ένα ανεκτίμητο δώρο σε αυτόν τον πλανήτη που όλα έχουν τιμή!»

- «Μάλλον θα ναι από άλλον πλανήτη!»

Ευγενία Τρουμπάλου

Θεσσαλονίκη

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο μικρός πρίγκιπας μπήκε στο κτίριο της βιβλιοθήκης. Κοίταξε γύρω του με θαυμασμό τα πανύψηλα και φορτωμένα ράφια.

- «Γιατί υπάρχουν τόσα βιβλία εδώ;», ρώτησε, κοιτάζοντας ένα μεγάλο κόκκινο βιβλίο, με χρυσά γράμματα.

- «Περιμένουμε τους ανθρώπους», του απάντησε. «Ξέρεις, έχουμε τη δύναμη να τους αλλάξουμε τη ζωή».

- «Και τότε γιατί δε σας έχουν πάρει ακόμη;», ρώτησε το παιδί.

- «Γιατί στην πραγματικότητα, δε μας διαλέγουν οι άνθρωποι. Εμείς αποφασίζουμε ποιος είναι ο κατάλληλος για τον καθένα μας, ποιος είναι αυτός που θα μας θυμάται για πάντα. Όσα μείναμε, δεν έχουμε βρει ακόμη τον άνθρωπό μας», είπε σκεπτικό το βιβλίο.

Εύη Τσαγκαράκη

Αθήνα

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑ

Ένας λαγός, στριμωγμένος στο καπέλο ενός μάγου, περιμένει τη στιγμή που θα εμφανιστεί στο κοινό και θα αποθεωθεί.

Κάνει πρόβες με κυρτωμένα αφτιά μέσα στο καπέλο,

Υποκλίνεται τσιρίζοντας.

- «Θαυμάστε με!»

- «Τον δυστυχομένο!», λέει ο μάγος.

Παριστάνει το κουνέλι. Απαρνήθηκε την ελευθερία του για το χειροκρότημα.

Ιωάννα Τσακιρίδου

Θεσσαλονίκη

ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗΣ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ

- «Υπηρεσίες τηλεφωνικού καταλόγου 15515. Πώς να εξυπηρετήσω;»
- «Χαίρετε, δεσποινίς, ονομάζομαι Γκλέζης Λέων του Σπυρίδωνα, γεννηθείς το '32 στη Δράμα.»
- «Πώς να βοηθήσω, κύριε Γκλέζη;»
- «Ακούστε... Ψάχνω κάποιου παλιού γνωστού τη διεύθυνση. Μου διαφεύγει το όνομα επακριβώς... Εξυπερύ, θαρρώ.»
- «Το μικρό του;»
- «Ξένος είναι, Αντόν, Αντώνης;...»
- «Τον Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ εννοείτε; Τον συγγραφέα;»
- «Μάλιστα, δεσποινίς μου! Τον γνωρίζετε κι εσείς;»
- «Βεβαίως.»

– «Τι σύμπτωση! Θέλω να του στείλω μια επιστολή να μην αγωνιά, το ξανθό αγόρι ξαναγύρισε, είναι καλά, έρχεται κάθε απόγευμα στον κήπο μου και κουβεντιάζουμε.»

– «...»

– «Ακούτε;»

– «Μάλιστα. Να μείνετε ήσυχος, κύριε Λέων, θα τον ενημερώσω εγώ.»

Ελένη Τσαπόγα

Αθήνα

Ο ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΟΣ ΕΛΕΙΠΕ

Σ' ένα γήινο τραπέζι κάθονται ο μονάρχης, ο επιχειρηματίας, ο γεωγράφος. Στην μια γωνιά ένας κρατάει ένα φανάρι, στην άλλη ένας μέθυσος.

- Μονάρχης: «Όλοι θα κάνετε ότι πω!»

- Γεωγράφος: «Ο εξερευνητής είπε ψέματα και οι κάμποι πλημμύρισαν. Τι χάρτη να φτιάξω τώρα;

- Ο Επιχειρηματίας: «Εγώ μετράω αυτά που δεν βλέπετε εσείς. Δεν μπορώ ν' ασχοληθώ με τίποτε άλλο.»

Το φανάρι σβήνει.

Ο μέθυσος σκέφτεται: - «Δεν με βλέπουν πια, ευτυχώς.»

Μαρία Τσιβίκα

Αμμόχωστος, Κύπρος

ΓΡΑΦΕΙΟ Β612

Είκοσι χρόνια πρώτος έμπαινε στην εταιρεία, τελευταίος σχολούσε.

Αφουγκραζόταν, μελετούσε, έγραφε.

Πιστός απέναντι στην αλήθεια, χωρίς ποτέ να μασήσει τα λόγια του, χωρίς να κρύψει ούτε λέξη από το κοινό που τον διάβαζε φανατικά. Εξάλλου σε σοβαρή εφημερίδα δούλευε μαζί με άλλους αξιοσέβαστους συναδέλφους, όλοι τους σοβαροί άνθρωποι. Σήμερα όμως δεν άντεξε, μπούχτισε, σιχάθηκε, θύμωσε. Στρίμωξε όλα τα υπάρχοντά του, τη ζωή του ολόκληρη, σ' ένα τρύπιο χαρτόκουτο. Κοντοστάθηκε στην πόρτα.

Ή συμβιβάζεσαι ή απολύεσαι, αντήχησαν ξανά στ' αυτιά του τα λόγια των ανωτέρων του.

Αμφιταλαντεύτηκε...

Δύσκολος καιρός για πρίγκιπες, σκέφτηκε...

Ή μήπως όχι;

Δημήτρης Τσικριτέας

Αλσούπολη Νέας Ιωνίας

ΜΕΓΑΛΩΣΕΣ

- «Μικρέ μου Πρίγκιπα πολλές αλήθειες είπες, μα τώρα επιτέλους μεγάλωσες...»
- «Νόμιζα πως η αλήθεια είναι μία και για τους μικρούς και για τους μεγάλους.»
- «Μεγαλώνοντας μαθαίνεις πως η αλήθεια είναι ο νόμος των ισχυρών...»

Μαρία Τσιλιμπόνη

Θεσσαλονίκη

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΙΑΤΡΙΚΟ ΠΟΡΙΣΜΑ

Το επίσημο ιατρικό πόρισμα ήταν αδιαμφισβήτητη διάσειση από την πτώση του αεροπλάνου στην έρημο Σαχάρα. Σε συνδυασμό με την αναπόφευκτη ηλίαση και την αφυδάτωση που το συνόδευσαν, το παραλήρημα ήταν εύλογο επακόλουθο. Το επίσημο ιατρικό πόρισμα έλεγε ότι επήλθε ίαση στον διαταραγμένο οργανισμό του πιλότου μετά από αρκετό χρονικό διάστημα. Παρά το επίσημο ιατρικό πόρισμα όμως ο πιλότος δεν σταμάτησε ποτέ να ψάχνει ένα μικρό ξανθό αγόρι που γνώρισε εκεί...

Κωνσταντίνος Τσίμας

Αθήνα

ΜΟΝΟ ΙΣΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΟΥ, ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ...

Το ποτάμι, πλατό. Η απέναντι όχθη, μαγευτική: σπίτια, κήποι, δεντροστοιχίες, παιδάκια και μεγάλοι να παίζουν και ν' απολαμβάνουν στην όχθη. Εκεί έπρεπε να βρίσκομαι! Παράτησα το δισάκι μου, σημάδεψα ένα κοκκινωπό σπίτι, κι άρχισα να κολυμπάω ευθεία μπροστά.

Στα είκοσι μέτρα, ρεύματα με παρέσυραν εκτός πορείας. Ανέβασα ρυθμό, χέρια και πόδια χτυπούσαν δυνατά το νερό. Μια δίνη με στριφογύρισε, έχασα τον προσανατολισμό μου. Σήκωσα κεφάλι να εντοπίσω το στόχο —το σπίτι ήταν πολύ αριστερά. Διόρθωσα και επιτάχυνα. Μισή ώρα αργότερα, χωρίς ανάσα πια, εντόπισα το δισάκι μου στην ακτή.

Κυριακή Τσόκα

Πειραιάς

ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΖΩΗ

Εκείνο το βράδυ ήταν που της χάρισε ένα μπουμπούκι από τριαντάφυλλο καθώς ήξερε ότι της άρεσε πολύ και της υποσχέθηκε ότι θα είναι για πάντα δική του.

Εκείνη, ευτυχισμένη πια, πήρε το τριαντάφυλλο, το μύρισε και το έβαλε στο βαθύ ντεκολτέ της.

Τα λόγια του ήταν τόσο μεθυστικά όσο το άρωμα του λουλουδιού που την έκαναν να αφεθεί στα πάθη του και στις ορμές του.

Εκείνο το βράδυ ήταν που της σημάδεψε όλη της ζωή.

Συνοδοιπόροι πλέον στη ζωή της ήταν το μωρό της και το ανθισμένο κατακόκκινο τριαντάφυλλο που διψούσαν για ζωή.

Γιάννα Τσόκου

Θεσσαλονίκη

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΘΛΙΒΕΡΟ ΝΑ ΞΕΧΝΑΣ ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ

- «Τότε ήταν!» Αναφώνησε. «Ήταν τότε;» Αναρωτήθηκε την ίδια στιγμή.

- «Πότε ήταν το “τότε”»; ρώτησα.

- «Όταν ήμασταν όλοι μαζί. Όμως αυτός που είναι; Γιατί δεν είναι στη φωτογραφία;», μουρμούρισε.

- «Δεν είναι;» Ψιθύρισα. «Μα;»

Γύρισε, με κοίταξε, κοίταξε τη φωτογραφία, δεν απάντησε.

Κωνσταντίνα Τσοπέη

Ασωπός Μονεμβάσιας

ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΝΕΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΥ

- «Επιθυμεί κάτι άλλο η Υψηλότητά σας;»

- «Όχι αρχιθαλαμηπόλε, ευχαριστώ.» (Την κεφαλή σου επί πίνακι βρωμιάρη. Όπως και του σκατόγερου Αυτοκράτορα πατρός μου, ομοίως και των κατά σειρά διαδόχων αδελφών μου Γουλιέλμου, Φρειδερίκου, Ερνέστου και Λεοπόλδου. Οι έσχατοι έσονται πρώτοι και τσουπ! στο θρόνο η αφεντιά μου, ζωή χαρισάμενη το στερνοπούλι.)

Φωτιά! Τσεκούρι! Χλαπαταγή κι ορυμαγδός! Το Βασίλειο έπεσε!

(Δεν υπολόγισα τότε τα στρατεύματα του γείτονος Λουδοβίκου, που μπούκαρε ο άθλιος και μας προσάρτησε. Ας είναι, διαθέτω άλλο πριγκιπάτο πλέον, πέριξ της Ομονοίας, πιάτσα Γερανίου γωνία.)

- «Ψψψτ, αλεπουδίτσα; Γουστάρεις παραμύθα να φτάσουμε ουράνια;»

- «Ό,τι πεις μικρέ μου Πρίγκιπα...»

Δήμητρα Τσούχτερη

Λαμία

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ

Ήταν κόκκινο! Δεν είχε ξαναδεί πιο κόκκινο άλλη φορά! Αρχικά φοβήθηκε μέσα στη μοναξιά του, αλλά κατάλαβε αμέσως! Άνοιξε τα μάτια και προσπάθησε να δει μες στο σκοτάδι! Δεν ήταν σίγουρος για την ώρα! Μπορεί το κόκκινο, σκέφτηκε, να σημαίνει πολλά... την αγάπη... το γρήγορο... και μερικές φορές το ξαφνικό. Άπλωσε το χέρι του σαν μια κόκκινη κλωστή να πιάσει αυτό που ήταν στο πάτωμα. Φόρεσε τα γυαλιά του. Άναψε το μικρό φως στο κομοδίνο του και συνέχισε να διαβάζει από το σημείο που ο μικρός πρίγκιπας αντίκρισε για πρώτη φορά το τριαντάφυλλο. Το δικό του τριαντάφυλλο.

Γεωργία Φούκα

Τήνος

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

- «Που είμαι;»
 - «Τι ψάχνεις;»
 - «Έναν ακατοίκητο πλανήτη.»
 - «Εδώ δεν είναι πλανήτης.»
 - «Τι είναι;»
 - «Δεν έχει σημασία!»
 - «Θα βάλω τη σημαία μου, πάνω του.»
 - «Είναι σημαντικό αυτό;»
 - «Για μένα, ναι!»
 - «Γιατί δε με κοιτάζετε;»
 - «Βεβαιωνόμαστε ότι είναι πάντα στη θέση της.»
 - «Ποιος;»
- Ο Λάκης αγκάλιασε τον Μανόλη
- «Η σημαία μας», απάντησαν.

Σοφία Φούρλαρη

Κατερίνη

ΧΩΡΙΣ ΦΩΣ

- «Άναψε κανένα φως χριστιανέ μου!»
- «Οικονομία, φίλτατη! Άνεργος άνθρωπος είμαι.»
- «Άνεργος αλλά τα εικοσαράκια για να με ψωνίσεις τα βρίσκεις! Άντε, στο παρασύνθημα! Θέλω όμως φως. Ή μήπως ντρέπεσαι για μένα;»
- «Για μένα ντρέπομαι κυρά-Στολίοναγια. Ντρέπομαι που σε χρειάζομαι για να ξεχάσω.»

Μαρία Ειρήνη Χαϊδαροπούλου

Θεσσαλονίκη

ΧΑΟΣ

- «Τι έγινε ρε μπάρμπα; Τι βελάζεις;»
- «Πάει το ζωντανό μου χάθηκε, παλικάρι μου. Τα μετρώ τα ξανά μετρώ 26 τα βρίσκω τα πρόβατά μου. Κι αν το βρει καμιά αλεπού;»
- «Ει, μπάρμπα-Ντώνη, έλα πάρε το ζωντανό σου. Μου 'φαγε όλα τα τριαντάφυλλα.»
- «Ωχ, Τούρκος έγινε πάλι ο γείτονας.»

Ναταλία Χαντζάρα

Θεσσαλονίκη

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙΑ

Ο μικρός πρίγκιπας προχωρούσε μέσα σε πυκνή σκόνη. Παντού διαπληκτισμοί και διαξιφισμοί. Αμέτρητα ανθρωπάκια ντυμένα με πανοπλία και παραταγμένα σε δύο αντιμέτωπες ομάδες, πάλευαν κρατώντας ξίφη και πασαλάκια. Πλησίασε ένα και ρώτησε:

- «Τι κάνετε με αυτά;»

Εκείνο χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει, απάντησε:

- «Με τα πασαλάκια οριοθετούμε τον χώρο μας, με τα ξίφη σκοτώνουμε αυτούς που βάζουν τα δικά τους.»

- «Μα έτσι θα πεθάνετε και τότε δεν θα έχετε καθόλου από τον χώρο σας.»

Το ανθρωπάκι χάθηκε στη σκόνη.

- «Καλύτερα να συνεχίσω το ταξίδι μου προς τη Γη», σκέφτηκε, «εκεί αποκλείεται να κάνουν τόσο τρελά πράγματα.»

Ζωή Χατζηγεωργίου

Καβάλα

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ακόμη σκοτώνουν τα Μπαιομπάμπι στον Β612. Αδικαιολόγητα, αθόρυβα και ατιμώρητα. Επειδή, λέει, το μέγεθός τους είναι ικανό να διαλύσει τον πλανήτη. Χωρίς μελέτες, χωρίς στατιστικές χωρίς πειράματα. Τα ξεριζώνουν, χορταράκια ακόμη, περιφρονώντας το δικαίωμά τους στην ζωή. Κι όμως το πιθανότερο είναι πως λόγω των ιδιαίτερων τοπικών συνθηκών θα έμεναν για πάντα θάμνοι.

Πρώτο τα φοβήθηκε το τριαντάφυλλο. Δεν είναι να εμπιστευέσαι σκέφτηκε, φυτά που έχουν φύλλωμα όμοιο με ρίζα αντεστραμμένη. Καθόλου βέβαια δεν δυσκολεύτηκε να πείσει τον μικρό Πρίγκιπα. Πάντα οι γαλαζοαίματοι πρόθυμα εξολοθρεύουν τους ριζοσπάστες.

Αλέξανδρος Χατζηπαναγιώτης

Ηράκλειο Κρήτης

ΠΗΓΑΙΝΕΛΑ

- «Γιατί πετάνε οι άνθρωποι μπαλάκι στα σκυλιά;»
- «Γιατί χαίρονται να το επιστρέφουν.»
- «Πέταξε ένα και για μένα...»
- «Σου άρεσε;»
- «Όχι είναι χαζό, βαρετό. Ξαναπέταξέ το.»
- «Μα αφού δεν σου αρέσει.»
- «Μου αρέσει όμως το χαμόγελό σου όταν το αφήνω στα πόδια σου... εξημερώθηκα;»

Ρώτησε η αλεπού τον μικρό Πρίγκιπα.

Διαμαντής Χατζηπαναγιώτου

Λιβαδειά

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΟΦΙΣ: - «Με κάλεσες. Ήρθε η ώρα;»

ΦΩΣ: - «Ναι. Φέρσου σωστά.»

ΟΦΙΣ: - «Μα εσύ δεν έλεγες;...»

ΦΩΣ: - «Σταμάτα. Εμένα μπορώ να με καταδικάσω.»

ΟΦΙΣ: - «Μύρισε θλίψη;»

ΦΩΣ: - «Ναι. Η οσμή του ρόδου.»

ΟΦΙΣ: - «Τώρα το ξέρεις!»

ΦΩΣ: - «Αχ! Πώς μπόρεσες...»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: - «Καλό ταξίδι φως μου. Κυλήστε δάκρυά μου.»

Έλενα Χουσονή

Σάμος

ΑΙ

- «Οι άνθρωποι είστε παράξενοι.»
- «Απλώς θέλουμε να μαθαίνουμε.»
- «Κι εγώ σας δίνω απαντήσεις. Αλλά είστε παράξενοι.»
- «Γιατί;»
- «Τόσες ερωτήσεις...»

- «Όποιος έχει τις απαντήσεις έχει και την δύναμη», είπε ο άντρας με την άσπρη στολή κι έκλεισε το κουμπί του προγραμματισμού του. Το τελευταίο που είδε ήταν ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Άννα Χριστοφορίδου

Πεύκη Αττικής

ΕΞΟΔΟΣ

- «Φύγε!»
- «Μα, γιατί;»
- «Είσαι περίεργος.»
- «Περίεργος;»
- «Κάνεις μόνο ερωτήσεις.»
- «Δεν πρέπει;»
- «Χμ, η μάθηση κάνει κακό.»
- «Κακό;»
- «Γίνεσαι σκεπτόμενος και μη χειραγωγήσιμος.»
- «Χειραγω... τι;»
- «Άκου μικρό ξανθό αγοράκι, νομίζεις ότι είσαι και πρίγκιπας. Εδώ είναι ο πλανήτης Τηλεόραση.»

Αναστασία Χρόνη

Πάτμος

ΤΟ ΣΤΡΩΜΕΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ο μικρός Πρίγκιπας φεύγοντας από τη γη πήγε στον γκρι πλανήτη. Εκεί κατοικούσαν μόνο ηλικιωμένοι άνθρωποι με μια θλίψη στο πρόσωπα. Αυτό που του έκανε εντύπωση ήταν πως τα σπίτια τους δεν είχαν πόρτες και το τραπέζι τους ήταν πάντα στρωμένο. Οι άνθρωποι έμοιαζαν να περιμέναν κάποιον... αλλά ποτέ δεν έβλεπε κανέναν να έρχεται!

Μια μέρα δεν άντεξε και ρώτησε τον πιο ηλικιωμένο:

- «Τί περιμένουν όλοι;»

Ο ασπρομάλλης του είπε:

- «Την προσδοκία να γίνει πραγματικότητα!»

Ο Μικρός Πρίγκιπας δεν κατάλαβε και ξαναρώτησε:

- «Ποια είναι η προσδοκία τους;

- «Τα παιδιά τους, να θυμηθούν να ξαναγίνουν παιδιά!».

Ιωάννα Ψαθά

Ζαγορά Πηλίου

Ο ΣΠΟΡΟΣ

Ήταν μόνο ένας σπόρος μέσα στην κοιλιά της μάνας. Ένας σπόρος που οι περισσότεροι ήθελαν να ξεριζώσουν πριν καν ανασάνει.

Όμως πήρε ανάσα!

Καθώς μεγάλωνε αντίκρουσε την βία στο σώμα, αλλά κυρίως στην ψυχή. Μέχρι που ανακάλυψε τον λόγο για τον οποίο θέλησαν να τον ξεριζώσουν. Πόνεσε, έκλαψε αλλά βρήκε την στοργή, την αγκαλιά και την αγάπη. Όταν πια έφτασε στο στάδιο της άνθισης ένιωσε μόνος του πως πρέπει να ξεριζωθεί.

Τελικά μια μέλισσα στάθηκε στο λουλούδι του και κατάλαβε πόσο πολύτιμος ήταν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

		Σελίδα
Luisa Marisol Fuentes Bustamante	Θεσσαλονίκη	18
Αθανασιάδου Νίνα	Πολίχνη Θεσσαλονίκης	19
Αλεξανδρή Σωτηρία	Αθήνα	20
Αλιγιζάκης Αγησίλαος	Ηράκλειο Κρήτης	21
Αλογοσκούφι Κασσάνδρα	Σαλαμίνα	22
Αμανατίδης Μπάμπης	Θεσσαλονίκη	23
Ανδρεαδέλλη Μαρία	Αθήνα	24
Ανδρίτση Ειρήνη	Λυών, Γαλλία	25
Ανδριτσοπούλου Σοφία	Χαλκίδα	26
Αννούση Σταυρούλα	Ηράκλειο Κρήτης	27
Αντωνιάδου Αννίτα	Λεμεσός, Κύπρος	28
Αποστολάκη Ουρανία	Αργοστόλι	29
Αποστολάτου Ελένη	Αθήνα	30
Αργυροπούλου Παναγιώτα	Σέρρες	31
Αυγήτα Άννα	Βριλήσσια Αττικής	32
Βαράκης Νίκος	Ρέθυμνο	33
Βαρσάμου Άννα	Αθήνα	34
Βασιλοπούλου Φωτεινή	Καλαμάτα	35

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Βενετοανάκη Γεωργία	Πειραιάς	36
Βεντούρη Μαριανίνα	Αθήνα	37
Βερβέρη Σοφία Μαρία	Θεσσαλονίκη	38
Βουδούρη Αθηνά	Μύκονος	39
Βούλγαρη Έλενα	Ξάνθη	40
Βουτυρά Αναστασία	Ερέτρια	41
Βρανίκου Φλώρα	Αθήνα	42
Γαϊτανίδη Ευανθία	Πάτμος Δωδεκανήσου	43
Γελαδά Αδαμαντία	Παλαιό Φάληρο	44
Γεωργιάδου Νένα	Αθήνα	45
Γιαννέλου Μαρία	Καρδίτσα	46
π. Γιαννιτσιώτης Κωνσταντίνος	Ζάκυνθος	47
Γουλή Άννα	Μεθώνη Περίας	48
Γουρδομιχάλη Αλκυόνη	Σκάλα Λακωνίας	50
Γρομπανοπούλου Ελένη	Θεσσαλονίκη	51
Γρόπαλη Ελισάβετ	Έδεσσα	52
Γώγολου Μαρία	Ιεράπετρα	53
Δαγδιλέλης Βασίλης	Θεσσαλονίκη	54
Δανηλίδη Ευαγγελία	Αθήνα	55
Δεληκούρα Ειρήνη	Αθήνα	56
Δεμερτζή Σταυρούλα	Σχηματάρι Βοιωτίας	57
Δημαρέλου Χρύστα	Χαλκίδα	58
Δημητρίου Μάρτα	Ηγουμενίτσα, Θεσπρωτία	59
Δημητροπούλου Αλέκα	Ολλανδία	60
Δούφλιας Χάρης	Λευκάδα	61
Δρούγκα Κλεονίκη	Θεσσαλονίκη	63
Ευθυμίου Κατερίνα	Άλιμος	64

Ζαρμποζάνη Στρατονίκη	Γλυκά Νερά Αττικής	66
Ζαφείρης Δημήτρης	Άγιος Δημήτριος Αττικής	67
Ζαφειρόπουλος Αλέξανδρος	Βέροια	68
Θειακοδημήτρη Βασιλική	Αθήνα	69
Θεοδωράτου Κατερίνα	Αθήνα	70
Θυμιατζή Ειρήνη	Ρέθυμνο	71
Θωμάδη Μαρία	Χαλκίδα	72
Ιωαννίδου Γεωργία	Λεμεσός, Κύπρος	74
Καζαντσιδου Τζωρτζίνα	Κατερίνη	75
Καλογεράκη Αναστασία	Ηράκλειο Κρήτης	76
Καλογιάννης Νίκος	Ελασσόνα	78
Καλποδήμου Καλλιόπη	Ναύπλιο	80
Καμηλιώτου Χαρούλα	Θεσσαλονίκη	81
Καπαγερίδου Έφη	Θεσσαλονίκη	82
Καπουλίτσα Φανή	Ιωάννινα	83
Καραγεώργου Κωνσταντινά	Καρδίτσα	84
Καραμάνου Βάλια	Χολαργός	86
Καρούζου Βιβή	Λιβαδειά	87
Καρύδη Κυριακή	Αθήνα	88
Κατσίκη Αμαλία	Κατερίνη	90
Κατσούρης Ελευθέριος	Ρόδος	91
Κέκη Βασιλική	Γλυφάδα	92
Κινδόνη Άντρη	Λευκωσία, Κύπρος	93
Κλάγκος Γιώργος	Πειραιάς	94
Κόκκινου Ελεωνόρα	Λάρισα	95
Κολιάκου Μαρία	Αθήνα	96
Κορδούλη Χρύσα	Καβάλα	97

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Κοσμιά Έλενα	Αθήνα	98
Κότσαλη Παρασκευή	Βέροια	100
Κουλούρης Θανάσης	Νέα Καλλικράτεια Χαλκιδικής	101
Κουρμούλη Στέλλα	Νέα Σμύρνη, Αθήνα	102
Κουτελίδα Παναγιώτα	Ανοιξη Αττικής	104
Κουτζεκλίδου Βασιλική	Λάρισα	105
Κυριαζίδου Σοφία	Κοζάνη	106
Κυρτάσογλου Αναστάσιος	Ρόδος	107
Κωνσταντίνου Εβίτα	Λεμεσός, Κύπρος	108
Λάιος Γιώργος	Λιβαδειά	109
Λαμπρόγιαννη Αρετή	Βριλήσσια	110
Λατσίνου Χριστίνα	Αθήνα	111
Λεωνίδου Σοφία	Φλώρινα	112
Λιακοπούλου Θεοδώρα	Μύρινα Λήμνου	113
Λιασής Ματθαίος	Λευκωσία, Κύπρος	114
Λούβρος Σπυρίδων	Κέρκυρα	115
Λυγερού Στεφανία	Πειραιάς	117
Λυμπέρη Δήμητρα	Χανιά	118
Μαζαράκη Ηρώ	Αθήνα	119
Μακρή Σωσώ	Ελληνικό Αττικής	120
Μακρή Χαρούλα	Αθήνα	121
Μαλταμπέ Μαρία	Αθήνα	122
Μανταδάκη Ελένη	Κερατσίνι	123
Μαντζανίδου Ανδρομάχη	Θεσσαλονίκη	124
Μανωλακάκη Δέσποινα	Καλλιθέα Αττικής	126
Μαραβελάκη Σωφρονία	Σέρρες	127

Μαρούλη Νίκη	Ναόπλιο	128
Μαυρίδου Ελευθερία	Ερμιόνη	129
Μαυρομμάτη Ιωάννα	Θεσσαλονίκη	130
Μελέντη Δέσποινα	Καλλιθέα, Αθήνα	131
Μερτίκα Κατερίνα	Αθήνα	132
Μηκερόζης Φώτης	Λαγκαδάς Θεσσαλονίκης	133
Μητσιόγλου Δέσποινα	Θεσσαλονίκη	134
Μήτσιου Γεωργία	Θεσσαλονίκη	135
Μητσόπουλος Μάριος	Ιωάννινα	136
Μινάρδου Μυρτώ	Αθήνα	137
Μίχου Βασιλική	Λιβαδειά	138
Μουτούση Ευαγγελία	Πάτρα	139
Μπαλαπανίδου Κατερίνα	Λιβαδειά	140
Μπαντώλα Γεωργία	Πτολεμαΐδα	141
Μπαρμπάτη Ελένη	Τρίκαλα	142
Μπάρτζη Αναστασία	Βόλος	143
Μπαρτζιάλη Βασιλική	Νέα Μουδανιά	144
Μπαχάς Ιωάννης	Θεσσαλονίκη	145
Μπικάκη Ελένη	Αθήνα	146
Μπιλιανού Σωτηρία	Κηφισιά	147
Μποζοπούλου Ειρήνη	Πάντοβα, Ιταλία	148
Μπόϊκου Διαμαντίνα	Αμάρυνθος	149
Μπολοβίνη Γαρυφαλλιά	Λιβαδειά	150
Μπριντάκη Νικητούλα	Ηράκλειο Κρήτης	152
Μωσιδου Ωραιοζήλη	Αθήνα	154
Νένου Μαρία	Καστοριά	155
Νεραντζάκη Θεοδώρα	Αλεξανδρούπολη	156

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Νέστορα Ελένη	Ηράκλειο Κρήτης	157
Νικάκη Αγγελική	Ζαρός Ηρακλείου Κρήτης	158
Νικολάου Μαριάννα	Ρόδος	159
Νιώπα Έταμπελ	Βέροια	160
Παλατέ Ειρήνη	Λάρνακα, Κύπρος	161
Παναγοπούλου Άννα	Κηφισιά	162
Πανάγου Μαρούλλα	Πάφος, Κύπρος	163
Παπαδάκη Ελένη	Πειραιάς	164
Παπαδάκη Κατερίνα	Αθήνα	165
Παπαδόπουλος Θεοχάρης	Αθήνα	166
Παπαθανασίου Φωτεινή	Λιβαδειά	167
Παπαμιχάλης Πάνος	Κορωπί	168
Παπανικολάου Ελένη	Βόλος	169
Παπαποστόλου Ερωδίτη	Θεσσαλονίκη	170
Παπαχρίστου Αναστασία	Βέλο Κορινθίας	171
Παρασκευουλάκου Βασιλική	Αθήνα	172
Παρασχίδου Ελένη	Θεσσαλονίκη	173
Παυλίδου Αναστασία	Θεσσαλονίκη	174
Πετούλη - Γλάρου Γεωργία	Αθήνα	175
Pigro Ελευθερία	Λεμεσός, Κύπρος	176
Πίκη Μαρία Χριστίνα	Ωρωπός	177
Πουλιάση Ευαγγελία Αικατερίνη	Παλαιό Φάληρο, Αθήνα	178
Πράππα Αγγελική	Λιβαδειά	179
Ράπτη Ελένη	Καλύβια Θορικού Αττικής	180
Ρασκόλνικ Αλέξανδρος	Χανιά, Κρήτη	181
Ρηγοπούλη - Λιατήρη Άννα	Μαρούσι Αττικής	182
Ρούσσου Νιόβη	Θήβα	184

Σάββα Μαίρη	Λαγονήσι	185
Σαλλής Κωνσταντίνος	Χαλάνδρι	186
Σαμαρόπουλος Γιώργος	Ηράκλειο Αττικής	187
Σαμουήλ Ευμορφία	Λιβαδειά	188
Σγούρου Ελένη	Αθήνα	189
Σγούρου - Παρασκευουλάκου Βασιλική	Αθήνα	190
Σελεβίστα Μέλισσα	Αγρίνιο	191
Σιαμορέλη Ουρανία	Ρόδος	192
Σιάμπου Νεκταρία Ευαγγελία	Τρίπολη	194
Σιαρβαλή Ευαγγελία	Θεσσαλονίκη	195
Σιγάλα Γεωργία	Αθήνα	196
Σιδηροπούλου Δήμητρα	Θεσσαλονίκη	198
Σκλαβενίτη Χρυσούλα	Νίκαια	200
Σκούμπαφλος Γεώργιος	Παραλία Διοτόμου	201
Σμαροπούλου Χριστίνα	Ηράκλειο Κρήτης	202
Σουφλήρη Ελένη	Θεσπές Βοιωτίας	203
Σπάρταλη Άννα	Θεσσαλονίκη	204
Σπηλιοπούλου Ιωάννα	Αθήνα	205
Σπυρόπουλος Δημήτρης	Καρδίτσα	206
Σταμνίδου Ιωάννα Αλεξάνδρα	Καλλιθέα Αττικής	207
Σταμπουλή Ελίνα	Κορωπί Αττικής	208
Σταυρίδου Ειρήνη	Θεσσαλονίκη	209
Σταυροπούλου Ευγενία	Βιέννη, Αυστρία	210
Στεργιάκη Μαρία	Πάτρα	211
Στυλιανού Λίτσα	Λευκωσία, Κύπρος	212
Στόλου Γιώτα	Λεμεσός, Κύπρος	213

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Συγγούνα Σταυρούλα	Ζάκυνθος	214
Συμεωνίδου Μάρθα	Σέρρες	215
Σφυρή Ζιζή	Αθήνα	216
Σφυρή Ολυμπία	Ηράκλειο Κρήτης	217
Σωτηρίου Πηνελόπη	Αθήνα	218
Ταργοντοΐδου Λεμόνα	Βόλος	219
Τζαμουράνη Κατερίνα	Αθήνα	220
Τζημοπούλου Κατερίνα	Κρουνέρι Καβάλας	221
Τζιάκη Δέσποινα	Χανιά Κρήτης	222
Τζονάκα Ζοζεφίνα	Καστέλα Πειραιά	223
Τουλουμάκος Γιώργος	Βόλος	224
Τραπιώτη Αθηνά	Βέροια	226
Τρουμπάλου Ευγενία	Θεσσαλονίκη	227
Τσαγκαράκη Εύη	Αθήνα	228
Τσακίριδου Ιωάννα	Θεσσαλονίκη	229
Τσαπόγα Ελένη	Αθήνα	231
Τσιβίκα Μαρία	Αμμόχωστος, Κύπρος	232
Τοικριτέας Δημήτρης	Αλοσόπολη Νέας Ιωνίας	233
Τσιλιμπόνη Μαρία	Θεσσαλονίκη	234
Τσίμας Κωνσταντίνος	Αθήνα	235
Τσόκα Κυριακή	Πειραιάς	236
Τσόκου Γιάννα	Θεσσαλονίκη	237
Τσοπέη Κωνσταντίνα	Ασωπός Μονεμβάσις	238
Τσούχτερη Δήμητρα	Λαμία	239
Φούκα Γεωργία	Τήνος	240
Φούρλαρη Σοφία	Κατερίνη	241
Χαΐδαροπούλου Μαρία Ειρήνη	Θεσσαλονίκη	242

Χαντζάρα Ναταλία	Θεσσαλονίκη	243
Χατζηγεωργίου Ζωή	Καβάλα	244
Χατζηπαναγιώτης Αλέξανδρος	Ηράκλειο Κρήτης	245
Χατζηπαναγιώτου Διαμαντής	Λιβαδειά	246
Χουσονή Έλενα	Σάμος	247
Χριστοφορίδου Άννα	Πεύκη Αττικής	248
Χρόνη Αναστασία	Πάτμος	249
Ψαθά Ιωάννα	Ζαγορά Πηλίου	250

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΙΚΡΟΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑΣ

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΓΕΛΑΝΕ

ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΦΩΝΗ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2024 ΑΠΟ
ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟ
ΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ
ΣΥΛΛΟΓΟ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟ
ΘΗΚΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ
ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ CREATIVE
COMMONS (BY-NC-ND)

